ROALD DAHL

SPERMA-AKCIÓ

Az eredeti mű címe

Roald Dahl: My Uncle Oswald. Penguin Books, 1980

Sorozatszerkesztő George F. Hemingway

Zánkai Géza

Fordította Szilágyi Tibor

© Hungarian translation Szilágyi Tibor, 1991

Kiadta a Mezőgazdasági Kiadó Kft. A kiadásért felel Farkas József ügyvezető igazgató. Sylvester-Print Kft., Szombathely 91/8. Felelős vezető Varró Attila ügyvezető igazgató. Felelős szerkesztő dr. Pesthy Gábor. Műszaki vezető Csákvári Attila. Műszaki szerkesztő Kovács Gábor. A fedél Szabó Árpád munkája. Nyomásra engedélyezve 1990. december 18-án. Megjelent 12 (A/5) ív terjedelemben. Az oldaleredetit a Tankönyvkiadó Szövegszerkesztő Csoportja készítette.

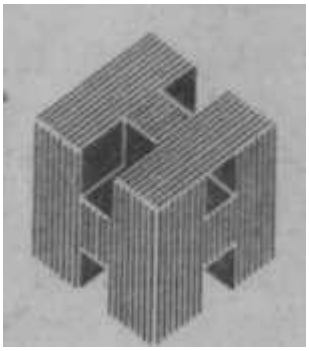

De szeretem a hancúrt! Oswald Naplók XIV. köt.

TARTALOM

1.fejezet

Megint kezdem úgy érezni, hogy tisztelegnem kell Oswald bácsikám emléke előtt. Természetesen a néhai Oswald Hendryks Corneliusra gondolok, a conoisseurre, az életművészre, a skorpió-, pók- és sétapálcagyűjtőre, az opera szerelmesére, a kínai porcelánok szakértőjére, a nagy nőcsábászra, aki kétségkívül minden idők legnagyobb paráználkodója volt. Minden más híresség, aki ezért a címért vetélkedett, a nevetségesség határáig eltörpül mellette, ha teljesítményeit összehasonlítjuk Oswald bácsi rekordjaival. Különösen szegény öreg Casanova kerül ki olyan férfiként a vetélkedésből, akinek igencsak rosszul funkcionált a nemi szerve.

Tizenöt év telt el azóta, hogy 1964-ben a nyilvánosság elé bocsátottam az első rövidke kivonatokat Oswald bácsi naplóiból. Annak idején súlyt helyeztem rá, hogy olyasmit válasszak ki belőlük, ami valószínűleg nem ad okot a megbontránkozásra. Az illető epizód, ha még emlékeznek rá, egy ártatlan és meglehetősen frivol közösülés leírása volt, amely a Sínai-félsziget sivatagában zajlott le, bácsikám és egy bizonyos leprás nő részvételével.

Nos, eddig jó. De teljes tíz évig (1974-ig) vártam, amíg megkockáztattam egy második részlet közzétételét. És megint vigyáztam, hogy olyasmit válasszak, ami – legalábbis Oswald bácsi mércéjéhez képest – arra is alkalmas lehet, hogy a plébános felolvassa a falusi templomban a vasárnapi iskolásoknak. Ez a részlet egy parfüm felfedezéséről szólt, amelynek olyan erős volt a hatása, hogy ha egy férfi megszimatolta egy nőn, képtelen volt uralkodni magán, és ott helyben magáévá tette.

Amikor közzétettem ezt a kis hétköznapi apróságot, nem akasztottak súlyos pereket a nyakamba, de a dolognak bőséges, bár egészen másfajta visszhangja támadt. Levélszekrényem hirtelen dugig megtelt száz meg száz nőolvasó leveleivel, akik mind azért könyörögtek, hogy küldjek nekik egy csöppet Oswald parfümjéből. Számtalan férfi is fordult hozzám ugyanezzel a kéréssel, köztük egy egyedülállóan kellemetlen afrikai diktátor, az angol kormány egyik baloldali minisztere és a Szentszék egyik bíborosa. Egy szaúd-arábiai herceg óriási összeget kínált fel nekem érte, svájci frankban, egyszer pedig egyik délután fölkeresett egy sötét öltönybe öltözött férfi a CIA-től, akiknek teli volt az aktatáskája százdolláros bankókkal. Mint közölte velem, Oswald parfümjével nagyjából minden magas rangú szovjet államférfit és diplomatát kompromittálni lehetne a világon, és a cége meg akarja vásárolni az összetételének a képletét.

Sajnos, egyetlen csöppem sem volt a varázslatos folyadékból, amelyet eladhattam volna neki, és ezzel a dolog abba is maradt.

Ma, öt évvel ennek a parfümös históriának a közreadása után, elhatároztam, hogy újabb betekintésre adok lehetőséget a nagyközönségnek nagybátyám életébe. Az a részlet, amelyet kiválasztottam, a XX. kötetből való, amelyet Oswald bácsi 1938-ban írt, negyvenhárom éves korában, élete delén. Ebben a részletben sok híres nevet említ, és nyilvánvalóan fennáll az a nem csekély kockázat, hogy ezek családja és barátai meg fognak sértődni némely dolgok miatt, amelyekről Oswald bácsi beszámol. Csak imádkozni tudok, hogy az érintettek elnézőek legyenek hozzám, és megértsék indítóokaim tisztaságát, hiszen jelentős tudományos és történelmi értékű dokumentumról van szó. Tragédia lenne, ha soha nem láthatna napvilágot.

Íme hát itt következik egy részlet Oswald Hendryks Cornelius Naplóinak XX. kötetéből, szó szerint, ahogyan leírta.

London, 1938. július

Éppen visszatértem Stainesből, ahol felettébb kielégítő látogatást tettem a Lagonda gyárban. W. O. Bentley villásreggelivel kínált (lazac volt az Uskból és egy palack Montrachet), és megbeszéltük különleges kívánságaimat új V-12-esemet illetőleg. Megígérte, hogy a kürtök Mozart Son gia mille e Tre áriáját fogják játszani, az eredeti hangnemben és tökéletesen. Egyesek ezt talán gyerekes beképzeltségnek fogják vélni, de valahányszor megnyomom a gombját, pompás emlékeztetőül fog szolgálni, hogy a jó öreg Don Giovanni addigra már 1003 pirospozsgás spanyol kisasszonynak vette el a szüzességét. Megmondtam Bentley-nek, hogy az üléseket finom szemcsés aligátorbőrrel kárpitoztassa, a faburkolatok pedig tiszafa lemezből készüljenek. Hogy miért tiszafából? Egyszerűen azért, mert minden más fánál jobban szeretem az angol tiszafa színét és textúráját.

De micsoda remek fickó ez a W. O. Bentley! És micsoda diadal volt a Lagondának, amikor átment hozzájuk! Valahogy szomorú dolog ez: azt az embert, aki megtervezte a világ egyik legpompásabb kocsiját, és a nevét adta neki, kiszorították a saját cégéből és egy konkurens karjai közé taszították. Ez azonban azt jelenti, hogy az új Lagondáknak most már nincsen párjuk, nekem a magam részéről más masina többé nem is kellene. De nem lesz olcsó. Ezrekkel fog nekem többe kerülni, mint amennyit valaha is gondoltam volna, hogy automobilért ki lehet fizetni.

De hát ki törődik a pénzzel? Én ugyan nem, mert nekem mindig volt bőven. Az első százezer fontot akkor szedtem össze, amikor tizenhét éves voltam, és később még sokkal többet raktam hozzá. Ha már ezt elmondtam, eszembe jut, hogy ezekben a naplókban mindvégig soha nem említettem, hogyan lett gazdag ember belőlem.

Talán most már eljött az ideje, hogy megtegyem. Mert bár ennek a naplónak az a célja elsődlegesen, hogy a csábítás művészetének és a közösülés gyönyöreinek története legyen, nem lenne teljes, ha nem tennék benne említést a pénzcsinálás művészetéről és a vele kapcsolatos gyönyörűségekről is.

No jó. Rábeszélem magam. Tüstént el is fogok mondani egyet-mást arról, hogyan láttam neki a pénzcsinálásnak. Ám ha valaki esetleg kísértésbe esne, hogy átugorja ezt a részt és a szaftosabb dolgokkal folytassa, hadd biztosítsak mindenkit, hogy ezekről az oldalakról is bőségesen csöpögni fog a szaft. Különben le sem írnám őket.

Nagy vagyont, ha nem örökli valaki, rendszerint négy módszer valamelyikével lehet szerezni: pereskedéssel, tehetséggel, ihletett ítélőképességgel vagy szerencsével. Az én módszerem e négy módszer kombinációjából állt. Figyeljenek erősen, és meg fogják érteni, mire gondolok.

1912-ben, amikor még alig voltam tizenhét éves, elnyertem egy természettudományos ösztöndíjat a cambridge-i Trinity College-ba. Koraérett ifjú voltam, és a szokásosnál egy évvel korábban letettem a vizsgát. Ez azt jelentette, hogy egy évig semmit nem csinálhattam, várnom kellett, mert Cambridge-be nem fogadtak be, amíg be nem töltöttem a tizennyolcadik évemet. Atyám ezért úgy döntött, hogy ezt az időt kitöltendő, elküld Franciaországba, hogy tanuljam meg a nyelvet. Jómagam reménykedtem benne, hogy jóval többet fogok tanulni ebben a pompás országban, mint csupán a nyelvét Tudják, addigra már kezdett gusztusom támadni a londoni elsőbálos lányok között a kujonkodásra és a szoknyapecérségre. Továbbá kezdtem kissé már ráunni az ifjú angol leányzókra. Úgy véltem, igencsak fádak, és türelmetlenül szerettem volna már külföldi mezőkön is elvetni néhány véka vadzabot. Különösen Franciaországban. Megbízható információim szerint a párizsi nők tudnak egyet-mást a szeretkezésről, amiről londoni unokanővéreik még csak nem is álmodnak. A pletykák szerint a szeretkezés Angliában még gyermekcipőben jár.

Utolsó este, mielőtt Franciaországba indultam, kis társaságot hívtam össze Cheyne Walk-i családi otthonunkba. Apám és anyám hét órakor tapintatosan elmentek vacsorázni, hogy magam maradhassak a terepen. Vagy egy tucat barátomat hívtam meg, mindkét nemből, akik mind körülbelül velem egykorúak voltak. Kilenc órára már mindnyájan az asztal körül ültünk, kellemesen beszélgettünk, bort iszogattunk, és valami egészen kitűnő ürüragut ettünk galuskával. Ekkor megszólalt a bejárati ajtó csengője. Kimentem megnézni, ki az. Egy nagy bajuszos, vörös képű férfi állt a küszöbön, egy disznóbőr kofferrel. Bemutatkozott, hogy ő Grout őrnagy, és apám után érdeklődött. Megmondtam neki, hogy elment vacsorázni. – Atyaisten! – mondta Grout őrnagy. – Meghívott szállóvendégnek. Régi barátja vagyok.

– Atyám biztosan megfeledkezett róla – mondtam. – Borzasztóan sajnálom. Jöjjön be, kérem.

No mármost nemigen hagyhattam az őrnagyot egyedül üldögélni és Punchot olvasgatni a dolgozószobában, miközben mi a szomszéd szobában mulatozunk, megkérdeztem hát, volna-e kedve átjönni és csatlakozni hozzánk. De mennyire hogy volna. Örömmel csatlakozik a társasághoz, így hát bejött, bajszosán meg minden. Sugárzóan joviális öregfiú volt, és teljesen elfogulatlanul telepedett közénk, annak ellenére, hogy háromszor olyan idős volt, mint közülünk bárki. Nekilátott az ürüragunak, és már az első negyedórában benyakalt egy teljes palack bordóit.

– Kitűnő a kaja – mondta. – Van még egy kis bor?

Kinyitottam neki még egy palackot, aztán mindnyájan némi csodálattal figyeltük, amint szépen azt is kiürítette. Az arcszíne a vörösből gyorsan sötét bíborszínre váltott, az orra pedig mintha tüzet fogott volna. A harmadik palack derekánál kezdett teljesen feloldódni. Mint elmesélte, az angol-egyiptomi Szudánban dolgozott, és szabadságra jött haza. A szudáni Öntözésügyi Szolgálatnál csinált valamit, ami igencsak forró és vesződséges munka volt. De izgalmas. És rengeteg benne a móka, tudják. És a füstösökkel nincs túl sok baj, ha az ember mindig kéznél tartja a jó öreg rinocéroszkorbácsot.

Ültünk körülötte, és ahogy hallgattuk, jócskán felkeltette az érdeklődésünket ez a távoli országokból érkezett, bíborszín képű figura.

– Nagyszerű ország az a Szudán – mondta. – Óriási. Távoli. Teli rejtélyekkel és titkokkal. Volna kedvük meghallgatni, ha mesélnék valamit maguknak Szudán egyik legnagyobb titkáról?

– De mennyire, uram – mondtuk. – Nagyon szeretnénk. Kérjük, meséljen.

– Az egyik legnagyobb titka – eresztett le egy újabb pohár bort a torkán –, amelyet csak néhány olyan vén róka ismer, mint én, no meg persze a bennszülöttek, a szudáni kőrisbogár, vagy pontos nevén a Cantharidis vesicatoria sudanii.

– Ez valamiféle szkarabeusz? – kérdeztem.

– Szó sincs róla – felelte. – A szudáni kőrisbogár szárnyas rovar, legalább annyira légy, mint bogár, és körülbelül háromnegyed hüvelyk hosszú. Nagyon csinos jószág, ragyogó, aranyos-zölden irizáló páncélja van.

– És ez miért olyan nagy titok? – kérdeztük.

– Ezek a kis bogarak – folytatta az őrnagy – Szudánnak csak egyetlen részén találhatók. Egy körülbelül húsz négyzetmérföldnyi térségben, Khartoumtól északra, ahol a hashabnak nevezett fa nő. A bogarak a hashabfa leveleit eszik. Vannak emberek, akik egész életükben ezekre a bogarakra vadásznak. Bogárvadászoknak is hívják őket. Ezek a nagyon éles szemű bennszülöttek mindent tudnak ezeknek az apró dögöknek a búvóhelyeiről és a szokásairól, amit csak tudni lehet. Aztán amikor megfogják őket, megölik, a napon kiszárítják, majd finom porrá törik a bogarakat. Ezt a port a bennszülöttek igen nagyra becsülik, és rendszerint finom, faragott kis bogárdobozokban tartják. A törzsfőnököknek ezüstből van a bogárdobozuk.

– De ez a por… – kérdeztük. – Mit csinálnak vele?

– Nem arról van szó, hogy ők mit csinálnak vele – mondta az őrnagy. – Arról van szó, hogy mit csinál velünk. Egy csipetnyi ilyen por a világ legerősebb afrodiziákuma.

– A spanyol légy! – kiáltotta valaki. – Ez a spanyol légy!

– Hát, nem egészen – mondta az őrnagy –, de helyes nyomon járnak. A közönséges spanyol légy Spanyolországban és Dél-Itáliában található. Amiről én beszélek, az a szudáni légy, és bár ugyanabba a családba tartozik, mégis egészen más káposzta. Körülbelül tízszer olyan hatásos, mint a közönséges spanyol légy. Ez a kis szudáni fickó olyan hihetetlenül vad reakciót vált ki, hogy még kis adagokban is veszélyes használni.

– De azért használják?

– Atyaisten, de mennyire! Khartoumban és onnan északra minden füstös használja a jó öreg bogarat. A fehér emberek, már azok, akik tudnak róla, inkább tartózkodnak tőle, mert olyan átkozottul veszedelmes.

– Maga kipróbálta? – kérdezte valaki.

Az őrnagy ránézett, és mosolygott hatalmas bajusza alatt. – Erre majd egy-két perc múlva rátérünk, jó? – mondta.

– Tulajdonképpen mit csinál az emberrel? – kérdezte valamelyik lány.

– Atyaisten – vágta rá az őrnagy –, inkább azt kérdezzék, hogy mit nem csinál! Tüzet gyújt a nemi szervek alatt. Nemcsak hatékony afrodiziákum, hanem igen erős izgatószer is. Nemcsak ellenállhatatlanul kanossá teszi az embert, hanem ugyanakkor óriási és tartós erekciót is biztosít. Tudnál nekem még egy pohár bort tölteni, kedves fiam?

Felugrottam egy újabb palackért. Vendégeim hirtelen nagyon elcsendesedtek. A lányok elbűvölten, mozdulatlanul bámultak az őrnagyra, a szemük úgy ragyogott, mint megannyi csillag. A fiúk a lányokra meredtek, figyelték, hogyan reagálnak ezekre a váratlan és illetlen megnyilatkozásokra. Újratöltöttem az őrnagy poharát.

– Apád mindig jó pincét tartott – mondta. – És jó szivarokat is – tette hozzá, aztán várakozóan nézett rám.

– Lenne kedve rágyújtani egy szivarra, uram?

– Nagyon kedves tőled, fiam – mondta.

Átmentem az ebédlőbe, és kihoztam apám szivaros dobozát, Montecristót szívott. Az őrnagy bedugott egy szivart a szivarzsebébe, egy másikat pedig a szájába. – Ha akarják, elmesélek maguknak egy igaz történetet – mondta. – Rólam meg a kőrisbogárról.

– Mesélje – mondtuk. – Mesélje el, uram.

– Élvezni fogják a történetet – vette ki a szájából a szivart. A hüvelykujja körmével csippentette le a végét. – Kinek van gyufája?

Tüzet adtam és meggyújtottam a szivarját. Tüstént füstfelhőkbe burkolódzott a feje, és a füstben csak halványan láttuk az arcát, amely sötét volt és lágy, mint valami óriási, túlérett, bíborszínű gyümölcs.

– Egyik este – kezdte –, a bungalóm verandáján üldögéltem, odafönn, Khartoumtól vagy ötven mérföldnyire északra. Pokoli hőség volt, és nehéz nap állt mögöttem. Egy erős szódás whiskyt szopogattam, az elsőt aznap este, és elnyúltam a nyugágyban, a lábamat meg fölraktam a veranda kis mellvédjére. Éreztem, ahogy a whisky leér a gyomromba, és biztosíthatom róla magukat, nincs annál nagyszerűbb érzés, mint amikor az ilyen forró égalj alatt, egy hosszú nap végén, az ember érzi, hogy a whisky leér a gyomrába és belekerül a vérkeringésébe. Néhány perc múlva bementem, töltöttem magamnak még egy pohárral, aztán újra kimentem a verandára, és visszadőltem a nyugágyra. Az ingem lucskos volt az izzadságtól, de túl fáradt voltam hozzá, hogy lezuhanyozzak. Aztán hirtelen, egy szempillantás alatt teljesen megmerevedtem. Éppen a számhoz akartam emelni a whiskyspoharat, és a kezem megfagyott, de a szó szoros értelmében megfagyott félúton a levegőben, és ott is maradt. Az ujjaim görcsösen markolták a poharat. Nem tudtam megmozdulni. Nem tudtam még megszólalni se. Megpróbáltam segítségért kiáltani a boyomnak, de nem tudtam. Hullamerevség. Teljes bénulás. Az egész testem kővé vált.

– Megrémült? – kérdezte valaki.

– Hát persze hogy megrémültem – mondta az őrnagy. – Iszonyúan megrémültem, különösen odakinn a szudáni sivatagban, mérföldekre mindentől. De ez a bénultság nem tartott nagyon sokáig. Talán egy vagy két percig. Igazából nem is tudom. De amikor magamhoz tértem, az volt az első, amit észrevettem, hogy égető érzés fogott el a lágyékom táján. „Hahó”, mondtam, „hát ez még mi a fene?” Csakhogy elég nyilvánvaló volt, hogy mi történik A nadrágomban roppant heves tevékenység indult meg, és néhány másodperc múlva olyan mereven és egyenesen állt az ipse, mint egy teljes vitorlázatú szkúner főárboca.

– Mit ért azon, hogy az ipse? – kérdezte az egyik lány, akit Gwendoline-nak hívtak.

– Azt hiszem, menet közben majd rá fog jönni, kedves – tért ki a válasz elől az őrnagy.

– Folytassa, őrnagy úr – kérleltük. – Aztán mi történt?

– Aztán lüktetni kezdett.

– Mi kezdett lüktetni? – kérdezte Gwendoline.

– Az ipse – mondta az őrnagy. – Minden szívverésemet egész hosszában éreztem rajta. Iszonyatosan dobolt és lüktetett, és feszült, mint egy léggömb. Ismerik azokat a hosszú, kolbász formájú léggömböket, amiket a gyerekek kapnak a zsúrokon? Egyre inkább arra kezdtem gondolni, hogy ez is olyan, és minden szívverésemnél az volt az érzésem, mintha valaki addig pumpálná bele a levegőt, amíg ki nem pukkad.

Az őrnagy ivott még egy kis bort, aztán a szivarja hamuját tanulmányozta. Mi csak ültünk és vártunk.

– Persze megpróbáltam megfejteni, mi történhetett – folytatta. –Megnéztem a whiskyspoharamat Ott volt, ahová mindig is tettem, a veranda fehérre festett kis mellvédjén. Aztán a szemem fölfelé tévedt a bungaló tetejére, a tető párkányára, és hirtelen, hoppsz! rájöttem. Most már biztosan tudtam, mi történhetett.

– Mi? – kérdeztük kórusban.

– Egy jó nagy kőrisbogár esti sétára indult a tetőn, túlságosan közel merészkedett a széléhez, és leesett,

– Egyenesen bele a whiskyspohárba – kiáltottunk fél.

– Pontosan – mondta az őrnagy. – Én meg őrülten megszomjaztam a hőségtől, és lehajtottam, anélkül, hogy megnéztem volna.

A Gwendoline nevezetű leányzó tágra nyílt szemmel bámult az őrnagyra. – Őszintén szólva nem értem, hogyan okozhatta azt a nagy felfordulást – mondta. – Egyetlen icipici bogárka senkinek se árthat.

– Drága gyermekem – mondta az őrnagy –, amikor a kőrisbogarat megszárítják és porrá törik, a porát úgy hívják, hogy cantharidin. Ez a gyógszerészetí neve. A szudáni változatot úgy nevezik, hogy cantharidin sudanii. És ez a cantharidin sudanii abszolút halálos. Ember számára a biztonságos maximális dózisa, ha ugyan létezik olyasmi, hogy biztonságos dózis, egy szemer. Egy szemer az egy folyadék-uncia egy-tizenhatod része. Feltételezve, hogy egy teljesen kifejlett kőrisbogarat lenyeltem, ez azt jelentette, hogy Isten tudja hány százszorosát vettem be a maximális dózisnak.

– Jesszus! – mondtuk. – Jézus Mária!

– Most már olyan iszonyatosan lüktetett, hogy az egész testem rázkódott tőle – mondta az őrnagy.

– Úgy érti, hogy megfájdult a feje? – kérdezte Gwendoline.

– Nem – mondta az őrnagy.

– Aztán mi történt? – kérdeztük.

– Az ipse mostanra már olyan lett, mintha egy fehéren izzó vasrúd égette volna a testemet – folytatta az őrnagy. – Fölugrottam a nyugágyból, odarohantam a kocsimhoz, és hajtottam, mint az őrült, a legközelebbi kórházba, Khartoumba. Pont negyven perc alatt értem oda. Majd összecsináltam magam, úgy féltem.

– No várjunk csak egy kicsit – mondta az a Gwendoline nevű istenátka. – Pontosan mitől félt annyira?

Micsoda rémes lány, gondoltam. Nem lett volna szabad meghívnom. Az őrnagy, becsületére szólva, ezúttal rá sem hederített.

– Berobogtam a kórházba – folytatta.–, és megkerestem a baleseti ambulanciát, ahol egy fiatal angol doktor éppen egy késszúrást foltozott be valakin. „Ezt nézze meg!”, kiáltottam, aztán elővettem és meglóbáltam előtte.

– Mit lóbált meg előtte, az Isten szerelmére? – kérdezte az a rémes Gwendoline.

– Fogd be a szád, Gwendoline – szóltam rá.

– Köszönöm – mondta az őrnagy. – A doktor abbahagyta a varrogatást, és megtekintette a műtárgyat, amelyet kissé rémülten megmutattam neki. Gyorsan elmeséltem a históriámat. Komor pofát vágott. Közölte velem, hogy a kőrisbogárnak nincs ellenszere, és súlyos bajba kerültem. De azért megteszi, ami tőle telik. Így aztán kimosták a gyomromat, ágyba dugtak, és köröskörül bejegelték szegény, lüktető ipsét.

– Kicsoda? – kérdezte valaki. – Kik jegelték be?

– Egy nővér – felelte az őrnagy. – Egy fiatal, fekete hajú, skót ápolónő. Kis gumizacskóban hozta be a jeget, ráhúzta, aztán kötéssel rögzítette a zacskót.

– Nem kapott fagykiütéseket?

– Olyasmin nem lehet fagykiütést kapni, ami gyakorlatilag vörösen izzik – felelte az őrnagy.

– És aztán mi történt?

– Éjjel-nappal háromóránként cserélték a jeget.

– Kicsoda, a skót ápolónő?

– Felváltva. Több nővér.

– Atyaisten.

– Két hétig tartott, amíg lelohadt.

– Két hétig! – kiáltottam fel. – És utána teljesen rendbejött, uram? Most már teljesen jól van?

Az őrnagy mosolygott, és belekortyolt a borába. – Mélységesen meghat az aggodalmad, fiam – mondta. – Olyan fiatalembernek látszol, aki tudja, mi az első ezen a világon, és mi a második. Azt hiszem, sokra fogod vinni.

– Köszönöm, uram – mondtam. – De aztán végül mi történt?

– Hat hónapig harcképtelen voltam – mosolygott bágyadtan az őrnagy. – De ez nem megpróbáltatás egy olyan országban, mint Szudán. Hát, ha tudni akarod, mostanra már teljesen jól vagyok. Csodálatosan rendbe jöttem.

Nos, ez volt az a történet, amelyet Grout őrnagy franciaországi utazásom előestéjén előadott kis társaságunknak. És gondolkodóba ejtett vele. Mélységesen gondolkodóba ejtett. Ami azt illeti, aznap éjjel, ahogy ébren feküdtem az ágyban, körülöttem a padlón az összecsomagolt bőröndjeimmel, egy iszonyú merész terv kezdett sebesen kialakulni a fejemben. Még csak tizenhét éves voltam akkor. Ha most visszatekintek rá, leveszem a kalapom önmagam előtt, amiért egyáltalán fontolóra vettem egy efféle hadműveletet. De másnap reggelre már döntöttem és elszántam magam.

2.fejezet

Búcsút vettem szüleimtől a Victoria pályaudvar peronján, és felszálltam a Párizsba induló vonatra. Még aznap délután meg is érkeztem, és jelentkeztem annál a háznál, ahol atyám koszt-kvártélyt szerzett nekem. A ház az Avenue Marceau-n állt, és a család, akiket Boisvainnek hívtak, fizető vendégeket tartott. Monsieur Boisvain valamiféle köztisztviselő volt, éppoly jelentéktelen figura, akárcsak az egész családja. A feleségét, azt a tömpe ujjú és lógó fenekű asszonyt jószerivel ugyanabból a fából faragták, mint a férjét, úgy sejtettem, nem sok bajom lesz velük. Két lányuk volt: a tizenöt éves Jeanette és a tizenkilenc éves Nicole. Mademoiselle Nicole kissé kirítt a sorból, mert míg a család többi tagjai jellegzetesen kicsik, rendesek és franciásak voltak, ez a lány olyan volt, akár egy amazon. Az én szememben szinte valamiféle nőszerű gladiátornak tűnt. Mezítláb se lehetett alacsonyabb hat láb három hüvelyknél, de ennek ellenére igencsak formás ifjú gladiátor volt: a lába hosszú és szépen formált, fekete szeme pedig mintha jó néhány titkot rejtett volna. Serdülőkorom óta először találkoztam olyan nővel, aki nem csak iszonyúan magas volt, de vonzó is, és mély benyomást tett rám, amit láttam. Azóta az évek során persze sok-sok hatalmas termetű fehércselédet próbáltam ki, és meg kell mondanom, hogy egészben véve többre értékelem őket apróbb húgaiknál. Ha egy nő nagyon magas, először is nagyobb az erő és az energia a tagjaiban, amellett persze jóval több benne az a szubsztancia is, amelybe az ember belebonyolódhat.

Más szavakkal megfogalmazva: szeretem a magas nőket. És miért ne? Nincs abban semmi furcsa. De ami véleményem szerint igencsak furcsa, az az a rendkívüli tény, hogy a nők általában, azaz úgy értem, mindenütt, bárhol, az összes nő abszolúte megőrül a pöttöm férfiakért. Hadd magyarázzam meg tüstént, hogy „pöttöm férfiakon” nem egyszerűen apró emberkéket értek, mint a zsokék vagy a kéményseprők, hanem a valódi törpéket, azokat a parányi, karikalábú figurákat, akiket kockás nadrágban lát az ember a cirkusz porondján szaladgálni. Ha hiszik, ha nem, ezek közül a pöttöm fickók közül akármelyik a tébolyba tudja kergetni akár a legfrigidebb nőt is, ha ráadja a fejét. Tiltakozzanak, ahogy csak akarnak, kedves hölgyolvasóim, mondják azt, hogy félrevezetett, tájékozatlan őrült vagyok. De azt javaslom, előbb menjenek és beszéljenek egy olyan nővel, akit valaki ténylegesen megdolgozott ezek közül az apró férfiak közül: az majd meg fogja erősíteni a megállapításomat. Azt fogja mondani, igen, igen, ez az igazság, attól tartok, ez az igazság. Azt fogja mondani, hogy visszataszítóak ugyan, de ellenállhatatlanok. Egy rendkívül csúf, középkorú cirkuszi törpe, aki nem volt magasabb három láb hat hüvelyknél, egyszer azt mondta nekem, hogy bárhol, bármikor, bármely társaságban mindig azt a nőt választhatta ki magának, akit csak akart.

No de vissza Mademoiselle Nicole-hoz, az amazon leányzóhoz. Tüstént fölkeltette az érdeklődésemet, és mikor kezet fogtunk, egy leheletnyit külön megszorongattam a kézcsontjait, és közben figyeltem az arcát. Szétnyílt az ajka, és láttam, hogy egy pillanatra kivillan a fogai közül a nyelve hegye. No jól van, ifjú hölgyem, mondtam magamban. Te leszel Párizsban a numero egy.

Ha ez netán egy olyan tizenhét éves kamasz szájából, amilyen én voltam, kissé merésznek hangzik, tudniuk kell, hogy a jó szerencse már ebben a zsenge korban az átlagosnál jóval vonzóbb külsővel ruházott fel. Ha végignézem a családi fényképeket abból az időből, már látom, hogy elképesztően szép fiatalember voltam. Ez nem több, mint egy egyszerű tény, és ostobaság lenne, ha megpróbálnék úgy tenni, mintha nem volna igaz. Ez minden bizonnyal megkönnyítette számomra Londonban a dolgokat, és becsületszavamra állíthatom, hogy mindaddig egyetlen egyszer sem volt visszautasításban részem. De hát persze csak rövid ideje játszottam a játékot, és ötven-hatvan ifjú madárkánál több nem került még az irányzékom elé.

Hogy végrehajthassam tervemet, amelyet a derék Grout őrnagy plántált a fejembe, tüstént bejelentettem Madame Boisvainnek, hogy másnap reggel az lesz az első dolgom, hogy elutazom vidéki barátaimhoz. Még az előszobában álltunk, éppen csak végeztünk a kézfogásokkal. – De Monsieur Oswald, hiszen ebben a percben érkezett! – kiáltott fel a derék hölgy.

– Azt hiszem, atyám hat hónapot előre kifizetett kegyednek – mondtam. – Ha nem vagyok itt, megtakarítja az étkezéseim költségét.

Az efféle elemi számtan minden háziasszony szívét meglágyítja Franciaországban, így aztán Madame Boisvain sem tiltakozott tovább. Este hét órakor leültünk a vacsorához. Főtt pacal volt, hagymásan. Én azt tartom a világ második legundorítóbb ételének. A legundorítóbbat a juhászbojtárok eszik nagy gusztussal az ausztráliai birkafarmokon.

Ezek a bojtárok – akár el is mesélhetem a dolgot, hogy elkerülhessék, ha valaha arra vetődnek –, szóval ezek a bojtárok vagy juh-cowboyok kivétel nélkül mindig a következő barbár módon herélik ki a

kosaikat: ketten hanyatt döntik, és lefogják a mellső meg a hátsó lábát, egy harmadik fickó pedig fölhasítja a herezacskóját és kinyomja belőle a golyóit. Aztán előrehajol, szájába kapja a két herét, összeharapja a fogával, és kitépi őket a szerencséden jószágból. Ezt az undorító falatot aztán beleköpi a dézsába. Semmi értelme, hogy azt mondják nekem, ilyesmik nem történnek, mert történnek. Saját szememmel láttam az egészet tavaly Új-Dél-Walesben, Cowra mellett egy farmon. Aztán ezek az idióták a továbbiakban tájékoztattak róla, hogy három ügyes bojtár egy óra alatt hatvan bárányt tud kiherélni, és ezt képesek reggeltől estig csinálni. Azt mondták, nem lesz tőle más bajuk, csak egy kicsit megsajdul az állkapcsuk, de megéri, mert a jutalom óriási.

– Miféle jutalom?

– Aha – mondták –, csak várja ki a végét! – Aztán este ott kellett állnom és végig kellett néznem, amint a tábortűzön birkafaggyút olvasztottak egy serpenyőben, és megsütötték a zsákmányukat. Ez a gasztronómiai csoda – biztosíthatok róla mindenkit – a legvisszataszítóbb, legrágósabb és legundorítóbb étel, amit csak el lehet képzelni. A főtt pacal csak utána következik.

Folyton elkalandozom, pedig tovább kell mennem. Még mindig a Boisvain famíliánál vagyunk, és éppen pacalt vacsorázunk. Monsieur B. extázisba esett a pacaltól, hangos, cuppanós hangokat hallatott, nyalogatta a száját, és minden falatnál harsányan áradozott: – Délicieux! Ravissant! Formidable! Merveilleux! – Aztán, amikor befejezte – hát soha nem lesz vége a borzalmaknak? –, nagy nyugalommal kivette a műfogsorát, és leöblítette a kézmosó tálkájában.

Éjfélkor, amikor Monsieur és Madame B. már mélyen aludt, végigosontam a folyosón, és bementem Mademoiselle Nicole hálószobájába. Betakarózva feküdt a hatalmas ágyban, mellette az asztalkán gyertya égett Elég furcsa módon, szertartásos francia kézfogással fogadott, de biztosíthatok mindenkit, hogy ami ezután következett, abban már nem volt semmi szertartásos. Nem akarok hosszasan időzni ennél a kis epizódnál, mert semmi köze nincs a történetem érdemi részéhez. Hadd mondjak csak annyit, hogy mindaz a sok szóbeszéd, amit a párizsi lányokról hallottam, mind megerősítést nyert az alatt a néhány óra alatt, amit Mademoiselle Nicole-lal töltöttem. A jégcsapszerű londoni „első-bálos” lányok megannyi megkövesedett fatuskónak tűntek hozzá képest Úgy esett nekem, mint mongúz a kobrának: egyszerre tíz pár keze és fél tucat szája volt. Ráadásul mintha gumiból lett volna a teste: a végtagok kavargásában nem is egyszer láttam, amint összekulcsolta a tarkóján a bokáit. Ez a lány belerakott engem a mángorlóba, és szinte elviselhetetlenül megmángorolt. Abban a koromban még nem voltam egy ilyen szigorú vizsgára igazán felkészülve, és vagy egy óra múlva már hallucinálni kezdtem. Emlékszem, azt képzeltem, hogy az egész testem egyetlen jól megolajozott dugattyú, és simán jár le-föl

egy hengerben, melynek falai a világ legfinomabb acéljából készültek. Csak a jóisten tudja, meddig tartott mindez, de amikor vége lett, hirtelen észhez térített egy nyugodt, mély hang.

– Rendben van, monsieur – mondta –, első leckének ez is megteszi. De azért azt hiszem, még hosszú időbe fog telni, amíg kinő az óvodából.

Összetörten és megszégyenítve támolyogtam vissza a szobámba, és tüstént mély álomba zuhantam.

Másnap reggel tervem végrehajtása érdekében búcsút mondtam Boisvainéknak, és vonatra ültem Marseille felé. Nálam volt a hat havi zsebpénzem, amit az apámtól kaptam, mielőtt elindultam Londonból: kétszáz font, francia frankban. 1912-ben ez sok pénz volt.

Marseille-ben jegyet váltottam Alexandriába egy kilencezer tonnás francia gőzösre, a L Impératrice Josephine-ra. Ez egy kellemes kis személyhajó volt, amely menetrendszerűen közlekedett Marseille, Nápoly, Palermo és Alexandria között.

Az utazás eseménytelenül zajlott, kivéve, hogy már az első napján megismerkedtem egy másik magas nővel. Ez török volt, egy magas, sötét bőrű török hölgy, aki úgy teli volt aggatva a legkülönfélébb ékszerekkel, hogy csak úgy csilingelt járás közben. Mikor megláttam, az volt az első gondolatom, hogy csodákat művelne egy cseresznyefa tetején, elhessegetné az összes madarat. Második gondolatom hamarosan követte az elsőt, észrevettem ugyanis, hogy milyen kivételesen gyönyörű az alakja. A keble olyan pompázatosan hullámzott, amikor a fedélzet túlsó oldaláról legeltettem rajta a szemem, hogy úgy éreztem magam, mint Tibetben az utazó, aki először pillantja meg a Himalája legmagasabb csúcsait. A nő is viszonozta a tekintetemet, gőgösen magasra emelte az állát, lassan végigjártatta rajtam a szemét, tetőtől talpig, aztán vissza. Egy percbe se telt, hűvösen odasétált hozzám, és meghívott a kabinjába egy pohárka abszintre. Soha életemben nem hallottam még arról a micsodáról, de készségesen vele mentem, és készségesen ott is maradtam, ki sem léptem a kabinjából, amíg három nap múlva ki nem kötöttünk Nápolyban. Könnyen lehetséges, hogy még óvodás voltam, mint azt Mademoiselle Nicole mondta, míg maga Mademoiselle Nicole talán már a hatodik osztályba járhatott, de ebben az esetben a magas török hölgy egyetemi professzor volt.

Igencsak megnehezítette számomra a dolgokat ez alatt a viadal alatt az a tény, hogy a hajó Marseille és Nápoly közt egész úton egy rettenetes viharral küszködött. Ijesztően dülöngélt és kóválygott, nem is egyszer azt hittem, hogy tüstént felborulunk. Amikor végül biztonságosan horgonyt vetettünk a nápolyi öbölben, és éppen elhagyni készültem a kabint, ki is böktem: – Nahát, a kutyafáját, de örülök, hogy ezt megúsztuk. Jó kis viharon vágtunk keresztül.

– Kedves fiam – akasztott a nyakába a török hölgy egy újabb gyöngysort –, a tenger egész úton olyan sima volt, mint a tükör.

– Ó, nem, madame. Óriási vihar volt.

– Nem vihar volt az – mondta. – Én voltam.

Gyorsan tanultam. Mindenekfelett azt tanultam meg – és erről azóta is számos alkalommal meggyőződtem –, hogy török nővel hancúrozni olyasmi, mint ötven mérföldet futni reggeli előtt. Formában kell lenni hozzá.

Az utazás további részét azzal töltöttem, hogy kiszuszogtam magam, és mire négy nappal később kikötöttünk Alexandriában, már megint egészen fickósnak éreztem magam. Alexandriából vonaton mentem Kairóba, ott pedig átszálltam a khartoumi vonatra.

Atyaisten, mekkora volt Szudánban a hőség! Nem voltam a trópusokhoz öltözve, de nem voltam hajlandó olyan ruhákra pocsékolni a pénzt, amelyeket csak egy-két napig fogok hordani. Khartoumban szobát vettem ki egy nagy szállodában, amelynek a hallja teli volt keki-színű sortot és trópusi sisakot viselő angolokkal. Mindnek olyan bajsza és olyan bíborvörös képe volt, mint Grout őrnagynak, és egytől egyig mind poharat tartottak a kezükben. A hall bejáratánál valami szudáni portásféle ácsorgott. Pompás, jóképű fickó volt, a hófehér humuszában, fején a vörös fezzel. Odamentem hozzá.

– Nem tudom, tudna-e nekem segíteni? – kérdeztem, miközben előszedtem a zsebemből egy halom francia bankót, és flegmán végigpörgettem őket.

Ránézett a pénzre és elvigyorodott.

– Kőrisbogár – mondtam. – Ismeri a kőrisbogarat?

Hát itt volt, eljött. Le moment critique. Azért tettem meg az egész hosszú utat Párizsból Khartoumba, hogy ezt az egyetlen kérdést feltegyem, és most szorongva figyeltem a fekete arcát. Könnyen lehetséges, Grout őrnagy meséje semmi más nem volt, csak egy szórakoztató ugratás.

A szudáni portás még szélesebben vigyorgott – Mindenki ismeri a kőrisbogár, szahib –mondta – mit akarja?

– Szeretném, ha megmondaná nekem, hová menjek, ahol tudnék fogni vagy ezret.

Abbahagyta a vigyorgást, és úgy bámult rám, mintha hirtelen meghibbantam volna. – Akarja mondani eleven bogár? – kiáltotta. – Akarja menni és fogni eleven kőrisbogár?

– Igen.

– Mit akarja eleven bogaraknak, szahib? Eleven bogarak nem jó.

Atyaisten, gondoltam. Az őrnagy tényleg csak ugratott minket.

A portás közelebb lépett hozzám, és a karomra tette majdnem koromfekete kezét. – Maga akarja ficli-fucli, igaz? Akar ami csinál ficli-fucli?

– Nagyjából erről van szó – mondtam. – Többé-kevésbé.

– Akkor nem kell vacak eleven bogár, szahib. Magának kell porrá tört bogár.

– Az volt az ötletem, hogy esetleg hazaviszem a bogarakat és tenyészteni kezdem őket – mondtam. – Akkor állandó forrásom lenne.

– Angliába? – kérdezte.

– Angliában vagy Franciaországban. Valami ilyen helyen.

– Nem jó – rázta meg a fejét – Kis kőrisbogár él csak itt Szudán. Kell neki forró nap. Maga ország bogár meghal. Miért nem vinni por?

Már láttam, hogy kisebb módosításokat kell végrehajtanom a tervemen. – Mennyibe kerül az a por? – kérdeztem.

– Mennyi kell?

– Sok.

– Az a por kell lenni nagyon óvatos, szahib. Veszi be nagyon kis csipet, különben lenni nagy-nagy baj.

– Tudom.

– Mi itt szudán férfi mérjük por, öntjük tű foka. Ami marad rajta por, az egyszer adag. És van nem sok. Jobb vigyáz, ifjú szahib.

– Tudom, mindent tudok róla – mondtam. – Csak azt mondja meg, hogyan tudnék nagyobb mennyiséget szerezni belőle.

– Mit ért nagyobb mennyiség?

– Hát mondjuk tíz fontnyit. Mármint súlyban.

– Tíz font! – kiáltotta. – Az elég minden férfi egész Afrika!

– Hát akkor öt fontot.

– Mi a csuda fog csinál öt font, kőrisbogárpor, szahib. Pár uncia egész élet elég, még nagy erős férfi is, mint én.

– Sose törődjön vele, hogy mit fogok vele csinálni. Mennyibe fog kerülni?

Féloldalt billentette a fejét, és alaposan megfontolta ezt a kérdést. –Mi vesz kicsike csomag – mondta. – Negyed uncia. Nagyon drága.

– Nekem öt font kell. Ömlesztve, egyben.

– Száll itt hotel? – kérdezte.

– Igen.

– Akkor holnap mondok válasz. Nézni kell, kérdez.

Egyelőre ennyiben hagytam a dolgot.

Másnap reggel a hórihorgas portás ott ácsorgott a szokott helyén, a szálloda bejjáratánál. – Mi újság a porral? – kérdeztem tőle.

– Intéz el – mondta. – Találtam hely, ahol szerez öt font tiszta por.

– Mennyibe fog kerülni? – kérdeztem.

– Van angol pénz?

– Tudok szerezni.

– Fog kerül magának ezer angol font, szahib. Nagyon olcsó.

– Akkor felejtsük el – mondtam, és már sarkon is fordultam.

– Ötszáz – szólt utánam.

– Ötven – mondtam. – Adok érte magának ötven fontot.

– Száz.

– Nem. Ötven. Többet nem tudok rászánni.

Vállat vont, és felém nyújtotta a két nyitott tenyerét. – Maga szerez pénz – mondta –, én szerez por. Este hat.

– Honnan fogom tudni, hogy nem fűrészport ad nekem vagy valamit?

– Szahib! – kiáltott fel méltaüankodva. – Én soha becsap senki!

– Nem vagyok olyan biztos benne.

– Akkor fog por kipróbál maga, kap kicsike, mielőtt fizet. Lesz jó?

– Jó ötlet – mondtam. – Hatkor találkozunk.

Az egyik londoni banknak volt Khartoumban egy tengerentúli fiókja. Elmentem hozzájuk, és átváltottam a francia frankom egy részét angol fontra. Este hatkor megkerestem a portást, aki éppen a szálloda halljában tevékenykedett.

– Megszerezte? – kérdeztem.

Rámutatott egy nagy, barna papírzacskóra. Az egyik oszlop mellett állt a földön. – Akar előbb kipróbál, szahib? Pompás, jó, abszolút, first class por, minőségi szudán kőrisbogár Egy tűhegy és maga egész éjszaka meg fél honap ficli-fucli.

Úgy véltem, nem ajánlaná fel, hogy próbáljam ki, ha a por nem lenne valódi, így hát odaadtam neki a pénzt, és elvittem a csomagot.

Egy óra múlva már az éjszakai kairói vonaton ültem, Tíz nap se telt bele, mire újra bekopogtattam Párizsban Madame Boisvain ajtaján, hónom alatt a becses csomaggal. A francia vámnál nem volt vele semmi zűr, amikor Marseille-ban leszálltam a hajóról. Akkoriban még csak késeket és pisztolyokat kerestek, semmi mást.

3.fejezet

Bejelentettem Madame B.–nek, hogy most jó darabig ott fogok maradni, de lenne hozzá egy kérésem. Elmondtam neki, hogy diák vagyok, és természettudományokkal foglalkozom. Azt mondta, tudja. Az

lenne a kívánságom, folytattam, hogy a francia nyelv tanulmányozása mellett természettudományos tanulmányaimat is folytathassam franciaországi tartózkodásom alatt. Ezért bizonyos kísérleteket fogok végezni a szobámban, de ezek olyan berendezések és vegyszerek használatával járnak, amelyek tapasztalatlan emberek számára veszélyesek vagy mérgezők lehetnek. Szeretném ezért, ha kulcsot adna nekem a szobámhoz, és senkinek nem lenne szabad oda belépnie.

– Maga mindnyájunkat fel fog robbantam! – kapta ijedten az arcához a kezét.

– Ne féljen semmitől, madame – mondtam. – Én csak a normális elővigyázatossági intézkedéseket akarom megtenni. A professzoraim arra tanítottak, hogy mindig így járjak el.

– És ki fogja takarítani a szobáját? Ki fog megágyazni magának?

– Majd én – mondtam. – Sok fáradságot fogok magának megtakarítani.

Még jó darabig morgott és zsörtölődött, de végül engedett.

Aznap este Boisvainéknél disznóláb volt vacsorára, fehér mártással – megint egy undorító étel. Monsieur B. a szokásos csámcsogásával esett neki, fel-felkiáltott elragadtatásában, és mire befejezte, az egész arcát összekente a ragacsos fehér mártással. Mikor már készülődött, hogy kivegye a szájából a műfogsorát, és berakja a kézmosó tálkába, elnézést kértem, és felálltam az asztaltól. Felmentem az emeletre, a szobámba, és magamra zártam az ajtót.

Most először nyitottam ki barna papírcsomagomat. A port, Istennek legyen hála, két nagy kétszersültes bádogdobozba csomagolták. Kinyitottam az egyiket. A por halványszürke volt, olyan finom, mint a liszt, íme, mondtam magamban, valószínűleg itt van előttem a világ legnagyobb aranyröge, amire ember

valaha rábukkanhat. Azért mondtam, hogy „valószínűleg”, mert egyelőre még semmire nem volt bizonyítékom: csak az őrnagy szava tanúsította, hogy a por hatásos, és a portásé, hogy valódi.

Lefeküdtem az ágyamra, és olvasgattam éjfélig, aztán levetkőztem, és pizsamába bújtam. Fogtam egy tűt, odatartottam a porral teli nyitott bádogdoboz fölé, aztán rászórtam egy csipetnyi port a függőlegesen tartott tű fokára. A függőleges tű fokán parányi folt maradt a szürke szemcsékből. Roppant óvatosan a szájamhoz emeltem, és lenyaltam róla a port. Nem volt semmi íze. Megnéztem az órámat, aztán leültem az ágyam szélére, és vártam az eredményt.

Nem tartott soká, amíg jelentkezett. Pontosan kilenc perc múlva az egész testem megmerevedett. Kapkodtam a levegőt, hörögtem. Megdermedtem ülő helyemben, ugyanúgy, ahogy Grout őrnagy megmerevedett a verandáján, whiskyspohárral a kezében. Mivel azonban én sokkal kisebb adagot vettem be nála, a bénultság időszaka csak néhány másodpercig tartott. Aztán, ahogy a derék őrnagy találóan megfogalmazta, égető érzés fogott el a lágyékom táján. Egy további perc se telt belé, amikor az ipse – és az őrnagy ezt megint különbül mesélte el, mint én –, az ipse már olyan mereven és egyenesen állt, mint egy teljes vitorlázatú szkúner főárboca.

No, most fel a végső próbára! Felálltam, az ajtóhoz mentem, halkan kinyitottam, és végiglopództam a folyosón. Beléptem Mademoiselle Nicole szobájába, és lám – a lány ott feküdt, betakarózva, az ágyban, és már a gyertyát is meggyújtotta, tehát várt. – Bonsoir, monsieur – suttogta, és szertartásosan kezet nyújtott. – Eljött a második leckéjére, igaz?

Nem szóltam semmit. Mihelyt bebújtam mellé az ágyba, máris kezdtem elmerülni azoknak a bizarr képzelgéseknek egyikébe, amelyek a jelek szerint mindig magukkal ragadnak, valahányszor nagyon közel kerülök egy nőhöz. Ezúttal visszajutottam a középkorba. Oroszlánszívű Richárd volt Anglia királya, én meg az ország lovagi tornáinak bajnoka, nemes lovag, aki éppen újra be szándékozott mutatni erejét és ügyességét a király és udvaroncai előtt,.az Aranyos Kelmék Mezején.

Ellenfelem egy félelmetes gigászi amazon volt Franciaországból, aki már hetvennyolc hős angol lovagot legyőzött lándzsavívásban a lovagi tornákon. De derék paripám volt, a lándzsám pedig iszonyúan hosszú és vastag, remegő hegye pedig a legfinomabb acélból készült. A király kikiáltott a mezőre: „Bravó, Sir Oswald! A hatalmas lándzsájú lovag! Nincs férfi rajta kívül, akinek ekkora az ereje,

aki ilyen óriás fegyvert forgat! Rohand le, fiam! Döföld keresztül!” így aztán vágtában rohamra indultam, hatalmas lándzsámat nyílegyenesen és pontosan a francuz legsebezhetőbb pontjára irányítottam, hatalmas döfésekkel döföltem, sebesen és biztosan, és egy szempillantás alatt átdöftem a páncélját, hogy sikoltozni kezdett, és irgalomért könyörgött Csakhogy nem voltam irgalmas hangulatban. A király és udvaroncai ujjongásától felsarkallva tízezerszer mélyesztettem bele acélos lándzsámat vonagló testébe, aztán még tízezerszer, és hallottam az udvaroncok kiabálását: „Döfködd, Sir Oswald! Döfködd és döfködd!” Aztán a király hangját hallottam: „Istenemre, ez a derék fickó össze fogja törni azt a hatalmas lándzsáját, ha nem hagyja abba hamarost!” De a lándzsám nem tört össze, és diadalmas befejezésül derék fegyverem hegyére tűztem az óriás francia amazont, és körbevágtattam vele az arénában, magasan a fejem felett lóbálva a testét. A tömeg pedig azt kiáltozta: „Bravó! A teremtésit! Victor ludorum!”

Mindez, mint képzelhetik, eltartott egy darabig. Hogy meddig, arról halvány fogalmam sincs, de amikor végül újra a felszínre bukkantam, kiugrottam az ágyból, diadalmasan megálltam fölötte, és végignéztem tehetetlenül elterült áldozatomon. A lány lihegett, mint a szarvas, amikor bekerítették a kutyák, és már-már azon kezdtem tűnődni, vajon nem tettem-e kárt benne. Nem mintha sokat törődtem volna vele.

– Nos, mademoiselle – kérdeztem –, még mindig óvodás vagyok?

– Ó, nem! – kiáltotta, és hosszú lábai megvonaglottak. – Ó, nem, monsieur! Nem, nem, nem! Maga vad és csodálatos, úgy érzem, felrobbant a kazánom!

Ettől aztán remekül éreztem magam. Szó nélkül kimentem a szobájából, és visszalopództam a folyosón a saját szobámba. Micsoda diadal! Fantasztikus ez a por! Az őrnagynak igaza volt! És a khartoumi portás se hagyott cserben! Most már úton voltam az aranyrög felé, és semmi nem állíthatott meg. Ezekkel az ujjongó gondolatokkal aludtam el.

Másnap reggel tüstént nekiláttam mozgásba hozni a dolgokat. Talán emlékezni fognak rá, hogy természettudományos ösztöndíjat kaptam, ezért aztán alaposan járatos voltam a fizikában meg a kémiában, meg még sok más mindenben is, de mindig a kémia volt a legerősebb tárgyam.

Így aztán már mindent tudtam az egyszerű tablettagyártási eljárásokról. 1912-ben, ahol most járunk, még az volt a szokás, hogy a gyógyszerészek a saját patikájukban készítették el a saját piruláikat, és ehhez mindig tablettázógépet használtak. Aznap reggel nekivágtam hát Párizsnak bevásárolni, és a balpart egyik mellékutcájában találtam is egy használt gyógyszerészeti felszereléseket áruló üzletet. Vettem egy pompás kis tablettázógépet, amellyel kitűnő, profi színvonalú pirulákat lehetett készíteni, egyszerre huszonnégyet. Vettem továbbá egy rendkívül érzékeny patikamérleget is.

Utána kerestem egy olyan patikát, ahol hajlandók voltak nekem nagy mennyiségű kalcium-karbonátot eladni, vettem továbbá némi tragantmézgát, meg egy palack kocsinellát. Mindezeket hazavittem a szobámba, aztán lerámoltam az öltözőasztalkámat, és szépen, akkurátusan kiraktam rajta az anyagaimat és a gépeimet.

A tablettakészítés egyszerű dolog, ha az ember tudja, hogy kell csinálni. A tabletták alapanyaga a semleges és ártalmatlan kalcium-karbonát. Ehhez az ember pontosan kimérve hozzáadja az aktív hatóanyagot, az én esetemben a cantharidinport, végül kötőanyagnak beletesz egy kis tragantmézgát. A kötőanyag egyszerűen ragasztószer, amelytől az egész összetapad, és csinos tablettává keményedik. Minden anyagból kimértem annyit, hogy kiteljen belőlük huszonnégy, elég nagy és impozáns tabletta. Hozzátettem néhány csepp kocsinellát, egy ízeden piros színezőanyagot. Mindezt jól és alaposan összekevertem egy tálban, aztán beletöltöttem a tablettázógépbe. Egy szempillantás alatt ott állt előttem a huszonnégy tökéletes alakú és keménységű tabletta. És ha szakszerűen mértem és kevertem, mindegyik pontosan annyi cantharidinport tartalmazott, amennyi egy tű fokán elfér. Más szavakkal: minden tabletta hatásos és robbanékony afrodiziákum volt.

De még nem voltam készen, hogy megtegyem a döntő lépést.

Újra kimentem a párizsi utcákra, és kerestem egy dobozgyárat. Vettem tőlük ezer kis, kerek, egy hüvelyk átmérőjű kartondobozt, és vettem vattát is.

Utána elmentem egy nyomdászhoz, és rendeltem nála ezer kis, kerek címkét. A címkére a következő feliratot nyomtattam angolul:

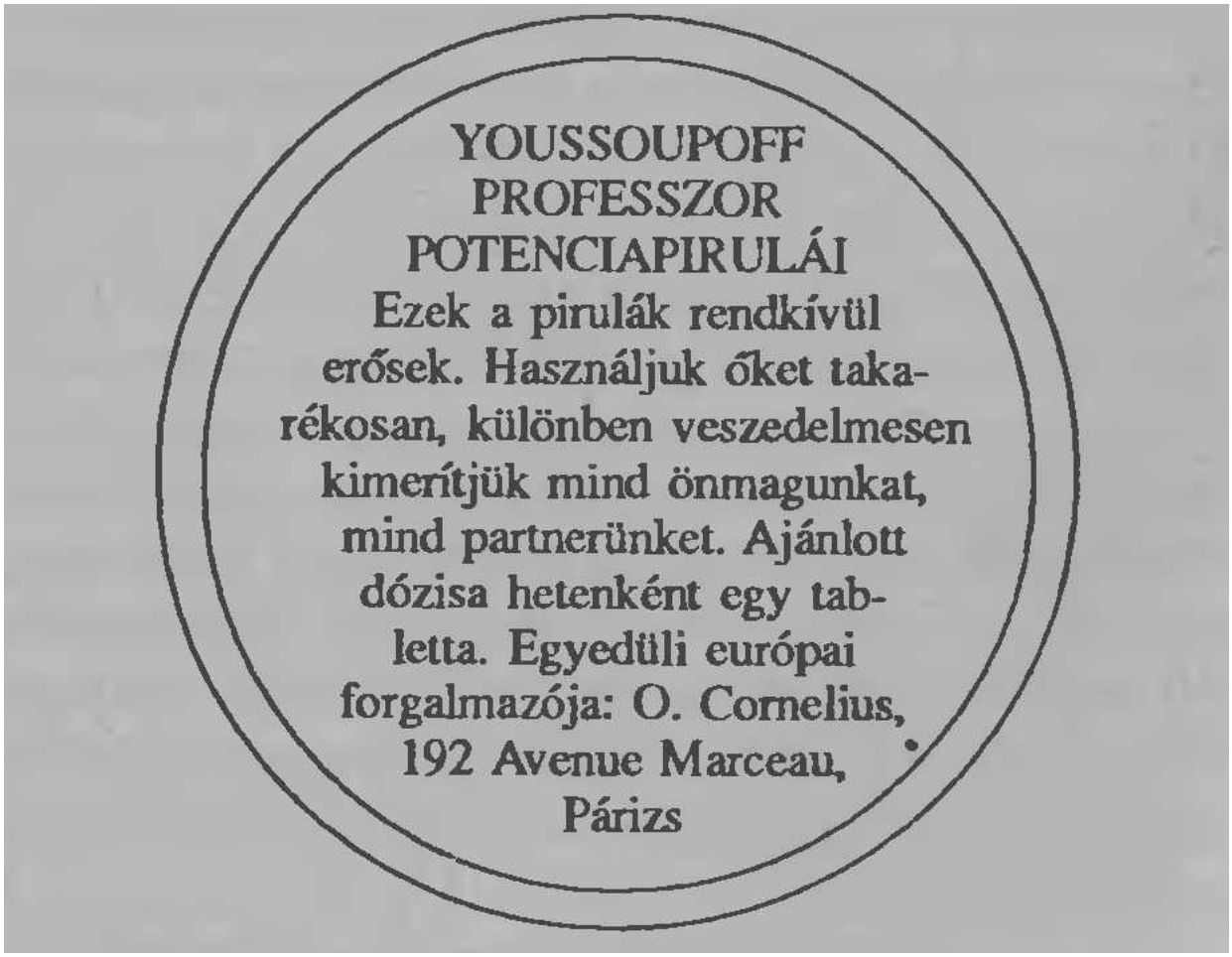

A címkéket úgy terveztem meg, hogy pontosan illeszkedjenek kis keménypapír dobozaim tetejére.

Amikor két nap múlva elmentem a címkékért, vettem egy üveg ragasztót is, aztán visszamentem a szobámba, és felragasztottam a címkéket a huszonnégy doboztetőre. Minden dobozban kis fészket készítettem, hófehér vattából, ebbe ültettem bele egyetlen piros pirulát, aztán lecsuktam a tetejét.

Most már készen álltam a rajtra.

Mint már réges-rég sejthették, be akartam lépni a kereskedelem világába. El akartam adni potenciapiruláimat egy olyan fogyasztói körnek, amelyik hamarosan üvöltve jön vissza hozzám, többért és még többért, könyörögve. Egyedileg fogom őket eladni, minden dobozban csak egy tabletta lesz, és csillagászati árat fogok érte számítani.

És a fogyasztói kör? Honnan fog kikerülni? Hogy fog neki egy tizenhét éves fiú vevőket keresni egy idegen városban a csodapirulájára? Nos, emiatt csöppet sem aggódtam. Csak egyetlen egyet kellett találnom, persze a megfelelő fajtából, aztán hagyni, hadd próbáljon ki egyetlen pirulát, és az elragadtatott ügyfél tüstént vágtatva vissza fog jönni a másodikért. Továbbá meg fogja súgni az örömhírt a barátainak, és ez a jó hír úgy fog terjedni, mint a futótűz.

Máris tudtam, hogy ki lesz az első áldozatom.

Valamiről eddig még nem beszéltem. Atyám, William Cornelius a diplomáciai testület tagja volt. Saját pénze ugyan nem volt, de ügyes diplomata lévén nagyon kényelmesen meg tudott élni a fizetéséből. Utolsó állomáshelyén, Dániában nagykövet volt, ebben az időben pedig Londonban, a külügyminisztériumban töltött be valamiféle állást, hogy az újabb, fontosabb posztra való kinevezéséig kitöltse valamivel az idejét. Nagy-Britannia franciaországi nagykövete az idő szerint egy Sir Charles Makepiece nevezetű úr volt, apám régi barátja, és mielőtt elutaztam Angliából, atyám írt Sir Charlesnak, és megkérte, hogy tartsa rajtam a szemét.

Tudtam, hogy mi a tennivalóm, és tüstént hozzá is láttam. Felvettem a legjobb öltönyömet, és elballagtam a brit nagykövetségre. Természetesen nem a kancellária bejáratához mentem, hanem a nagykövet magánlakásának ajtaján kopogtattam be. A nagykövetnek ugyanabban az impozáns épületben volt a rezidenciája, mint maga a követség, de hámi. Délután négy óra volt amikor a fehér térdnadrágot és aranygombos, bíborszín kabátot viselő lakáj ajtót nyitott. Pimaszul meregette rám a szemét, és névjegyem sem volt, de azért sikerült közölnöm vele, hogy atyám és anyám Sir Charles és Lady Makepiece jó barátai, és legyen szíves tudatni Őladységével, hogy Oswald Cornelius úr eljött tiszteletét tenni.

Valamiféle előcsarnokba vezetett, leültem és vártam. Öt perc múlva harsány selyem- és sifonsuhogással belibegett a szobába Lady Makepiece. – Nahát, nahát! – kiáltotta, mindkét kezemet a kezébe véve. –Szóval maga William fia! A vén csirkefogónak mindig jó ízlése volt! Megkaptuk a levelét, és már vártuk, hogy meglátogasson minket.

Impozáns nőszemély volt. Persze nem volt már fiatal, de nem volt éppen őslény sem, olyan negyvenévesre taksáltam. Arca azok közé a káprázatos, kortalan arcok közé tartozott, amelyeket mintha márványból faragtak volna, felső teste pedig olyan darázsderékká vékonyodott, hogy a két kezemmel át tudtam volna fogni. Egyetlen gyors, átható pillantással felmért, és úgy tűnt, mintha meg lett volna elégedve azzal, amit látott, mert tüstént azt mondta: – Jöjjön be, William fia, iszunk kettesben egy teát, és elcsevegünk.

Kézenfogva átvezetett egy sor hatalmas, pompásan berendezett termen, aztán egy kisebbfajta, de nagyon hangulatos szobába értünk, amelyben pamlag és karosszékek álltak. Az egyik falon egy Boucher-pasztell függött, a másikon Fragonard egy akvarellje. – Ez az én kis privát dolgozószobám – mondta. – Itt szervezem a nagykövetség társadalmi életét. – Mosolyogtam, pislogtam, és leültem a pamlagra. Egy maskarába öltözött lakáj ezüsttálcán szendvicseket és teát hozott be. A parányi, háromszög alakú szendvicsek szardellapasztával voltak megtöltve, abban az időben ezeket „urak örömének” nevezték. Lady Makepiece mellém ült, és kitöltötte a teát. – No, most meséljen el magáról mindent – mondta.

Ezután rengeteg kérdés és válasz következett a családomról és rólam. Igencsak banális volt az egész, de tudtam, hogy nagy tervem érdekében ki kell tartanom. Így beszélgettünk vagy negyven percig, miközben Őladysége gyakorta megveregette a combomat felékszerezett kezével, hogy hangsúlyt adjon egyik vagy másik kijelentésének. Végül aztán ott maradt a keze a combomon, és éreztem, hogy kissé még meg is nyomja az ujjával. Hohó, gondoltam; ugyan miben töri a fejét ez az öreg tyúk? Aztán hirtelen talpra ugrott, és elkezdett idegesen föl-le járkálni a szobában. Én csak ültem, és néztem. Ide-oda

járt, összekulcsolta a kezét, ide-oda forgatta a fejét, a keble zihált. Olyan lett, mint egy erősen felhúzott rugó. Nem tudtam, mire véljem a dolgot. – Jobb lesz, ha elmegyek – mondtam, és felálltam.

– Ne, ne! Ne menjen el! Visszaültem;

– Találkozott már a férjemmel? – bökte ki. – Nyilván nem, hiszen csak most érkezett. Aranyos ember. Ragyogó egyéniség. De hát múlnak az évek, öregszik szegénykém, és már nem képes annyi testmozgásra, mint azelőtt.

– Ez bizony baj – mondtam. – Se póló, se tenisz.

– Még pingpong se.

– Mindenki megöregszik – mondtam.

– Attól tartok, igen. De a lényeg az, hogy… – Elhallgatott és várt. Én is vártam.

Vártunk mind a ketten. Hosszú csönd lett.

Nem tudtam mit kezdeni ezzel a csenddel. Fészkelődtem tőle. – Mi a lényeg, madame? – kérdeztem.

– Nem veszi észre, hogy kérdezni próbálok magától valamit? –mondta végül.

Erre aztán végképp nem tudtam mit válaszolni. Így aztán kivettem még egyet azok közül az apró szendvicsekből, és lassan rágcsálni kezdtem.

– Szeretnék magától egy szívességet kérni, mon petit garqon – bökte ki. – Úgy sejtem, maga egészen jó sportoló.

– Meglehetősen – mondtam, és már bele is törődtem, hogy le kell játszanom vele egy teniszpartit. Vagy pingpongoznom kell vele.

– És nem bánná?

– Dehogyis. Nagy örömömre szolgálna. – Muszáj volt a kedvében járnom. Én nem akartam semmi mást, mint találkozni a nagykövettel.

A nagykövet volt a célpontom. Ő volt az a kiválasztott, aki először kap majd a pirulákból, és aztán továbbpasszolja a labdát. De a nagykövethez csak a feleségén keresztül férhettem hozzá.

– Nem kérek sokat – mondta.

– Szolgálatára állok, asszonyom.

– Ezt komolyan gondolja?

–Természetesen.

– Azt mondja, jó sportoló?

– Tagja voltam az iskolai rögbi-válogatottnak – mondtam. – Meg a krikett-válogatottnak is. És elég jól tekézem.

Erre abbahagyta a járkálást, és hosszasan rám meredt.

Ezen a ponton valahol felberregett a fejemben egy kis vészcsengő.

Nem törődtem vele. Akármi történik, ezt az asszonyt nem szabad magamra haragítanom.

– Attól tartok, én nem tudok rögbizni – mondta. – És krikettezni se.

– Teniszezni is tűrhetően tudok – mondtam. – De nem hoztam magammal az ütőmet. – Kivettem még egy szendvicset. Nagyon szeretem a szardellapasztát. – Atyám azt mondja, hogy a szardella tönkreteszi az ízlelő-érzéket – mondtam rágcsálás közben. – Nálunk sosincs „urak öröme” a házban, de én imádom.

Az asszony mély lélegzetet vett, a keblei úgy felfúvódtak, mint két hatalmas luftballon. – Hadd mondjam meg magának, mit akarok – suttogta lágyan. – Azt akarom, hogy erőszakoljon meg, erőszakoljon meg újra meg újra! Erőszakoljon meg, hogy belehaljak! Most, rögtön! Gyorsan! Most akarom!

A kutyafáját, gondoltam. Megint nyakig benne vagyok.

– Ne botránkozzon meg, kedves fiam.

– Nem vagyok megbotránkozva.

– Ó, de igen. Látom az arcán. Nem lett volna szabad megkérnem erre. Maga még túl fiatal. Hány éves is? Nem, ne is mondja meg. Nem akarom tudni. Maga nagyon édes, de egy iskolásfiú, aki tiltott gyümölcs. Milyen kár. Teljesen nyilvánvaló, hogy maga még nem lépett be a nők tüzes világába. Nem hiszem, hogy akár csak meg is érintett már valaha egy nőt.

Ezzel aztán felbőszített. – Nagyon téved, Lady Makepiece – mondtam. – Hancúroztam én már nőkkel a Csatorna mindkét oldalán. Meg hajókon, a tengeren.

– Nahát, maga rossz fiú! Nem is hiszem el!

Még mindig a pamlagon ültem. Az asszon fölém tornyosult, nagy, vörös szája kinyílt, és lihegni kezdett. – Megérti, ugye, hogy soha nem hoztam volna szóba, ha Charles nem lenne… valahogy már túl rajta. Megérti, ugye?

– Persze, hogy megértem – mondtam kissé feszengve. – Nagyon is megértem. Mélységesen együtt érzek kegyeddel. A legcsekélyebb mértékben sem kárhoztatom.

– Ezt komolyan gondolja?

– Hát persze.

– Ó, te káprázatos fiú! – kiáltotta, és nekem esett, mint egy nőstény tigris.

Abban a hacacárában, ami ezután következett, nincsen semmi tanulságos, amiről beszámolhatnék. Legfeljebb azt említeném meg, hogy Őladysége elképesztett a pamlagművészetével. Egészen addig mindig rémes terepnek tekintettem a hancúrozásra a pamlagot, bár Isten látja a lelkem, éppen elégszer voltam kénytelen használni a londoni elsőbálos lánykákkal, miközben szüleik békésen hortyogtak odafönn az emeleten. Számomra a pamlag iszonyúan kényelmeden jószág volt, mert három oldalról párnázott támlák vették körül, vízszintes felülete pedig olyan keskeny volt, hogy az ember állandóan legurult róla. De Lady Makepiece a pamlag valóságos varázslója volt. Olyan volt számára a pamlag, mint a ló a tornateremben, amelyről az ember fölpattan, aztán visszapattan, amelyen bukfencezik és pörög, miközben a legfantasztikusabb alakzatokba csavarja a testét.

– Nem volt maga valaha tornatanár? – kérdeztem tőle.

– Fogd be a szád, és koncentrálj – felelte, és úgy körbeforgatott, mint valami pihekönnyű habcsókot.

Szerencsémre fiatal voltam és rugalmas, különben biztosan nem úsztam volna meg mindezt, hogy csontom ne törjön belé. Erről aztán eszembe jutott szegény öreg Sir Charles, meg hogy miket kellett kiállnia a maga idejében. Nem csoda, ha inkább belebújt a molyzsákba. De várjuk csak meg, gondoltam, amíg lenyeli a jó öreg kőrisbogarat! Akkor majd az asszony lesz az, aki előveszi a sípot, és lefújja a meccset, nem a férje!

Lady Makepiece mellesleg átöltözőművésznek is bizonyult. Miután röpke enyelgésünk véget ért, két perc múlva már ott ült kis XV. Lajoskorabeli íróasztala mellett, és pontosan ugyanolyan elegánsnak és nyugodtnak látszott, mint amikor bemutatkoztam neki. Miután kieresztette magából a gőzt, olyan álmos és elégedett lett az arckifejezése, mint egy Boa constrictoré, miután lenyelt egy eleven patkányt.

– Figyeljen csak ide – mondta, egy papírlapot tanulmányozva. – Holnap egy meglehetősen ünnepélyes vacsorát adunk, mert Mafeking napja lesz.

– De hiszen Mafekinget már tizenként évvel ezelőtt felmentették – mondtam.

– Mi még mindig megünnepeljük. Azt akarom mondani, hogy Joubert admirális lemondta, a vacsorát. Meg kell szemlélnie a flottáját a Földközi-tengeren. Lenne kedve átvenni a helyét?

Kis híja volt, hogy nem kezdtem el hangosan hurrázni. Pontosan ezt akartam. – Nagyon meg lennék tisztelve – mondtam.

– A legtöbb miniszter itt lesz – mondta. – És minden rangidős nagykövet. Van fehér nyakkendője?

– Van – feleltem. Annak idején az ember soha sehova nem utazott el úgy, hogy ne vitt volna teljes estélyi öltözetet magával, még az én koromban sem.

– Jól van – mondta, és felírta a nevemet a vendégek listájára. – Akkor hát holnap este nyolckor. Jó napot, kis ember. Örülök, hogy megismertem. – Majd újra a vendégek listáját kezdte tanulmányozni, így aztán egyedül kerestem meg magamnak kifelé az utat.

4.fejezet

Másnap este, pontosan nyolc órakor, beállítottam a nagykövetségre. Kiöltöztem rendesen, frakkot és fehér nyakkendőt öltöttem. Abban az időben a frakknak mind a két szárnyában volt belül két mély zsebe, ezekbe a zsebekbe rejtettem el összesen tizenkét kis dobozt, mindegyikben egyeden pirulával. A nagykövetség fényárban úszott, és minden irányból fogatok gördültek a kapuk elé. Mindenütt nyüzsögtek az egyenruhás lakájok. Bemasíroztam, és beálltam a fogadásukra várakozók sorába.

– Kedves fiam – mondta Lady Makepiece. – Úgy örülök, hogy el tudott jönni. Charles, ő Oswald Cornelius, William fia.

Sir Charles Makepiece vézna kis emberke volt, dús, elegáns ősz sörénnyel. A bőre olyan színű volt, mint a kétszersült, és valahogy egészségtelenül porosnak látszott: mintha finoman barna cukorral hintették volna be. Az arcát mély, hajszálvékony ráncok szelték át keresztül-kasul a homlokától az álláig, és ettől, meg a poros, kétszersültszerű bőrétől holmi terrakotta mellszoborra emlékeztetett, amely már kezd szétmorzsolódni.

– Szóval te vagy William fia, igaz? – rázta meg a kezemet. – Hogy boldogulsz Párizsban? Ha bármit tehetek érted, csak szóljál.

Továbbmentem, és elvegyültem a csillogó tömegben. A jelek szerint én voltam az egyetlen férfi a jelenlévők között, akinek a mellét nem borították el mindenféle kitüntetések érméi és szalagjai. Álldogáltunk, pezsgőt iszogattunk, aztán elindultam vacsorázni. Az ebédlő nagyon látványos volt: körülbelül száz vendég ült le a hosszú asztal két oldalán, amely akkora volt, mint két teniszpálya. Kis névkártyákról tudtuk meg, hogy hová üljünk. Én két hihetetlenül csúf vénasszony közé kerültem, az egyik a bolgár nagykövet felesége volt, a másik pedig a spanyol király nagynénje. A magam részéről az ételre összpontosítottam a figyelmemet, ami felséges volt. Még mindig emlékszem a hatalmas szarvasgombákra, akkorák voltak, mint egy golflabda, fehér borban párolva, kis, fedeles porcelántálkákban szolgálták fel őket. És ahogy a buggyantott rombuszhalat főzték, az valami felséges volt! A közepük majdnem nyers, de tűzforró! (Az angolok meg az amerikaiak kivétel nélkül mindig túlfőzik a halat.) No és a borok! Azok aztán emlékezetesek maradtak, azok a borok!

De könyörgöm, mit tudhatott a tizenhét éves Oswald Cornelius a borokról? A kérdés jogos. Ám a válasz mégis az, hogy elég sokat tudott. Mert azt még nem meséltem el, hogy atyám minden másnál jobban szerette az életben a bort, még a nőket is beleértve. Szerintem igazi szakértő volt. A burgundi volt a szenvedélye. Imádta a bordóit is, de mindig úgy vélte, hogy még a legkiválóbb bordói is mindig egy leheletnyit nőies. – A bordóinak – szokta mondogatni – talán csinosabb az arca, és jobb az alakja, de a burgundinak izmai és inai vannak.

Mire tizennégy éves lettem, atyám kezdett egyet-mást átadni nekem a borok iránti szenvedélyéből, és alig egy évvel a történtek előtt elvitt magával egy tíznapos gyalogtúrára is Burgundiába, szeptemberben, szüret idején. Chagny-ból indultunk, onnan ballagtunk szépen, kényelmesen észak felé, Dijonba, így a következő héten átvágtunk az egész Cote de Nuits-n. Izgalmas élmény volt. Nem az országutakon mentünk, hanem azokon a keskeny, kerékvágások szántotta földutakon, amelyek elvezetnek ennek a híres, aranyos lejtőnek gyakorlatilag minden nagy szőlőskertje mellett, először Montrachet-ba, aztán Mersault-ba, aztán Pommard-ba. Az egyik éjszakát egy csodálatos kis szállodában töltöttük Beaune-ben, ahol fehér borban úszó écrevisses-t és vajas pirítósra rakott vastag foie gras szeleteket ettünk.

Emlékszem, ahogy másnap kettesben ebédeltünk. Egy alacsony, fehér falon üldögéltünk a Romanée Conti peremén – hideg csirkét ettünk francia kenyérrel, fromage durt, és egy igazi Romanée Contit ittunk hozzá. Szalvétát terítettünk a fal tetejére, kiraktuk rá az ételt, és mellé állítottuk a palackot, két

szép borospohárral. Miközben jómagam tőlem telhetőleg felszeleteltem a csirkét, atyám kihúzta a palackból a dugót, és kitöltötte a bort, aztán csak üldögéltünk a meleg őszi napsütésben, és néztük a szüretelőket, amint átfésülték a szőlősorokat, megtöltötték a kosaraikat, és fölcipelték a sorok végébe, ahol nagyobb kosarakba öntötték őket, melyeket aztán tejeskávé színű, lófogatos szekerekbe döntöttek. Emlékszem, ahogy atyám ott ült a falon, a félig lerágott csirkecombbal, a pompás jelenet felé mutatott, és azt mondta: – A világ leghíresebb földdarabjának a szélén ülsz, fiam! Nézd csak meg! Alig két hektár vörös agyag, teli kovakővel! Ez az egész! De ebből a szőlőből, amit most szüretelnek, olyan bor lesz, ami császár a borok között. Szinte nem is lehet megszerezni, olyan kevés van belőle! Ezt a palackot, amit most iszunk, tizenegy évvel ezelőtt hoztam innen. Szagold meg! Szívd be a bukéját! Kóstold meg! Idd ki! De soha meg ne próbáld jellemezni! Ezt az ízt nem lehet szavakba önteni! Ha az ember Romanée Contit iszik, az olyan, mintha egyszerre volna orgazmusa az orrában meg a szájában.

Nagyon élveztem, amikor atyám így belelovallta magát valamibe. Amikor fiatal koromban őt hallgattam, akkor kezdtem rájönni, menynyire fontos, hogy az ember rajongó legyen az életben. Ő tanított meg rá, hogy ha az embert érdekli valami, akkor, mindegy, mi az, vesse bele magát szívvel-lélekkel, ölelje magához mind a két karjával, szorongassa meg, szeresse, és mindenekfelett, érezzen szenvedélyt iránta. A langyosság nem ér semmit. Az egyetlen a fehér izzás és a szenvedély: azt kell megélni.

Ellátogattunk Clos de Vougeot-ba, Bonnes-Mares-ba, Clos de la Roche-ba, Chambertinbe és sok más csodálatos helyre. Lementünk a chateau-k pincéibe, és a hordókból kóstoltuk meg a tavalyi borokat. Megnéztük, hogyan sajtolják ki a szőlőfürtöket azokon a hatalmas, fából készült csavaros sajtókon, amelyek préskarját hat férfinak kellett forgatnia. Láttuk, hogyan folyik ki a sajtókból a szőlőlé a nagy fakádakba, és Chambolle-Musigny-ben, ahol egy héttel korábban kezdték a szüretet, mint a legtöbb más helyen, azt is láttuk, hogyan elevenedik meg a must a hatalmas, tizenkét láb magas fakádakban, hogyan forr és bugyborékol, miközben elindul benne az a varázslatos folyamat, amely a cukrot alkohollá alakítja. És miközben ott álltunk és figyeltük, a bor olyan tüzesen aktivizálódott, és olyan vad dühvel kezdett tombolni, forrni és bugyborogni, hogy az embereknek föl kellett mászniuk a kádak tetejére, és rá kellett ülniük a fedelükre, hogy lefojtsák.

Megint elkalandoztam. Vissza kell térnem a történetemhez. Ám gyorsan igazolni akartam, hogy zsenge korom ellenére nagyon is képes voltam értékelni azoknak a boroknak a minőségét, amelyeket akkor este a párizsi brit nagykövetségen ittam, mert igencsak emlékezetesek voltak.

Egy Chablis Grand Gru „Grenouilles”-jel kezdtük. Aztán jött egy Latour. Aztán egy Richebourg. És a desszerthez egy nagyon öreg Yquem. Egyiknek sem emlékszem az évjáratára, de mind a filoxéra előtti korszakból származtak.

Mikor végeztünk a vacsorával, a hölgyek Lady Makepiece vezetésével elhagyták a termet. Sir Charles beterelte a férfiakat a szomszédos hatalmas nappaliba, ahol a portóit, a konyakot és a kávét felszolgálták.

Amikor a nappaliban a férfiak kezdtek csoportokba verődni, gyorsan úgy manővereztem, hogy a házigazdám mellé kerüljek.

– Ó, itt vagy, fiam – mondta. – Gyere, ülj le mellém.

Tökéletes.

Engem is beleszámítva tizenegyen voltunk ebben a csoportban, és Sir Charles udvariasan sorra bemutatott mindenkinek.

– Ő az ifjú Oswald Cornelius – mondta. – Az apja volt a koppenhágai emberünk. Ismerkedj meg a német nagykövettel, Oswald. –Megismerkedtem a német nagykövettel. Aztán megismerkedtem az olasz nagykövettel, a magyar nagykövettel, az orosz nagykövettel, a perui nagykövettel és a mexikói nagykövettel. Aztán megismerkedtem a francia külügyminiszterrel, egy francia marsallal, végül pedig egy fura kis sötét bőrű, japán fickóval, akit egyszerűen úgy mutatták be, hogy ő Mr. Mitsuoko. Mindnyájan beszéltek angolul, és a jelek szerint a házigazda iránti udvariasságból aznap este ez lett a társalgás nyelve.

– Töltsél magadnak egy pohár portóit, aztán add tovább, ifjú barátom – mondta nekem Sir Charles Makepiece. Töltöttem magamnak egy kis portóit, aztán óvatosan továbbadtam bal felé a kancsót. – Ez egy palack egész jó 87-es Fonseca. Apád az írta, hogy ösztöndíjat kaptál a Trinitybe. Jól emlékszem?

– Igen, uram – feleltem. Most már minden percben eljöhetett az éri pillanatom, amit nem volt szabad elszalasztanom. Fejest kellett ugranom bele.

– Mivel is foglalkozol te, fiam? – kérdezte Sir Charles.

– Természettudományokkal, uram – feleltem. Aztán fejest ugrottam a dologba. – Ami azt illeti, uram – emeltem fel a hangom, de csak annyira, hogy mindnyájan hallják –, éppen ebben a percben valami abszolút elképesztő munka folyik az egyik laboratóriumban. Szigorúan titkos. Egyszerűen el se hinné, hogy mit fedeztek fel.

Tíz férfi kapta fel a fejét, és tíz szempár emelkedett fel a portóis poharakról és kávéscsészékről. Lanyha érdeklődéssel, de mind engem néztek.

– Nem tudtam, hogy már ott vagy – mondta Sir Charles. – Azt hittem, még egy évig várnod kell, azért vagy itt.

– Így igaz – mondtam –, de leendő professzorom meghívott, és a múlt szemeszter legnagyobb részét ott töltöttem. A természettudományi laboratóriumban dolgoztam. Ez a kedvenc témaköröm, a természettudomány.

– És mit fedeztek fel, ha szabad kérdeznem, ami annyira titkos és olyan jelentőségteljes? – Sir Charles hangjában némi évődés bujkált – és ugyan kiróhatta ezt föl neki?

– Nos, uram… – mondtam. Aztán szándékosan elhallgattam.

Néhány másodpercre teljes csönd lett. Mind a kilenc külföldi és a brit nagykövet némán ült, és udvariasan várta, hogy folytassam. Türelmesen néztek rám, de egy kicsit mulattak is rajtam. Mintha csak azt mondták volna: nocsak, ennek a fiatal suhancnak van bátorsága így szónokolni nekünk. De azért csak hallgassuk meg, még mindig jobb, mintha politizálnánk.

– Ne akard nekem azt mondani, hogy megengedték, hogy valaki a te korodban titkokkal foglalkozzon? – mondta Sir Charles, és halvány mosoly futott végig málladozó terrakotta arcán.

– Ezek nem hadittitkok, uram – mondtam. – Az ellenség nem venné hasznukat. Ezek a titkok segíteni fognak az egész emberiségen.

– Hát akkor mesélj róluk – gyújtott rá Sir Charles egy hatalmas szivarra. – Előkelő hallgatóságod alig várja, hogy hallhassa.

– Azt hiszem, ez a legnagyobb tudományos áttörés Pasteur óta – mondtam. – Meg fogja változtatni a világot.

A francia külügyminiszter éles, füttyentő hangot hallatott, amint szőrös orrlyukain hirtelen beszívta a levegőt. – Maguknak Angliában e pillanatban van egy új Pasteurjük? – kérdezte. – Ha igen, akkor nagyon szeretnék hallani róla. – Ravasz, dörzsölt francia volt ez a külügyminiszter, és vágott az esze, mint a borotva. Vigyáznom kell majd vele.

– Ha a világ hamarosan meg fog változni – mondta Sir Charles –, akkor kissé meg vagyok lepve, hogy ez az információ még nem jutott el az íróasztalomra.

Nyugi, Oswald, mondtam magamnak. Alig fogtál bele, és máris vastagon eltúloztad a dolgot.

– Bocsásson meg, uram, de a lényeget még nem hozta nyilvánosságra.

– Ki nem hozta nyilvánosságra? Ki az az ember?

– Youssoupoff professzor, uram.

Az orosz nagykövet letette a portóis poharát. – Youssoupoff? – kérdezte. – Orosz?

– Igen, uram, orosz.

– Akkor én miért nem hallottam róla?

Nem akartam vitába bonyolódni ezzel a fekete szemű, fekete szakállú kozákkal, így hát hallgattam.

– No hát akkor rajta, fiatalember – mondta Sir Charles. – Mesélj nekünk korunk legnagyobb tudományos áttöréséről. Nem szabad minket továbbra is izgalomban tartanod.

Vettem néhány mély lélegzetet, és ittam egy korty portóit. Eljött a nagy pillanat. Fohászkodtam is az egekhez, hogy el ne szúrjam.

– Youssoupoff professzor – kezdtem – hosszú évek óta dolgozik annak az elméletének az igazolásán, miszerint az érett gránátalma magjában van egy hatóanyag, amelynek rendkívüli fiatalító hatása van.

– Nálunk Itáliában millió és millió gránátalmafa van! – kiáltott fel büszkén az olasz nagykövet.

– Maradj csöndben, Emilio – mondta Sir Charles. – Hagyjuk, hadd folytassa a fiú.

– Youssoupoff professzor huszonhét éven át tanulmányozta a gránátalma magját. Valósággal a rögeszméjévé vált. A laboratóriumában aludt, soha nem járt társaságba, nem nősült meg. Minden teli volt körülötte gránátalmákkal meg gránátalmamaggal.

– Bocsásson meg, kérem – szólt közbe a kis japán. – De miért éppena gránátalma? Miért nem a szőlő vagy a fekete ribiszke?

– Erre a kérdésre nem tudok válaszolni, uram – mondtam. – Gondolom, egyszerűen olyasmiről volt szó, amit megérzésnek lehetne nevezni.

– Pokoli hosszú időt fordított egy megérzésre – mondta a Sir Charles. – De folytasd, fiam. Már megint félbeszakítottunk.

– Tavaly januárban – folytattam – a professzor türelme végre meghozta a gyümölcsét. A következőt csinálta. Szétboncolta a gránátalma magját, és erős mikroszkóp alatt aprólékosan megvizsgálta a tartalmát. És csak akkor figyelt fel arra, hogy a mag kellős közepén, a középpontjában, van egy parányi, vörös növényi szövet, amelyet azelőtt soha nem látott. Nekifogott ezt a parányi szövetdarabkát vegytisztán elkülöníteni, csakhogy az túlságosan kicsiny volt, önmagában semmi hasznát nem lehetett venni. Így aztán a professzor nekiállt, szétboncolt száz magot, és kinyert belőlük száz ilyen parányi vörös részecskét. Ez volt az, amiben megengedte, hogy segítsek neki. Mármint abban, hogy mikroszkóp alatt kiboncoljam ezeket a részecskéket. Ez a munka maga egy hetünkbe tellett.

Ittam még egy korty portóit. Hallgatóságom várta a folytatást.

– Így hát most már volt száz kis vörös részecskénk, de amikor mindet összeraktuk egy tárgylemezre, szabad szemmel még mindig nem lehetett látni őket.

– És azt mondja, vörösek voltak, azok a kis micsodák? – kérdezte a magyar nagykövet.

– Mikroszkóp alatt ragyogó skarlátvörösek.

– És aztán mit csinált velük az a híres professzor?

– Beadta őket egy patkánynak – vágtam rá.

– Egy patkánynak?

– Igen. Egy nagy, fehér patkánynak.

– Miérrt akarrná falaki peadni ezeket a kis hrránátalma mifeném egy patkánynak? – kérdezte a német nagykövet.

– Adjál már neki némi esélyt, Wolfgang – mondta Sir Charles a németnek. – Hadd fejezze be. Tudni szeretném, mi történt. – Odabólintott nekem, hogy folytassam.

– Tudja, uram – mondtam tovább –, Youssoupoff professzornak sok fehér patkány volt a laboratóriumában. Fogta ezt a száz parányi vörös részecskét, és beadta egyetlen nagy, egészséges, hím patkánynak. Mikroszkóp alatt mindet sorra beillesztette egy húsdarabkába, aztán berakta a patkányt egy ketrecbe tíz nőstény patkány közé. Tisztán emlékszem, ahogy ott álltunk a ketrec mellett, a professzor meg én, és figyeltük a hím patkányt. Már késő délután volt, de izgatottságunkban még ebédelni is elfelejtettünk.

– Bocsásson meg, kérem, egy pillanatra – szólt közbe az okos francia külügyminiszter. – Miért voltak olyan izgatottak? Miből gondolták, hogy bármi is történni fog azzal a patkánnyal?

Csávában vagyok, gondoltam. Tudtam, hogy ügyelnem kell erre az atyafürt franciára. – Én egyszerűen azért voltam izgatott, uram – mondtam –, mert a professzor izgatott volt. Látszott, hogy ő tudja, hogy valami történni fog. Nem tudom megmondani, hogy honnan. Ne felejtsék el, uraim, én csak a kisinasa, nagyon fiatal, szerény munkatársa voltam. A professzor nem árulta el nekem az összes titkait.

– Értem – mondta a külügyminiszter. – Akkor menjünk tovább.

– Igenis, uram. Szóval, figyeltük a patkányt. Először nem történt semmi. Aztán, pontosan kilenc perc múlva, a patkány hirtelen nagyon csöndes lett. Lekuporodott, az egész teste reszketett. Nézegette a nőstényeket. Aztán egyszer csak odalopódzott a legközelebbihez, elkapta a fogával a grabancát, és meghágta. Nem sokáig tartott, nagyon vad volt a nősténnyel, és nagyon gyors. De itt jön az, ami rendkívüli. Abban a pillanatban, ahogy befejezte az első nősténnyel a párzást, tüstént elkapott egy másodikat, és nekilátott, ugyanúgy, mint az előbb. Aztán elkapta a harmadikat, a negyediket, az ötödiket. Abszolúte fáradhatatlan volt. Ment egyik nősténytől a másikhoz, és mindegyikkel sorra párzott, amíg csak mind a tízet meg nem hágta. És még akkor sem volt elég neki, uraim!

– Atyaisten! – mormolt Sir Charles. – Micsoda furcsa kísérlet!

– Hozzá kell tennem – folytattam –, hogy a patkány normális körülmények közt nem hajlamos a promiszkuitásra. Sőt kifejezetten mérsékeltek a szexuális igényei.

– Biztos maga ebben? – kérdezte a francia külügyminiszter. – Én mindig azt hittem, hogy a patkányok rendkívül buják és érzékiek.

– Nem, uram – feleltem határozottan. – A patkányok a valóságban nagyon intelligens és gyöngéd lények. Könnyű őket megszelídíteni.

– Akkor folytasd – mondta Sir Charles. – Mit jelentett mindez számodra?

– Youssoupoff professzor nagyon izgatott lett. „Oswaldsky!”, kiáltott fel, mert így szokott szólítani. „Oswaldsky, fiam, azt hiszem, felfedeztem az emberiség történetének legnagyszerűbb és leghatásosabb szexuális stimulánsát!”

– „Én is azt hiszem”, mondtam. Még mindig ott álltunk a ketrec mellett, és a patkány még egyre hágta a nyomorult nőstényeket, egyiket a másik után. Aztán egy órán belül összeesett a kimerültségtől. „Túl nagy dózist adtunk be neki”, vélte a professzor.

– És a patkány? – kérdezte a mexikói nagykövet. – A végén mi lett vele?

– Elpusztult.

– Túl sok volt neki a nő, mi?

– Igen – feleltem.

A kis mexikói keményen összecsapta a kezét. – Pontosan így szeretném itt hagyni ezt az árnyékvilágot, mikor meghalok! – mondta. – Túl sok nőtől!

– Mexikópan inkápp a túl sok kecskétől meg szamárrtól – horkant fel a német nagykövet.

– Ebből elég legyen, Wolfgang – szólt rá Sir Charles. – Ne kezdjünk el háborúzni. Egy felettébb érdekes történetet hallgatunk. Folytasd, fiam.

– Így aztán legközelebb már csak húszat izoláltunk a parányi, vörös, mikroszkopikus nukleuszokból. Beletettük őket egy kis darab kenyérbe, és nekiálltunk egy nagyon öreg férfit keresni. A helyi újság segítségével meg is találtuk az emberünket. Newmarketben lakott, az egy kisváros, nem messze Cambridge-től. Mr. Sawkinsnak hívták, és százkét éves volt. Előrehaladott szenilitásban szenvedett. Teljesen elborult az elméje, úgy kellett kanállal etetni. Hét éve nem kelt föl az ágyból. Amikor a professzor meg én bekopogtunk a háza ajtaján, a nyolcvanéves lánya nyitott ajtót. „Youssoupoff professzor vagyok" közölte a professzor, felfedeztem egy nagyszerű orvosságot, ami segít az öregeken. Megengedi, hogy beadjunk belőle egy kicsit szegény öreg édesapjának?"

– „Adhannak néki, amit csak akarnak" – mondta a lánya. „A vén bolond már azt se tuggya, egyik naprul a másikra mi van. Csak terhire van mán az ember lányának".

– Fölmentünk az emeletre, és a professzornak sikerült valahogy lenyomni a kenyérdarabkát a vénember torkán. Megnéztem az órámon az időt. „Menjünk ki az utcára, és figyeljünk", mondta a professzor.

– Kimentünk, és ácsorogtunk az utcán. Telt-múlt az idő, számoltam a perceket. És aztán… Nem fogják elhinni, uraim, de esküszöm, hogy pontosan így történt. Hajszálpontosan kilenc perc múlva mennydörgő üvöltést hallottunk Sawkins házából. Aztán kivágódott a bejárati ajtó, és az öregfiú kilőtt az utcára, mint a puskagolyó. Mezítláb volt, mocskos kék-fehér csikós pizsamában, lobogott a vállán a hosszú, ősz haja. „Nőt akarok!", bömbölte. „Nőt akarok, és Istenemre, kerítek magamnak egy nőt!" A professzor megfogta a karomat. „Ne mozduljon!", parancsolt rám. „Csak figyeljen".

– Futva jött az öreg után a nyolcvanéves lánya. „Gyüjjön vissza, vén bolond!", süvítette. „Mi a fenét képzel, még mi nem kéne?"

– Mellesleg egy kis mellékutcában álltunk, melynek mindkét oldalán egyforma, összeépített kis házikók sorakoztak. Mr. Sawkins rá se hederített a lányára, hanem odafutott, szó szerint futott, a szomszéd házhoz, és elkezdte döngetni az öklével az ajtaját. „Nyissa ki, Mrs. Twitchell!", bömbölte, „gyüjjön, szépségem, nyissa ki, csapjunk egy kis mulaccságot!"

– Egy szempillantásra még láttam az ablakban Mrs. Twitchell rémült arcát. Aztán eltűnt. Mr. Sawkins még egyre bömbölt, aztán nekivetette a vállát a rozoga ajtónak, kiszakította a zárját, és bezúdult rajta. Mi kinn maradtunk az utcán, vártuk a fejleményeket. A professzor roppant izgatott volt. Le-föl ugrabugrált, táncolt abban a fura, fekete csizmájában, és azt kiabálta: „Áttörtünk! Sikerült! Meg fogjuk fiatalítani a világot!”

– Hirtelen éles sikoltozás és kiabálás hallatszott ki Mrs. Twitchell házából. A szomszédok már kezdtek összeverődni az utcán. .Mennyének be és kapják el!”, üvöltötte a lánya. „Tejjesen megőrült, dühöng!” Két férfi beszaladt a Twitchell-házba, dulakodás zaja hallatszott, aztán a két férfi hamarosan kijött, közrefogták és kettesben vonszolták kifelé az öreg Mr. Sawkihst. ..Elkaptam!”, kiabálta. „Rendesen megkettyintettem a vén szipirtyót! Majd halálra dögönyöztem!” Ez volt az a pillanat, amikor a professzor meg én szép csendesen elosontunk a helyszínről.

Félbehagytam a történetemet A hét nagykövet, a francia külügyminiszter, a francia marsall meg a kis japán mind előrehajoltak ültükben, és rám meresztették a szemüket.

– Pontosan ez történt? – kérdezte Sir Charles.

– Szó szerint, uram, az egész olyan igaz, mint a szentírás – hazudtam. – amikor Youssoupoff professzor közzéteszi a felfedezését, az egész világ olvashatja majd, amit most elmondtam önöknek.

– És aztán mi történt? – kérdezte a perui nagykövet.

– Attól kezdve már viszonylag egyszerű volt minden – magyaráztam. – A professzor elindított egy kísérletsorozatot, annak megállapítására, hogy egy normális, felnőtt férfi számára mekkora a megfelelő, de abszolút biztos dózis. Ehhez alsóéves önkénteseket használt. És teljesen biztosak lehetnek benne,

uraim, hogy semmi problémát nem jelentett ehhez fiatal önkénteseket szerezni. Mihelyt a dolognak híre ment az egyetemen, több mint nyolcszázan iratkoztak fel a várólistára. De hogy rövidre fogjam a históriát, a professzor végül is tisztázta, hogy a biztonságos dózis nem több, mint a gránátalma magjának négy-öt parányi, mikroszkopikus nukleusza. Így aztán, kalcium-karbonátot használva masszaanyagként, előállított egy olyan pirulát, amely pontosan ekkora mennyiséget tartalmaz a varázslatos anyagból. És minden kétséget kizáróan bebizonyította, hogy egyetlen ilyen pirula, pontosan kilenc perc alatt minden férfiból, még a nagyon öreg férfiakból is, csodálatos erejű szexgépezetet csinál, aki hat órán át megállás nélkül képes gyönyörűséget szerezni a partnerének, méghozzá kivétel nélkül mindig.

– Gott im Himmel! – kiáltotta a német nagykövet. – Hoty tudok szerrezni eppől a micsodából?

– Hohó! – kiáltotta az orosz nagykövet. – Nekem elsőbbségem van, mert egy honfitársam fedezte fel! Azonnal tájékoztatnom kell a cárt!

Hirtelen elkezdtek mind egyszerre beszélni. Honnan tudnák megszerezni? Most rögtön kell! Mennyibe kerül? Hajlandók gavallérosan megfizetni! A tőlem balra ülő kis japán pedig odahajolt hozzám és azt sziszegte: – Szerezzen nekem nagy készletet azokból a pirulákból, igen, nagyon sok pénzt adok érte.

– Egy pillanat, uraim – emelte fel ráncos kezét Sir Charles, csendre intve a társaságot. – Ifjú barátunk elmesélt nekünk egy lenyűgöző történetet, de mint korrektül rámutatott, ő csak igen-igen szerény asszisztense volt annak a hogyishívják professzornak. Ennél fogva, mint teljesen bizonyos vagyok benne, nincs abban a helyzetben, hogy ellásson bennünket ezekkel a figyelemre méltó új pirulákkal. Ám talán, kedves Oswaldom – Sir Charles itt odahajolt hozzám, és gyöngéden a karomra tette összeaszott kezét –, talán, kedves Oswaldom, kapcsolatba tudnál hozni engem azzal a nagy emberrel, a professzorral. Tudod, itt a nagykövetségen a kötelességeim közé tartozik, hogy tájékoztassam a külügyminisztériumot minden új tudományos felfedezésről.

– Teljesen megértem – mondtam.

– Ha tudnék szerezni egy üveggel, lehetőleg egy nagy üveggel ezekből a pirulákból, tüstént elküldeném Londonba.

– Én meg Szentpétervárra – vágta rá az orosz nagykövet.

– Én meg Budapestre.

– Én meg Mexikóvárosba.

– Én meg Limába.

– Én meg Rómába.

– Egy frászt! – kiáltott fel a német nagykövet. – Megtarrtanátok magatoknak, mocskos vénemperrek!

– Ugyan már, Wolfgang – fészkelődött kissé Sir Charles.

– Miérrt ne, kedfes Sarlesz? Én is magamnak akarrom. Meg perrsze a Kaisemek is, de én jöfök előszörr.

Úgy éreztem, meglehetősen kedvelem a német nagykövetet. Ő legalább őszinte volt.

– Azt hiszem, uraim – mondta Sir Charles –, az lesz a legjobb, ha magam intézkedem. Személyesen fogok írni a professzornak.

– A japán népet nagyon érdeklik a különféle masszázstechnikák, a forró fürdők és minden ilyen technikai haladás – mondta Mr. Mitsouko –, elsősorban magát a Császárt.

Hagytam, hadd fejezzék be. Most már az én kezembe került az irányítás, és ettől nagyon jól éreztem magam. Töltöttem magamnak még egy pohár portóit, de a hatalmas szivart, amellyel Sir Charles megkínált, visszautasítottam. – Nem lenne kedved egy rövidebbhez, kedves fiam? – kérdezte buzgólkodva. – Vagy egy török cigarettát? Van egypár balkáni Sobraniém.

– Nem, köszönöm – mondtam –, de a portói nagyon finom.

– Töltsél magadnak, kedves fiam. Töltsd meg a poharadat!

– Van még egy érdekes hírem – mondtam, mire hirtelen mindenki elhallgatott. A német nagykövet tölcsért formált a füle mögé a tenyeréből. Az orosz előredőlt a székén, és a többiek is mind.

– Amit mondani fogok, az teljesen bizalmas – mondtam. – Ugye bízhatom benne, hogy megtartják maguknak?

Kórusban jött a válasz. – Igen, igen! Hát persze! Abszolúte! Folytassa, fiatalember!

– Köszönöm, uraim – mondtam. – No mármost a lényeg a következő. Mihelyt megtudtam, hogy Párizsba fogok jönni, úgy éreztem, egyszerűen kötelességem magammal hozni bizonyos mennyiségeket ezekből a pirulákból, mindenekelőtt atyám régi barátja, Sir Charles Makepeace számára.

– Drága fiam! – kiáltott fel Sir Charles. – Micsoda nagylelkű gondolat!

– Természetesen a professzort nem kérhettem meg, hogy adjon nekem belőlük. Soha nem egyezett volna bele. Utóvégre a pirulák még mindig a titkos listán szerepelnek.

– Hát akkor mit csináltál? – kérdezte Sir Charles. A nyála is kicsordult az izgatottságtól. – Elcsórtad őket?

– Nem, uram, az szóba sem jöhetett. A lopás bűntény.

– Ne izgasd magad miattuk, kedves fiam. Egy árva léleknek se mondjuk el.

– Hát akkorr mit csinált? – kérdezte a német nagykövet. – Azt mondja, fan magának, de nem lopta?

– Elkészítettem magam – feleltem.

– Ragyogó! – kiáltottak föl. – Magnifique!

– Miután az eljárás minden szakaszában asszisztáltam a professzornak – mondtam –, természetesen pontosan tudtam, hogyan kell előállítani ezeket a pirulákat. Így hát aztán… nos… szóval egyszerűen nap mint nap készítettem belőlük néhányat a laboratóriumában, amikor elment ebédelni. – Lassan a hátam mögé nyúltam, és előszedtem a frakkom szárnyának a zsebéből egy kis kerek dobozt, aztán letettem az alacsony kávézóasztalra. Felnyitottam a tetejét, és kis vattafészkében ott lapult benne egyeden piros pirula.

Mindenki előrehajolva bámulta. Aztán láttam, amint a német nagykövet kövérkés keze a doboz felé kezd óvakodni az asztal lapján, mint az egeret becserkésző menyét. Sir Charles is látta. Rácsapott a német kezére a tenyerével, és odaszögezte az asztalhoz. – Ugyan, Wolfgang – mondta –, ne légy már ilyen türelmetlen.

– Én eszt a pirulát akarrom! – ordította a német nagykövet.

Sir Charles ekkor rátette a másik kezét a dobozra, és rajta is tartotta.

– Több is van? – kérdezte tőlem.

Beletúrtam a frakkom szárnyának a zsebébe, és előhalásztam belőle kilenc további dobozt. – Mindenkinek jut egy – mondtam.

Mohó kezek markolták meg a kis dobozokat. – Kifizetem – mondta Mr. Mitsuoko. – Mennyit kér érte?

– Nem – mondtam. – Ez most ajándék. Próbálják ki, uraim. Aztán majd meglátjuk, mi lesz a véleményük.

Sir Charles tanulmányozni kezdte a doboz címkéjét. – Aha! – mondta. – Látom, rányomattad a címedet.

– Hát, éppen csak úgy, minden eshetőségre.

– Miféle eshetőségre?

– Arra az eshetőségre, ha valaki egy második pirulát is szeretne.

Észrevettem, hogy a német nagykövet előveszi a noteszét, és jegyzeteket készít. – Uram – mondtam neki –, azt hiszem, önnek az jár a fejében, hogy értesíti a tudósaikat, vizsgálják meg a gránátalma magjait. Igazam van?

– Pontosan erre gondoltam – mondta.

. – Hiába – mondtam. – Ez csak tiszta időpocsékolás lenne.

– Szabadna kendeznem, miérrt?

– Mert nem a gránátalmáról van szó. Valami másról.

– Szófal hazudott nekünk?

– Ez az egyetlen, ami nem igaz az egész történetből – mondtam. Bocsásson meg, de ezt kellett tennem. Meg kellett őriznem Youssoupoff professzor titkát. Ez becsületbeli kérdés. A többi mind igaz. Higgye el, színigaz. Mindenekelőtt igaz az, hogy most mindannyiuknak birtokába került a létező leghatásosabb fiatalítószer, amit csak a világ valaha ismert.

Ekkor azonban megjelentek a hölgyek, mire csoportunk minden tagja lopva, de villámgyorsan zsebre vágta maga dobozát. Mindnyájan felálltunk, a férfiak üdvözölték a feleségüket. Egyszer csak észrevettem, hogy Sir Charles kezd képtelenül hetykén viselkedni. Körbeszökdécselte a szobát, aztán egyszer csak cuppanós csókot nyomott Lady Makepiece skarlátszín ajkára. Őladysége hűvösen nézett rá, azzal a „hát-ez-meg-mi-a-fenére-volt-jó?” pillantással. Sir Charles csöppet sem jött zavarba, belékarolt, és a nyüzsgő vendégek közt keresztülvezette a szobán. Utoljára Mr. Mitsuokót láttam elsettenkedni mellettem, aki úgy bámulta a sok női húst, mint a lókupec, aki a kancákat veszi szemügyre a piacon. Aztán szép csöndesen elillantam.

Jó félóra múlva már otthon is voltam Avenue Marceau-i szállásomon. A család már nyugovóra tért, a lámpákat mind eloltották, de amikor elmentem az emeleti folyosón Mademoiselle Nicole szobája előtt, láttam a lobogó gyertyafényt az ajtórésben meg a küszöb alatt. Az a kis szajha megint rám várt. Úgy döntöttem, hogy nem megyek be hozzá. Semmi újat nem nyújthatott számomra. Már pályafutásomnak ebben a korai szakaszában elhatároztam, hogy az egyedüli nők, akik engem érdekelnek, az új nők. A második menetben már semmi jó nincs: olyan, mint amikor az ember másodszor olvas el egy detektívregényt – már pontosan tudja, hogy most mi következik. Az a tény, hogy nemrégiben megszegtem ezt a szabályt, és másodszor is meglátogattam Mademoiselle Nicole-t, teljesen lényegtelen volt. Egyszerűen azért csináltam, hogy kipróbáljam a kőrisbogárporomat. És, megint csak mellesleg, emellett az „egynél többször egyetlen nőt se” elvem mellett egész életemben szigorúan kitartottam, és melegen ajánlom minden férfinak, aki a tettek embere, és szereti a változatosságot.

5.fejezet

Aznap éjjel pompásan aludtam. Délelőtt tizenegy órakor még mindig mélyen aludtam, amikor Madame Boisvain vadul dörömbölni kezdett az ajtómon, és fölébresztett. – Keljen fel, Monsieur Cornelius! – kiáltotta. – Azonnal le kell jönnie! Már reggeli előtt elkezdtek csöngetni nálam az emberek. Mind magát akarják látni!

Villámgyorsan felöltöztem, és két perc múlva lenn voltam a földszinten. Odamentem a bejárati ajtóhoz, ahol a macskaköves járdán nem kevesebb, mint hét férfi ácsorgott. Soha még egyet se láttam közülük. Festői csoportot alkottak a legkülönfélébb parádés egyenruháikban, kabátjukon a mindenféle aranyozott és ezüstgombokkal.

Mint kiderült, követségi küldöncök voltak, akik a brit, a német, az orosz, a magyar, az olasz, a mexikói és a perui nagykövetségekről jöttek. Mindegyikük egy nekem címzett levelet hozott. Miután átvettem a leveleket, ott helyben tüstént felbontottam őket. Nagyjából mindegyik ugyanazt tartalmazta: további pirulákat akartak. Könyörögtek további pirulákért. Felkértek, hogy adjam át a pirulákat a levél kézbesítőjének, satöbbi, satöbbi.

Szóltam a küldöncöknek, hogy várjanak az utcán, fölmentem a szobámba, és minden levélre ráírtam a következő üzenetet: Tisztelt Uram! Ezeknek a piruláknak az előállítása rendkívül költséges. Sajnálattal kell közölnöm, hogy a jövőben a pirulák darabja 1000, azaz egyezer frankba fog kerülni. Abban az időben húsz frankra váltottak át egy fontot, ami azt jelentette, hogy pontosan ötven fontot kértem egy piruláért. Márpedig 1912-ben ötven font alighanem tízszer annyit ér, mint manapság. Mai mércével

mérve valószínűleg körülbelül ötszáz fontot kértem pirulánként. Nevetségesen magas ár volt, de ezek mind gazdag emberek voltak. Azonkívül mind bolondultak a szexért, márpedig minden értelmes nő megmondhatja, hogy az a férfi, aki nagyon gazdag és ugyanakkor erősen bolondja a szexnek, a legkönnyebb préda a világon.

Megint lekocogtam a lépcsőn, és visszaadtam a leveleket az illetékes futároknak, közölve velük, hogy kézbesítsék őket a gazdáiknak. Még ezzel foglalatoskodtam, amikor két újabb küldönc érkezett, az egyik a Quai d' Orsay-ről (a külügyminisztertől), a másik a marsalltól, a hadügyminisztériumból vagy hogy hívták ott ezt a hivatalt. És miközben lefirkantottam a szabványos választ erre a két utolsó levélre, ki nem bukkant fel egy igen elegáns egyfogatú konflison, mint maga Mr. Mitsouko. Mikor megláttam, teljesen megdöbbentem. Előző este egy rámenős, agilis, csillogó szemű kis japcsi volt. Most délelőtt alig volt ereje kiszállni a konflisból, és ahogy támolyogva elindult felém, rogyadozni kezdtek a lábai. Még éppen idejében kaptam el a karját.

– Kedves uram! – lihegte, és két kézzel megkapaszkodott a vállamban. – Kedves, drága uram! Ez egy csoda! Ez egy csudapirula!… Ez… ez minden idők legnagyobb találmánya!

– Támaszkodjon rám – mondtam. – Jól van, uram, nincs semmi baja?

– Hát persze hogy jól vagyok – lihegte. – Kicsit le vagyok strapálva, ennyi az egész. – Vihogni kezdett, aztán csak állt ott ez a pöttöm, keleti figura, frakkosan, cilinderesen, csimpaszkodott a vállamba, és most már fékezhetetlenül vihogott. Olyan pöttöm volt, hogy a cilinderének a teteje alig ért fel a legalsó bordámig. – Egy kicsit le vagyok strapálva, és egy kicsit össze vagyok törve, de ki nem lenne, kedves fiam, ki nem lenne?

– Mi történt, uram? – kérdeztem.

– Hét nőt molesztáltam! – kiáltotta. – És nem ám a mi icipici kis japán nőcskéinket! Nem, nem, nem! Hatalmas, erős francia pipik voltak! Sorba vettem őket, bumm, bumm, bumm! És mindegyik sikoltozott,

hogy camarade, camarade, camarade! Óriás voltam ezek közt a nők közt, meg tudja ezt érteni, kedves fiatalúr? Óriás voltam, lóbáltam a hatalmas bunkómat, és mind csak úgy vonaglottak tőle!

Bevezettem a házba, és leültettem Madame Boisvain szalonjában. Megkerestem a konyakot, és töltöttem neki egy pohárral. Mikor lehajtotta, kezdett visszatérni némi halvány, sárgás szín a falfehér arcára. Észrevettem, hogy egy bőrzacskó lóg selyemzsinóron a bal csuklóján. Amikor levette és az asztalra dobta, pénz csilingelt benne.

– Óvatosnak kell lennie, uram – mondtam neki. – Ön kis ember, ezek pedig nagy pirulák. Azt hiszem, biztonságosabb volna, ha minden alkalommal csak a normál dózis felét venné be. Nem egy egészet, hanem csak egy fél tablettát.

– Ez humbug, uram! – kiáltotta. – Humbug tormaszósszal, ahogyan mi Japánban mondjuk. Ma este nem egy pirulát veszek be, hanem hármat!

– Elolvasta, mi áll a címkéjén? – kérdeztem aggódva. Ha valamire nem volt szükségem, hát arra nem, hogy egy halott japánra leljenek a környezetemben. Képzeljék csak el azt a felháborodást, a boncolást, a vizsgálatot, majd a nyomozást, melynek során megtalálják a házban a pirulás dobozokat, amelyeken rajta áll a nevem.

– Tanulmányoztam a cédulát – nyújtotta felém a poharát, hogy töltsek neki még egy kicsit Madame Boisvain konyakjából –, de fütyülök rá. Lehet, hogy mi japánok testileg kicsinyek vagyunk, de a micsodáink gigászi méretűek. Ezért járunk karikalábakon.

Elhatároztam, hogy megpróbálom lebeszélni, és duplájára emelem az árat. – Attól tartok, hogy ezek a pirulák iszonyatosan drágák lesznek – mondtam.

– A pénz nem számít – mutatott az asztalon heverő bőrzacskóra. – Aranyban fizetek.

– De Mr. Mitsuoko – mondtam –, minden egyes pirula kétezer frankba fog kerülni magának! Nagyon nehéz őket előállítani. Iszonyú nagy pénz az egyeden piruláért.

– Elviszek húszat – mondta szemrebbenés nélkül.

Atyaisten, gondoltam, ez meg fogja ölni magát. – Nem engedhetem meg – mondtam –, hogy elvigye őket, csak ha a becsületszavát adja, hogy soha nem fog egyszerre egynél többet bevenni.

– Maga csak ne prédikáljon nekem, ifjú cowboy. Maga csak hozza a pirulákat.

Fölmentem az emeletre, kiszámoltam húsz tablettát, és beletettem őket egy címke nélküli üvegcsébe. Nem kockáztathattam meg, hogy ekkora mennyiségen rajta legyen a nevem meg a címem.

– Tízet elküldök a Császárnak Tokióba – mondta Mr. Mitsouko, amikor átadtam neki az üvegcsét. – Ez nagyon meleg pozícióba fog engem helyezni Ő Császári Felségénél.

– A Császárnét is igen meleg pozíciókba fogja helyezni – mondtam. Vigyorogva fölemelte a bőrzacskót, és kiöntött belőle az asztalra egy nagy halom aranypénzt, csupa százfrankos aranyat. – Húsz egy piruláért – mondta, aztán elkezdte leszámolni őket. – Ez itt összesen négyszáz arany. És nagyon megéri, ifjú mágusom.

Amikor elment, összesöpörtem az aranyakat, és fölvittem őket a szobámba.

Atyaisten, gondoltam. Máris gazdag vagyok.

De még hosszú volt a nap, és mire véget ért még sokkal gazdagabb lettem. Kezdtek egyenként visszaszállingózni nagykövetségeikről és minisztériumaikból a küldöncök. Mind pontos rendelést és pontosan kiszámolt pénzösszegeket hoztak, legnagyobb részüket húszfrankos aranyakban.

Íme a könyvelésem: Sir Charles Makepiece, 4 pirula A német nagykövet, 8 pirula Az orosz nagykövet, 10 pirula A magyar nagykövet, 3 pirula A perui nagykövet, 2 pirula A mexikói nagykövet, 6 pirula Az olasz nagykövet, 4 pirula A francia külügyminiszter, 6 pirula, A marsall, 3 pirula

= 4 000 frank

= 8 000 frank

= 10 000 frank

= 3 000 frank

= 2 000 frank

= 6 000 frank

= 4 000 frank

= 6 000 frank

= 3 000 frank

46 000 frank

Mr. Mitsuoko, 20 pirula (dupla áron) = 40 000 frank

MINDÖSSZESEN 86 000 frank

Nyolcvanhatezer frank! Száz frank átváltva öt fontot ért, tehát hirtelen négyezerháromszáz angol fontnyi vagyonom lett! Hihetetlen volt! Ezért a pénzért akkoriban szép házat lehetett venni, tetejébe egy hintót meg egy pár lovat, de futotta belőle még arra a csillogó-villogó új csodára, egy automobilra is!

Aznap este Madame Boisvain ökörfark ragut tálalt fel vacsorára, ami nem is lett volna rossz, de Monsieur B. a lehető legundorítóbb módon csámcsogott, hörpölt és szürcsögött a szaftban tocsogó étel fogyasztása közben. Aztán eljött egy pont, amikor fölemelte a tányérját, és egyenesen a szájába öntötte a szaftot, néhány szál répával meg egy nagy fej hagymával együtt.

– Azt mondja a feleségem, hogy furcsa látogatói voltak ma – mondta. – Teljesen összekente az arcát a barna folyadékkal, a bajszáról húscafatok lógtak. – Kik voltak azok az emberek?

– A brit nagykövet barátai – feleltem. – Egy kis üzleti ügyet intézek Sir Charles Makepiece számára.

– Nem engedhetem meg, hogy piacteret csináljanak a házamból – mondta Monsieur B. teli szájjal. – Ezt a tevékenységet be kell szüntetnie.

– Ne aggódjék – mondtam. – Holnap másik szállást keresek magamnak.

– Azt akarja mondani, hogy elköltözik? – kiáltotta.

– Attól tartok, kénytelen leszek. De maga megtarthatja a lakbéremet, amit atyám előre kifizetett.

Erre a bejelentésre harsány és felháborodott ordítozás következett, elsősorban Mademoiselle Nicole részéről, de én rendíthetetlenül kitartottam elhatározásom mellett. És másnap reggel nekiindultam, és sikerült pompás szállást találnom magamnak, egy földszinti lakosztályt, három szobával és konyhával. Az Avenue Jenán. Összeszedtem minden holmimat, és bepakoltam egy fiákerbe. Madame Boisvain búcsúzóul kikísért a bejárati ajtóhoz. – Madame – mondtam –, szeretnék magától egy kis szívességet kérni.

– Igen?

– Viszonzásul pedig szeretném, ha elfogadná tőlem ezt a csekélységet – nyújtottam feléje öt húszfrankos aranyat. Meglepetésében majd hanyatt esett. – Időnként látogatók jönnek majd a házába, akik utánam érdeklődnek. Semmi mást nem kell tennie, csak megmondania nekik, hogy elköltöztem, aztán küldje el őket erre a címre. – Kezébe nyomtam a cédulát, amire felírtam az új címemet,

– De hát ez túl sok pénz, Monsieur Oswald!

– Fogadja el – nyomtam a markába az aranyakat. – Tartsa meg magának. Ne szóljon róla a férjének. De számomra nagyon fontos, hogy mindenkit igazítson el, hogy most hol lakom.

Ezt meg is ígérte, én pedig új szállásomra hajtattam.

6.fejezet

Az üzletem virágzott. Tíz eredeti ügyfelem mind megsúgta a nagy újságot a barátainak, a barátok megsúgták más barátaiknak, így aztán a hólabda úgy egy hónap alatt lavinává nőtt. A nap felét mindig tablettakészítéssel töltöttem. Hálát adtam az égnek az előrelátásomért, melynek révén eleve ilyen nagy mennyiségű port hoztam magammal Szudánból. Ám az áraimat csökkentenem kellett. Nem mindenki nagykövet vagy külügyminiszter, így aztán hamar rájöttem, hogy rengeteg ember egyszerűen nem engedheti meg magának, hogy megfizesse képtelen eredeti áramat, a pirulánként! ezer frankot. Leszállítottam hát az árat kétszázötven frankra.

Dőlt hozzám a pénz.

Elkezdtem finom ruhákat vásárolni, és belevetettem magam a párizsi társasági életbe.

Vettem magamnak egy automobilt, és megtanultam vezetni. Első kocsim a De Dion-Bouton vadonatúj modellje, a Sport DK volt, pompás kis álló, egyhengeres motorral, háromsebességes váltóval és behúzható kézifékkel. Ha hiszik, ha nem, 50 mérföld volt csúcssebessége óránként, és nem is egyszer a végső határig meghajszoltam a Champs Elysées-n.

De legszívesebben mindenekfelett nőkkel hemperegtem és hancúroztam. Párizs abban az időben hallatlanul kozmopolita város volt. Teli volt minőségi hölgyekkel, gyakorlatilag a világ minden országából, és ebben az időben történt, hogy derengeni kezdett előttem egy furcsa igazság. Mindnyájan tudjuk, hogy a különböző országok népeinek különböző nemzeti jellemvonásaik vannak. Nem ilyen általánosan ismert tény azonban, hogy ezek a különböző nemzeti jellemvonások még határozottabban kidomborodnak a szexuális, mint a csupán társadalmi érintkezés során. Szakértő lettem a nemzeti szexuális jellemvonások terén. Egészen rendkívüli, hogy egyik vagy másik ország női mennyire hívek ezekhez a jellemvonásokhoz. Vegyünk például fél tucat szerb hölgyet (és ne gondolják, hogy én nem vettem), és ha alaposan odafigyelünk, azt fogjuk találni, hogy mindegyikükben megvan számos nagyon határozott közös különcség, közös ügyesség és közös előszeretet. A lengyel nők bizonyos közös szokásaik révén szintén könnyen felismerhetők. Ugyanígy a baszkok, a marokkóiak, az ekvádoriak, a norvégok, a hollandok, a guatemalaiak, a belgák, az oroszok, a kínaiak, és a többi mind. Párizsi

tartózkodásom vége felé akár bekötött szemmel is lefektethettek volna a díványra egy bármely országból való hölgy mellé, és öt percen belül akkor is meg tudtam volna mondani, melyik nemzet leánya, ha egy szót se szól.

No most jön a nyilvánvaló kérdés. Melyik országban születnek a legtüzesebb nők?

Jómagam meglehetősen elfogulttá váltam az arisztokrácia bélyegét magukon viselő bolgár hölgyek iránt. Egyebek közt nekik van például a legrendkívülibb nyelvük. Nemcsak kivételesen izmos és játékos, hanem valahogy kicsit durva is, kissé reszelős, olyasféle, amilyet normális körülmények között csak a macskák nyelvénél tapasztalunk. Egyszer nyalassák meg az ujjukat egy macskával, és pontosan fogják tudni, hogy mire gondolok.

A török hölgyek (azt hiszem, már előzőleg is említettem őket) szintén elöl állnak a listámon. Olyanok, mint a vízikerék. Soha nem hagyják abba a forgást, míg csak a folyó ki nem szárad. De Istenemre, aki ki akar hívni egy török hölgyet, annak jó formában kell lennie! Jómagam személy szerint soha nem engedtem be egyet se a házamba, amíg alaposan be nem reggeliztem.

A hawaii nők azért érdekesek, mert kapaszkodni tudnak a lábujjaikkal, és szinte minden szituációban, ami csak említésre érdemes, inkább a lábukat használják, mint a kezüket.

Ami a kínai nőket illeti, a tapasztalat megtanított rá, hogy csak azokkal kezdjek etyepetyélni, akik Pekingből és a szomszédos Santung tartományból valók. És még akkor is alapvető, hogy nemesi családból származzanak. Annak idején a pekingi és santungi nemesség körében az a szokás dívott, hogy leányaikat, mihelyt elérték a tizenöt éves kort, bölcs öregasszonyok kezére bízták. Attól fogva ezek a lányok két éven át részt vettek egy igen szigorú tanfolyamon, amely egyetlen dologra tanította meg őket – annak művészetére, hogy hogyan szerezhetnek fizikai gyönyörűséget leendő férjüknek. Végül pedig a szigorú gyakorlati vizsga után bizonyítványt kaptak, amelyben csak annyi állt, hogy „megfelelt” vagy „nem felelt meg”. Ha egy lány kivételesen ügyes és találékony volt, „kitűnően megfelelt” minősítést kaphatott, de a legnagyobb kitüntetés a „díszoklevél” volt. Az a fiatal hölgy, aki ilyen díszoklevelet kapott, gyakorlatilag maga választhatta meg a férjét. Sajnos azonban ezeknek a díszokleveles lányoknak legalább a felét azonnal beszippantotta a császári palota.

Egyetlen olyan kínai hölgyet fedeztem fel Párizsban, aki megszerezte ezt a díszoklevelet. Egy ópiummilliomos felesége volt, és ruhatárat válogatni jött át Európába. Engem is kiválogatott, és be kell vallanom, hogy emlékezetes élményt nyújtott. Kifinomult művészetté fejlesztette azt a gyakorlatot, melyet ő eddig-és-ne-tovább-nak nevezett. Soha semmi nem fejeződött be teljesen. Nem hagyta. Csak a szakadék széléig vitte az embert. Engem vagy kétszázszor elvitt az aranyos küszöbig, és az alatt a három és fél óra alatt, amíg kínszenvedésem tartott, úgy éreztem, hogy egy lüktető, hosszú, élő ideget húz ki, nagyon lassan és rendkívüli türelemmel, égő testemből. Az ujjaim hegyén csüngtem a sziklacsúcs peremén, sikoltozva esedeztem neki, hogy segítsen föl vagy eresszen el, de a gyönyörűséges kínzásnak nem volt se vége, se hossza. Elképesztő bemutatót rendezett egy különleges készségből, soha nem fogom elfelejteni.

Ha akarnám, beszámolhatnék legalább ötven különféle nemzetiségű nő furcsa szokásairól, de ez nem áll szándékomban. Legalábbis itt nem, mert most már igazán folytatnom kell történetem fő témáját, azaz azt, hogy hogyan gazdagodtam meg.

Párizsi tartózkodásom hetedik hónapjában került sor arra a szerencsés véletlenre, amely megduplázta a jövedelmemet. A következő dolog történt. Egyik délután egy orosz hölgy fordult meg a lakásomon, a cárnak valamiféle rokona. Karcsú, kis fehér hering volt, meglehetősen hidegen és közönyösen viselkedett, majdhogynem félvállról vett, és alaposan be kellett fűtenem neki, mire sikerült jól felvinnem a kazánjában a gőznyomást. Az ilyen blazírt magatartás engem csak még elszántabbá tesz, és nyugodtan elmondhatom, hogy mire végeztem vele, alaposan befűtöttem neki.

Mikor befejeztük, hanyatt dőltem a díványon, és egy pohár pezsgőt szopogattam hűsítőnek. Az orosz nő bágyadtan öltözködött, közben bámészkodva kóválygott a szobámban, és mindent megnézett.

– Mik ezek a piros pirulák ebben az üvegben? – kérdezte.

– Semmi közöd hozzá – feleltem.

– Mikor látlak megint?

– Soha – mondtam. – Megmondtam neked, nálam mi a szabály.

– Kellemetlen vagy – csücsörítette rám a száját. – Mondd meg nekem, mire valók ezek a pirulák, különben én is kellemetlen leszek, és kidobom őket az ablakon. – Fölkapta az üveget, amelyben ötszáz darab méregdrága kőrisbogárpor-tabletta volt, aznap délelőtt, készítettem őket, és kinyitotta az ablakot.

– Ezt ne csináld – szóltam rá.

– Akkor mondd meg.

– Erősítő tabletták férfiak számára – mondtam. – Amolyan gatyába rázók, ennyi az egész.

– Nőknek miért nem valók?

– Mert ez csak férfiaknak való.

– Juszt is kipróbálok egyet – mondta. Lecsavarta az üveg tetejét, kirázott belőle egy pirulát, bekapta és leöblítette egy pohár pezsgővel, aztán öltözködött tovább.

Már teljesen felöltözött, éppen a kalapját igazgatta a tükör előtt, amikor hirtelen megdermedt. Sarkon fordult és szembenézett velem. Én csak heverésztem és szopogattam a pezsgőt, de most már kezdtem alaposan (és kissé izgatottan) figyelni a nőt.

Vagy harminc másodpercig csak állt dermedten, hidegen és keményen, szinte vészjóslóan meredt rám. Aztán egyszer csak két kézzel hátranyúlt a tarkójához, és egyetlen mozdulattal letépte magáról a selyemruháját. Letépkedte az alsóneműjét, a kalapját a szoba túlsó sarkába hajította, aztán lehajolt és lassan megindult előre. Nesztelenül átvágott a szobán, és lassú, megfontolt léptekkel közeledett felém, mint a nőstény tigris, amikor becserkészi az antilopot.

– Mi van? – kérdeztem, de addigra már pontosan tudtam, hogy mi van. Eltelt a kilenc perc, és a tabletta hatni kezdett.

– Nyugi – mondtam neki. Csak jött és jött.

– Menj innen – mondtam. Még mindig csak jött.

Aztán rám vetette magát, és az első pillanatokban semmi mást nem láttam, csak elmosódott, szélvészként kavargó karokat, lábakat, szájat, kezeket és ujjakat. Olyan volt, mint a tébolyodott. Teljesen megőrült a vágytól. Behúztam a vitorláimat, és csak feküdtem nyugodtan, megpróbáltam átvészelni a vihart. De ez nem volt neki elég jó. Elkezdett ide-oda taszigálni és hempergetni, közben morgott és hörgött. Nem tetszett nekem a dolog. Elegem volt. Elhatároztam, hogy ennek véget kell vetni. De iszonyú munkát jelentett lefogni. Végül aztán a háta mögött összefogtam a két csuklóját, és hiába rugdalózott és sikoltozott, kivittem a fürdőszobába, és bedugtam hideg zuhany alá. Megpróbált megharapni, de állon vágtam a könyökömmel. Legalább húsz percig tartottam a jéghideg zuhany alatt, miközben egyfolytában csak ordítozott és káromkodott oroszul.

– Elég volt? – mondtam végül. Félig megfulladt, és már nagyon fázott.

– Kívánlak! – motyogta.

– Nem – mondtam. – Addig tartalak itt, amíg le nem csillapodsz.

Végül aztán megadta magát, és eleresztettem. Szegény lány, iszonyúan didergett, és rémesen nézett ki. Fogtam egy törülközőt, alaposan ledörzsöltem, aztán adtam neki egy pohár konyakot.

– Az a piros pirula csinálta – mondta.

– Tudom.

– Haza akarok vinni egy párat belőle.

– Hölgyeknek ez túl erős – mondtam. – Csinálok neked olyat, amelyik pont jó lesz.

– Most?

– Nem. Gyere vissza érte holnap, addigra készen lesznek.

Mivel a ruhája rongyokban lógott, bebugyoláltam a felöltőmbe, és hazavittem a De Dionon. Voltaképpen jóra fordította a dolgaimat: demonstrálta, hogy a tabletta nőkre ugyanolyan hatásos, mint a férfiakra. Sőt valószínűleg hatásosabb. Tüstént nekiálltam hölgyeknek való pirulákat készíteni. Ezek csak fele olyan erősek voltak, mint a férfiaknak készülő tabletták, és mindjárt százat préseltem belőlük, számítva az élénk piaci keresletre. De a piac még mohóbb volt, mint ahogy gondoltam. Mikor az orosz nő másnap délután visszajött hozzám, tüstént ötszáz pirulát követelt!

– De hét darabonként kétszázötven frankba kerül!

– Mit törődöm én vele! Összes barátnőm szerezni akar belőle. Elmeséltem nekik, mi történt velem tegnap, és most mindnek ez kellene.

– Most százat tudok adni magának, annyi van. A többit később. Van pénze?

– Persze hogy van pénzem.

– Javasolhatnék valamit, madame?

– És mi lenne az?

– Ha egy hölgy egyedül vesz be egy ilyen pirulát, félek, hogy illetlenül agresszív színben fog feltűnni. A férfiak nem szeretik az ilyesmit. Nekem se tetszett tegnap.

– Nos, akkor mit javasol?

– Azt javasolom, hogy ha egy hölgy be akar venni egy ilyen pirulát, beszélje rá a partnerét, hogy ő is vegyen be egyet. Mégpedig pontosan ugyanakkor. Akkor minden a legnagyobb rendben lesz.

– Ez okos dolognak látszik.

Nemcsak okos dolog volt, hanem a forgalmamat is megduplázta.

– A partner nagyobb pirulát is bevehet – mondtam. – Azt férfipirulának hívják. Ennek egyszerűen az az oka, hogy a férfiak nagyobbak, mint a nők, és nagyobb dózisra van szükségük.

– Feltételezve persze – mosolyodott el kissé –, hogy a partner férfi.

– Ki hogy szereti – mondtam.

Erre csak vállat vont. – Jól van, akkor adjon nekem száz férfipirulát is – mondta.

Az iskátuláját, gondoltam, ma éjjel aztán lesz jó kis muri meg hacacáré a párizsi budoárokban. Éppen eléggé felforrósodtak a dolgokakkor is, amikor csak a férfi kapta be a pirulát, de megborzongtam a gondolatra, mi lesz, ha mind a ketten beveszik.

Fantasztikus sikere lett. A forgalmam megduplázódott. Aztán megháromszorozódott. Mire a párizsi évem letelt, körülbelül kétmillió frankom állt a bankban! Ez százezer fontot jelentett, és még nem voltam egészen tizennyolc éves! Gazdag voltam, de nem elég gazdag. Ez a Franciaországban töltött év világosan megmutatta számomra azt az utat, amelyet az életben követni szándékoztam. Szibarita voltam: fényűző és gondtalan életet akartam élni. Tudtam, hogy sose fogok unatkozni, az nem az én stílusom, de soha nem is leszek teljesen elégedett, ha a luxus nem hallatlanul fényűző, és nem korlátlan a szabadidőm. Ehhez pedig százezer font nem elég. Többre volt szükségem, legalább egymillióra. Biztosan éreztem, majd csak meg fogom találni a módját, hogy megkeressem. Addig, is – nem indultam rosszul.

Elég eszem volt hozzá, hogy rájöjjek, mindenekelőtt folytatnom kell a tanulmányaimat. A műveltség minden. Iszonyodom a műveletlen emberektől, így aztán 1913 nyarán átutaltam a pénzemet egy londoni bankba, és visszatértem atyáim honába. Szeptemberben Cambridge-be mentem, hogy elkezdjem egyetemi tanulmányaimat. Ne felejtsék el, ösztöndíjas tudósjelölt voltam, a Trinity College ösztöndíjasa. Mint ilyennek számos előjogom volt, és a felsőbbség is nagyon jól bánt velem.

7.fejezet

Itt Cambridge-ben történt, hogy elkezdődött vagyonszerzésem második, végső szakasza. Tartsanak ki velem még egy kicsit, és hamarosan mindent megtudnak felőle a következő oldalakon.

Cambridge-i kémiaprofomat A. R. Woresleynek hívták. Középkorú, köpcös, pocakos, rosszul öltözött férfi volt, ősz bajuszának a hegyét okkersárgára festette a pipájától a nikotin. Külsőleg tehát tipikus egyetemi tanár volt, de bennem mégis kivételesen tehetséges ember benyomását keltette. Előadásai soha nem voltak közhelyesek, agya merész szökellésekkel mindig a szokatlant kereste. Egyszer azt mondta nekünk:

– Most pedig alighanem valamiféle dugacsra lesz szükségünk, hogy megvédjük ezt a lombikot a baktériumok behatolásától. Feltételezem, tudja, mi az, hogy dugacs, Cornelius?

– Nem mondhatnám, uram.

– Tudná valaki definiálni nekem ezt a közönséges angol főnevet? –kérdezte A. R. Woresley.

Senki nem tudta.

– Akkor jobb lesz, ha megnézik a szótárban – mondta. – Nekem nem az a dolgom, hogy elemi szinten angolra tanítsam magukat.

– Ugyan, uram – mondta valaki. – Mondja meg már nekünk, hogy mit jelent.

– A dugacs – mondta A. R. Woresley – egy sárból és nyálból álló kis labdacs, amelyet a medve beledug a végbélnyílásába, mielőtt megkezdi a téli hibernációját, nehogy belemásszanak a hangyák.

Fura fickó volt ez az A. R. Woresley, sokféle attitűd keveredett benne, időnként szellemes volt, máskor – gyakrabban – nagyképű és komor, de mindezek mögött egy rendkívüli, komplex elme rejtőzött. Ez után a kis dugacs-epizód után kezdtem nagyon megszeretni, és nagyon kellemes tanár-diák kapcsolat alakult ki köztünk. Időnként meghívott a házába egy sherryre. Agglegény volt, és a nővérével élt, akit hogy, hogy nem, pontosan Emmeline-nek hívtak. Kövér volt és ápolatlan, és valami zöld lepedék rakódott rá a fogaira, ami a bronzszobrok patinájára emlékeztetett. Valami rendelőféléje volt a házban, ahol az emberek lábával csinált valamint. Azt hiszem pedikűrösnek nevezte magát.

Aztán kitört a nagy háború. 1914-et írtunk és tizenkilenc éves voltam. Jelentkeztem a hadseregbe. Be kellett vonulnom, aztán a következő négy évben minden erőfeszítésemet arra összpontosítottam, hogy megpróbáljak valahogy életben maradni. Háborús élményeimről nem fogok beszámolni, a lövészárkoknak, a sárnak, a szörnyű sebesüléseknek és hősi haláloknak nincs helyük ebben a naplóban. Megtettem a magamét, sőt, elég jól megtettem, mert 1918 novemberére, mire az egésznek vége lett, huszonhárom évesen vitézségi érmes gyalogoskapitányként szereltem le. És életben maradtam.

Azonnal visszatértem Cambridge-be, folytatni a tanulmányaimat. Ezt mindazoknak megengedték, akik életben maradtak, bár tudja az ég, nem voltunk valami sokan. A. R. Woresley megvolt. Ő végig Cambridge-ben maradt, valamiféle hadikutatásokat végzett, és meglehetősen nyugodtan vészelte át a háborút. Most ő is visszatért régi munkájához, kémiát tanított az alsóéveseknek, és mindketten nagyon megörültünk, amikor viszontláttuk egymást. Ott folytattuk a barátságunkat, ahol négy évvel azelőtt abbamaradt.

1919 februárjában, a tavaszi szemeszter közepe táján, A. R. Woresley meghívott hozzájuk egyik estére vacsorára. A vacsora pocsék volt. Olcsó ételeket ettünk, olcsó bort ittunk hozzá, és ott ült a nyakunkon nővére, a pedikűrös, a patinával bevont fogaival. Azt gondoltam volna, hogy valamivel különb stílusban élnek, mint ahogy éltek, de amikor meglehetősen óvatosan megpendítettem házigazdámnak ezt a kényes témát, elmondta, hogy még mindig küszködnek, hogy kifizethessék a házukat terhelő jelzálogkölcsönt. Vacsora után A. R. Woresley meg én visszavonultunk a dolgozószobájába, hogy megigyuk azt a palack kitűnő portóit, amit én vittem neki ajándékba. Ha jól emlékszem, egy 1890-es Croft volt.

– Ritkán kóstolok olyasmit, mint ez – mondta. – Kényelembe helyezte magát ócska karosszékében, rágyújtott a pipájára, és megmarkolta a portóis poharát. Milyen hallatlanul rendes ember, gondoltam. És milyen iszonyatosan unalmas az élete.

Elhatároztam, hogy csinálok egy kis hangulatot, és elmesélek neki egyet-mást hat évvel ezelőtti párizsi élményeimből, amikor 1913-ban százezer fontot kerestem a kőrisbogárpor-piruláimmal. A kezdet kezdetén kezdtem, és hamarosan teljesen magával ragadott a mesélés öröme. Mindenre emlékeztem, de tanárom iránti tiszteletből kihagytam a pikánsabb részleteket. Majd egy órába tellett, amíg előadtam neki a történetet.

A. R. Woresley teljesen el volt ragadtatva az egész kalandtól. – Istenemre, Cornelius! – kiáltott fel. – Micsoda hidegvér! Micsoda pimasz hidegvér! És most gazdag ember!

– Nem elég gazdag – mondtam. – Harmincéves koromra össze akarok szedni egymillió fontot!

– Én azt hiszem, össze is fog. Én hiszek benne. Magának érzéke van a felháborító dolgokhoz. Orra van a sikeres húzásokhoz. Megvan hozzá a bátorsága, hogy gyorsan cselekedjen. És mi több, teljesen gátlástalan. Más szavakkal: megvan magában az újgazdag milliomos minden attribútuma.

– Kösz – fogadtam a kétes bókot.

– Igen, de ugyan hány tizenhét éves fiú ment volna el a világ végére, Khartoumba, teljesen egyedül, hogy megkeressen egy port, amely talán nem is létezik? Nagyon kevés.

– Nem akartam elszalasztani egy ilyen alkalmat – mondtam.

– Magának nagyszerű szimata van, Cornelius. Nagyszerű szimata. Kicsit irigylem érte.

Üldögéltünk, iszogattuk a portóimat. Jómagam egy kis Havanna szivart pöfékeltem. Megkínáltam vele a házigazdát is, de ő kitartott a büdös pipája mellett. Az a pipa több füstöt árasztott minden más pipánál, amit csak valaha láttam. Mintha egy miniatűr csatahajó terített volna füstfüggönyt az arca elé. A füstfüggöny mögött A. R. Woresley az én párizsi históriámon töprengett. Fel-felmordult, krákogott, és olyasmiket motyogott, hogy „fantasztikus húzás!… Micsoda pofátlanság!… Micsoda magabiztosság!… Vegyésznek is jó, megcsinálta azokat a priulákat.”

Aztán elhallgatott, csak a füst gomolygott a feje körül. A portóis pohár eltűnt a füstfüggöny mögött, amikor a szájához emelte, aztán újra előbukkant – üresen. Én már eleget beszéltem, így hát csöndben maradtam.

– Nos, Cornelius – mondta végül A. R. Woresley. – Maga az előbb beavatott a bizalmába. Talán nem fog ártani, ha én is elárulok magának valamit viszonzásul.

Elhallgatott. Én csak vártam, kíváncsi voltam, most mi következik.

– Tudja – kezdte –, az elmúlt néhány év során nekem is volt egy húzásom.

– Tényleg?

– Majd írok róla egyszer egy cikket, ha lesz rá időm. És talán még közreadni is sikerül majd.

– Kémiai téma? – kérdeztem.

– Egy kicsit kémiai, de jórészt biokémiai. A kettő keveréke.

– Szeretném, ha mesélne róla.

– Igazán szeretné? – Alig várta, hogy elmondhassa.

– Hát persze – töltöttem neki még egy pohár portóit. – Ideje van rá bőven, amíg ma este kivégezzük ezt a palackot.

– Jó – mondta. Aztán belevágott a történetébe.

– Pontosan tizennégy évvel ezelőtt, 1905 telén, egyszer megfigyeltem egy aranyhalat. Belefagyott a kertemben a tó jegébe. Kilenc nap múlva jött az enyhülés, a jég elolvadt, az aranyhal meg elúszott, láthatólag nem volt kutya baja se. Ez gondolkodóba ejtett. A hal hidegvérű állat. Ugyan az élet milyen más hidegvérű formáit lehetne még alacsony hőmérsékleten fenntartani? Úgy sejtettem, jó néhányat. Attól fogva aztán egyre azon spekuláltam, hogyan lehetne vértelen élőlényeket alacsony hőmérsékleten konzerválni. Vértelen alatt baktériumokat, satöbbit értek. Aztán azt mondtam magamban: „Ki a fene akar baktériumokat tárolni? Én ugyan nem”. Feltettem hát magamnak egy másik kérdést: „Milyen más élő szervezeteket szeretnél mindennél inkább nagyon hosszú időtartamra eltartani?” És mindjárt megtaláltam a választ is rá: hímivarsejteket!

– Miért éppen hímivarsejteket? – kérdeztem.

– Nem vagyok benne biztos, hogy miért – felelte –, különösen, mivel kémikus vagyok, nem biológus. De az volt az érzésem, hogy ez értékes eredmény lenne, így aztán elkezdtem kísérletezni.

– Mivel? – kérdeztem.

– Hát természetesen spermával. Élő spermával.

– Kiével?

– A sajátommal.

Az ezután beállott rövid szünetben kínos zavar fogott el. Valahányszor valaki elmeséli nekem, hogy csinált valamit, akármi is legyen az, óhatatlanul élénken magam elé képzelem a jelenetet. Csak egyetlen pillanatra villan fel előttem, de ez mindig bekövetkezik, és ez történt akkor is. Magam előtt láttam az ápolatlan, öreg A. R. Woresleyt a laboratóriumában, amint azt csinálja, amit a kísérletei érdekében csinálnia kellett, és kínosan éreztem magam.

– A tudomány érdekében minden megengedhető – mondta, megérezve a feszengésemet.

– Ó, ezzel egyetértek, abszolúte egyetértek.

– Egyedül dolgoztam – folytatta –, legtöbbször késő éjszaka. Senki nem tudta, miben mesterkedem.

Újra eltűnt az arca a füstfelhő mögött, aztán megint előbukkant.

– Nem sorolom fel a sikertelen kísérletek százait, amelyeket végeztem – mondta. – Inkább a sikereimről fogok beszélni. Azt hiszem, érdekesnek fogja találni őket. Például az első fontos dolog, amit fölfedeztem az volt, hogy a hímivarsejtek még rövid ideig való életben tartásához is rendkívül alacsony hőmérsékletre van szükség. Egyre alacsonyabb és alacsonyabb hőmérsékleten fagyasztottam meg az ondót, és a hőmérséklet csökkentésével egyre hosszabb lett az élettartama. Szilárd szén-dioxid alkalmazásával – 97 °C-ra tudtam lehűteni az ondómat. De még ez sem volt elég. Mínusz kilencvenhat fokon a sperma körülbelül egy hónapig maradt életben, de tovább nem. „Lejjebb kell mennem”, mondtam magamban. De hogy lehetne ezt megcsinálni? Aztán rájöttem a módszerre, amellyel az anyagot egészen – 197 °C-ra lehet lehűteni.

– Az lehetetlen – mondtam.

– Mit gondol, mit használtam hozzá?

– Halvány gőzöm sincs.

– Folyékony nitrogént. Az megfelelt.

– De hát a folyékony nitrogén iszonyatosan illékony – mondtam. –Hogy tudta megakadályozni, hogy elpárologjon? Miben tárolta?

– Különleges tartályokat terveztem hozzá. Nagyon erős és meglehetősen bonyolult vákuum palackokat, afféle termoszokat. Ezekben a nitrogén mínusz százkilencvenhét fokon gyakorlatilag az örökkévalóságig folyékony marad. Időnként egy kicsit utána kell tölteni, ennyi az egész.

– Azért az örökkévalóságig biztosan nem.

– De igen. Maga megfeledkezik róla, hogy a nitrogén gáz. Ha egy gázt egyszer cseppfolyósítottunk, az ezer évig folyadék marad, ha nem engedjük elpárologni. Ez pedig nagyon egyszerűen megoldható: a tartályt teljesen le kell zárni, és hatékonyan szigetelni kell.

– Értem. És a spermiumok életben maradtak?

– Igen is, meg nem is – felelte. – Ahhoz elég hosszú ideig életben maradtak, hogy meggyőződjem róla, megtaláltam a megfelelő hőmérsékletet. De nem maradtak korlátlan ideig életben. Valami még mindig nem stimmelt. Sokat töprengtem rajta, és végül oda lyukadtam ki, hogy a spermának szüksége van valamiféle pufferre, ha úgy tetszik valami télikabátra, ami megvédi a gyilkos hidegtől. Miután vagy nyolcvan különféle anyagot kipróbáltam, végül megtaláltam a tökéleteset.

– Mi volt az?

– A glicerin.

– Egyszerű, tiszta glicerin?

– Igen. De először még az se vált be. Mindaddig nem működött megfelelően, amíg rá nem jöttem arra is, hogy a hűtés folyamatát nagyon fokozatosan kell végrehajtani. A hímivarsejtek kényes kis jószágok.

Nem szeretik a sokkot. Veszélyezteti őket az ember, ha tüstént mínusz százkilencvenhét fokos hidegnek teszi ki őket.

– Így aztán fokozatosan hűtötte le őket?

– Pontosan. A következőt kell csinálni. Összekeverjük a spermát a glicerinnel, és beletesszük egy kis gumitartályba. A kémcső erre nem jó, mert alacsony hőmérsékleten szétreped. Mellesleg ezt tüstént meg kell csinálni, mihelyt megvan a sperma. Sietni kell. Nem lehet tartogatni, mert elpusztul. Így aztán az ember először is közönséges jégre teszi a becses csomagocskát, hogy fagypontra csökkentse a hőmérsékletét. Aztán nitrogéngőzben mélyebbre hűti, végül pedig beledobja a legmélyebb hűtőbe, a folyékony nitrogénbe. Az eljárás lépésről lépésre halad; az ember így fokozatosan akklimatizálja a spermát a hideghez.

– És ez beválik?

– Ó, nagyon jól. Teljesen biztos vagyok benne, hogy a glicerinnel védett és lassan lefagyasztott sperma addig marad életben mínusz százkilencvenhét fokon, amíg csak akarjuk.

– Száz évig is?

– Holtbiztos, feltéve, ha mínusz százkilencvenhét fokon tartják.

– És annyi idő után ki lehet olvasztani és megtermékenyíteni vele egy nőt?

– Teljesen biztos vagyok benne. De miután eddig eljutottam, kezdtem elveszíteni az érdeklődésemet a dolog emberi vonatkozásai iránt. Sokkal tovább akartam menni, és ehhez számos további kísérletre volt szükség. Csakhogy az ember férfiakkal és nőkkel nem kísérletezhet, legalábbis úgy nem, ahogy én akartam.

– Hogyan akart kísérletezni?

– Meg akartam állapítani, mennyi sperma pocsékolódik el egyetlen ejakuláció során.

– Nem tudom követni. Hogy érti azt, hogy elpocsékolódik?

– Egy olyan nagy állat, mint egy bika vagy egy csődör, az ejakulációja során öt köbcenti ondót választ ki. Minden köbcentiméter egymilliárd egyedi hímivarsejtet tartalmaz. Ez összesen ötmilliárd hímivarsejtet jelent.

– Ötmilliárdot? Egyetlen menetben? Lehetetlen!

– Annyit mondtam.

– Hihetetlen.

– De igaz.

– És egy ember mennyit termel?

– Körülbelül feleannyit. Körülbelül kétmilliárdot.

– Azt akarja mondani nekem – hitetlenkedtem –, hogy valahányszor örömöt szerzek egy ifjú hölgynek, kétmilliárd hímivarsejtet spriccelek belé?

– Abszolúte.

– És mind fickándozik és vonaglik és csapkod?

– Természetesen.

– Nem csoda, ha a nők felvillanyozódnak tőle.

A. R. Woresleyt a dolognak ez az oldala nem érdekelte. – A lényeg a következő – mondta. – Egy bikának kétségkívül nincs szüksége ötmilliárd spermatozoára, hogy megtermékenyítsen egy tehenet. Végső soron csak egyetlen ondósejtre van szüksége. De hogy biztos lehessen benne, hogy célba talál, legalábbis néhány milliót fel kell használnia. De hány milliót? Ez volt a következő kérdésem.

– Miért? – kérdeztem.

– Mert meg akartam állapítani, kedves barátom, hogy pontosan mennyi nőstényt lehet végső soron egyetlen ejakulátummal megtermékenyíteni, legyen szó tehenekről, kancákról, emberekről vagy akármiről. Persze abból a feltételezésből indultam ki, hogy azt a sok-sok millió spermatozoát szét lehet osztani, illetve el lehet osztani a nőstények között. Érti, mire akarok kilyukadni?

– Tökéletesen. Milyen állatokat használt ezekhez a kísérletekhez?

– Bikákat és teheneket – mondta A. R. Woresley. – Van egy öcsém, akinek nem messze innen van egy kis tejgazdasága. Egy bikája van és nyolcvan tehene. Mindig jó barátok voltunk, az öcsém meg én, így aztán bizalmasan elmondtam neki a dolgot, ő pedig megengedte, hogy használjam az állatait. Utóvégre semmit nem ártottam nekik, sőt, talán még szívességet is tettem neki.

– Hogyan tudott volna szívességet tenni neki?

– Az öcsém soha nem volt jómódú. A saját bikája, az az egyetlen bika, amit megengedhetett magának, nagyon közepes jószág volt. Borzasztóan szerette volna, ha az összes tehenei egy nagyon magas tejhozamú vérvonalból származó, pompás, díjnyertes bikától fogtak volna borjút.

– Úgy érti, hogy valaki másnak a bikájától?

– Igen, pontosan.

– Hogy fogott volna hozzá, hogy ondót szerezzen valaki másnak az értékes, díjnyertes bikájától?

– Úgy, hogy ellopom.

– Aha.

– Először ellopnék egyetlen ejakulátumot, aztán, persze csak ha sikerül a kísérletem, elosztanám ezt az egyetlen ejakulátumot, az ötmilliárd spermiumot az öcsém nyolcvan tehene között.

– És hogyan osztaná el?

– Az általam hipodermikus inszeminálásnak nevezett módszerrel. Fecskendővel injektálnám a spermát a tehénbe.

– Gondolom, ez lehetséges.

– Persze hogy lehetséges. Utóvégre valójában maga a férfi nemi szerv sem más, mint az ondó befecskendezésére szolgáló fecskendő.

– Nono – mondtam. – Az enyém egy kicsit több ennél.

– Nem kétlem, Cornelius, nem kétlem – felelte szárazon. – De ne maradjunk inkább a témánál?

– Elnézést.

– Így aztán elkezdtem kísérletezni a bika ondójával.

Fogtam a portóis palackot, és újratöltöttem a poharát. Az volt az érzésem, hogy az öreg Woresley valami érdekes dologra bukkant, és szerettem volna, ha folytatja.

– Mint mondtam magának – folytatta –, az átlagos bika minden alkalommal körülbelül öt köbcenti folyadékot produkál. Ez nem valami sok. Még glicerinnel összekeverve sem lenne elég ahhoz, hogy elkezdjem nagyszámú részekre osztani, és aztán arra számítsak, hogy minden egyes kis részt be tudok fecskendezni egy-egy tehénbe. Így hát valami oldószert kellett találnom, de olyasvalamit, amivel megnövelhetem az anyag térfogatát.

– Miért nem tett hozzá több glicerint?

– Kipróbáltam. Nem vált be. Túlságosan viszkózus. Nem untatom mindazoknak a különböző fura anyagoknak a felsorolásával, amelyekkel kísérleteztem: Egyszerűen megmondom, melyik az, amelyik bevált: a fölözött tej. Nyolcvan százalék fölözött tej, tíz százalék tojássárgája és tíz százalék glicerin – ebből áll a bűvös keverék. A spermiumok kedvelik. Az ember egyszerűen alaposan összekeveri az egészet, mint a koktélt. Így aztán, mint láthatja, már volt egy olyan gyakorlatilag használható folyadékmennyiségem, amivel elkezdhettem kísérletezni. Több évig dolgoztam az öcsém teheneivel, és végül kikísérleteztem az optimális dózist.

– Az mennyi?

– Az optimális dózis nem több, mint húszmillió hím ivarsejt tehenenként. Mikor ezt a megfelelő időben befecskendeztem a tehenekbe, nyolcvan százalékos vemhességet értem el. És ne felejtse el, Cornelius – folytatta izgatottan –, hogy a bika minden ejakulátuma ötmilliárd hímivarsejtet tartalmaz! Húszmilliós dózisokra osztva ez kétszázötven egyedi dózist jelent! Elképesztő volt! Csak ámultam és bámultam!

– Ez azt jelenti – kérdeztem –, hogy egyetlen ejakulációmmal kétszázötven nőt tudnék teherbe ejteni?

– Maga nem bika, Cornelius, bármennyire is szeretné annak gondolni magát.

– Hát akkor hány nőre lenne elegendő egy ejakulációm?

– Körülbelül százra. De ebben nem fogok magának segíteni. Atyaisten, gondoltam, ebben az ütemben hetenként úgy hétszáz nőt tudnék felcsinálni! – És ténylegesen ki is próbálta ezt az öccse bikájával? – kérdeztem.

– Számos alkalommal – mondta A. R. Woresley. – Működik. Begyűjtök egy ejakulátumot, gyorsan összekeverem fölözött tejjel, tojássárgájával és glicerinnel, aztán egyedi dózisokba mérem, mielőtt lefagyasztom.

– Mekkora egy-egy dózis térfogata? – kérdeztem.

– Nagyon kicsi. Körülbelül fél köbcenti.

– És ez minden, amit befecskendez a tehénnek? Fél köbcenti folyadék?

– Ez minden. De ne felejtse el, hogy ebben fél köbcentiben húszmillió eleven hímivarsejt van.

– Ó, igen.

– Ezeket a kis dózisokat külön-külön apró gumitartályokba töltöm – mondta. – Én szalmaszálnak nevezem őket. Mindkét végét lezárom, aztán lefagyasztom. Csak gondolja el, Cornelius! Kétszázötven erősen potens hímivarsejtekkel teli szalmaszál, egyetlen ejakulátumból!

– Éppen ezen gondolkodom – mondtam. – Ez valóságos csoda.

– És addig tárolom őket mélyhűtve, amíg csak akarom. Mikor egy tehén folyatni kezd, semmi mást nem kell tennem, csak elő kell vennem egy szalmaszálat a folyékony nitrogénes palackból, ki kell olvasztanom, ami egy percbe se telik, aztán át kell töltenem a tartalmát egy fecskendőbe, és bele kell fecskendeznem a tehénbe.

A portóis palack eddigre már vagy háromnegyed részt kiürült, és A. R. Woresley kezdett egy kicsit becsiccsenteni. Újra megtöltöttem a poharát.

– És mi van azzal a nagydíjas bikával, amiről beszélt? – kérdeztem.

– Most akartam rátérni, fiam. Ez a szép az egészben. Ez a hozadék.

– Mesélje el.

– Hát persze, elmondom. Szóval azt mondtam az öcsémnek… ez három évvel ezelőtt volt a háború kellős közepén… az öcsémet fölmentették a katonaságtól, tudja, mivel gazdálkodó volt… szóval azt mondtam Ernestnek. „Te Ernest”, mondám neki, „ha kiválaszthatnál egész Angliából egy bikát a csordába, melyiket választanád?”

– „Hogy egész Angliából melyiket, azt nem tudom”, mondta Ernest, „de errefelé a legszebb bika Lord Somerton friz bikája, a Champion Glory. Tisztavérű fríz jószág, és ezek a frízek a legjobb tejelők az egész világon. „Atyaisten, Arthur”, mondja nekem, „látnod kellene azt a bikát! Egy óriás! Tízezer fontba került, és minden tőle való borjúból fantasztikus tejelő lett!”

– „Hol tartják ezt a bikát?”, kérdeztem az öcsémet.

– „Lord Somerton birtokán. Odaát Birdbrookban”.

– „Birdbrook? Az egész közel van ide, nem?”

– „Vagy három mérföldnyire innen”, mondta az öcsém. „Körülbelül kétszáz fajtatiszta fríz tejelő tehenet tartanak ott. A bika a csordával jár. Gyönyörű jószág, Arthur, igazán gyönyörű”.

– „Helyes”, mondtam. „Ha a következő évben a tehened nyolcvan százaléka borját fogna ettől a bikától, örülnél neki?”

– „Hogy örülnék?”, mondta az öcsém. .Megduplázná a tejhozamomat” Megkérhetném, kedves Cornelius, hogy töltsön nekem még egy utolsó pohárral ebből a kitűnő portóiból?

Kitöltöttem neki, amennyi még volt. Még a palack fenekén levő üledéket is. – Mesélje el, mit csinált aztán – kérleltem.

– Megvártuk, amíg az öcsém egyik tehene tisztességesen folyatni kezdett. Aztán, az éjszaka kellős közepén… ehhez bátorság kellett, Cornelius, nagy bátorság…

– Ebben biztos vagyok.

– …az éjszaka kellős közepén Ernest kötőféket rakott a tehénre, és dűlőutakon elvezette három mérföldnyire, Lord Somerton birtokára.

– Maga nem ment velük?

– Mellettük mentem, biciklin.

– Miért biciklin?

– Tüstént meg fogja tudni. Májusban történt, szép, meleg idő volt, körülbelül éjjeli egy óra. Sötött kicsit a Hold, ami még veszélyesebbé tette a dolgot, de valamennyi fényre szükségünk volt, hogy lássuk, mit csinálunk. Az út vagy egy órába tellett.

– „Itt vagyunk”, mondta az öcsém. „Ott vannak, ni. Látod őket?”

– Egy kapunál álltunk, amely a nyolchektáros legelőre vezetett. Megláttam a hatalmas fríz csordát, szanaszét szóródva legelésztek. Az egyik oldalon nem messzire ott állt a hatalmas kastély, a Somerton Hall. Egyetlen lámpa világított benne, fönn, valamelyik emeleti ablakban. „Hol a bika?”, kérdeztem.

– „Itt lesz valahol”, mondta az öcsém. „A csordával van”.

– A mi tehenünk – mesélte A. R. Woresley – csak bőgött, mint az őrült, torka szakadtából. Mindig ezt csinálják, mikor bikára ácsingóznak. Hívják a bikát, tudja. A legelőre vezető kapu egy lánccal le volt lakatolva, de az öcsém felkészült erre. Elővett egy fűrészlapot, és keresztülfűrészelte a láncot, aztán kinyitotta a kaput. A sövénynek támasztottam a bringámat, és bevezettük a tehenet a legelőre. A gyep tejfehér volt a holdfényben. Mikor a tehenünk megérezte a többi állat szagát, még hangosabban bőgött, mint valaha.

– Félt? – kérdeztem.

– Meg voltam rémülve – mondta A. R. Woresley. – Én békés ember vagyok, Cornelius. Mindig nyugodtan éltem. Nem nekem valók az efféle kalandok. Minden pillanatban azt vártam, hogy mindjárt meglátom Őlordsága jószágigazgatóját, amint puskával a kezében felénk rohan. De erőt vettem magamon, és mentem tovább, hiszen amit csináltunk, az a tudomány érdekében történt. Amellett tartoztam is ennyivel az öcsémnek. Sokat segített nekem, most nekem kellett rajta segítenem.

A pipa kialudt. A. R. Woresley elkezdte újra megtömni a vacak kapadohányával.

– Folytassa – mondtam.

– A bika nyilván meghallotta, hogy a tehenünk szólongatja. „Itt van!”, kiáltott fel az öcsém. „Itt jön!”

– A csordából kivált egy hatalmas fekete-fehér tarka jószág, és elkezdett felénk kocogni. A kurta, hegyes szarvak a fején gyilkos fegyvernek látszottak. „Készülődj!”, reccsentem rá az öcsémre. „Ez nem fog várni! Egyenest neki fog esni! Adsza a gumizacskót! Gyorsan!”

– Miféle gumizacskót? – kérdeztem.

– Az ondógyűjtőt, kedves fiam. Ez is a saját találmányom, egy hosszúkás zacskó, aminek vastag szája van gumiból, afféle hamis vagina. Nagyon hatásos is. De hadd folytassam.

– Folytassa – mondtam.

– „Hol az a zacskó?”, kiáltotta az öcsém. „Siess már, ember!” A hátizsákomban vittem magammal, hamar előkaptam, és odaadtam az öcsémnek, aki a tehén faránál, oldalvást foglalt állást. Én a másik oldalra álltam, készen rá, hogy én is megtegyem a magamét. Annyira féltem, hogy az egész testem izzadságban úszott, és folyton vizelnem kellett volna. Féltem a bikától, és féltem a Somerton Hall ablakában világító fénytől a hátam mögött, de álltam a sarat.

– A bika kocogva jött felénk, fújtatott és topogott. Láttam, hogy egy rézkarika van az orrába fűzve, és Istenemre, Cornelius, veszedelmes dögnek látszott. Nem habozott, értette a dolgát. Egyszer megszagolta a tehenünket, aztán fölágaskodott, és a tehén hátára rakta a mellső lábait. Leguggoltam melléje, már kezdett kijönni a fütyülője. Irtózatos nagy volt a herezacskója, az a hihetetlen fütyülője meg csak egyre hosszabb és hosszabb lett. Olyan volt, mint egy távcső: egész rövidnek indult, aztán nagyon gyorsan egyre hosszabb és hosszabb lett, végül már olyan hosszú volt, mint a karom. De nem volt nagyon vastag. Azt mondanám, olyan vastag volt, mint egy sétapálca. Feléje kaptam, de izgalmamban elhibáztam. „Gyorsan!”, mondta az öcsém. „Hol van? Kapd el gyorsan!” De már elkéstem. Az öreg bika gyakorlott céllövő volt. Elsőre eltalálta a céltáblát, és a fütyülője máris jó félig benne volt a tehénben. „Kapd el!”, kiabálta az öcsém. Újra utánakaptam, még egy jó darab kilátszott belőle. Két kézzel megmarkoltam, és elkezdtem húzni. Olyan volt, mint valami élőlény, sikamlós volt és lüktetett, mintha egy kígyót ráncigáltam volna. A bika lökte befelé, én meg húztam kifelé, olyan erősen húztam, hogy éreztem, amint meghajlik. De nem vesztettem el a lélekjelenlétemet, és elkezdtem összehangolni a ráncigálásomat az állat hátrafelé tett mozdulataival. Érti, mire gondolok? Lökött egyet előre, aztán felpúposította a hátát az újabb löket előtt. Valahányszor felpúposította a hátát, mindig megrántottam és néhány hüvelyknyivel kijjebb húztam. Mikor a bika újra előretaszajtotta, megint bement, de egyre több előnyt szereztem, és végül sikerült, két kézzel majdnem kétrét hajtva, kipöccintenem. Úgy pofon csapott a vége, hogy fájt. De gyorsan ráhúztam a zacskót, amit az öcsém odatartott. A bika még egyre csak döfködött, teljesen elmerült a munkájában, hála Istennek. A jelek szerint egyáltalán nem vett tudomást a jelenlétünkről. De a fütyülője már benne volt a zacskóban, az öcsém végig fogta a zacskót, és egy perc alatt vége lett az egésznek. A bika hátrált, lekászálódott a tehénről, aztán egyszer csak meglátott minket. Csak állt és bámult. A jelek szerint kissé zavarba jött, nem is kárhoztatom érte. Mély hangon felbődült, és elkezdte a mellső lábával a földet kapálni. Támadni készült. Csakhogy az öcsém értett a bikákhoz, egyenesen odament hozzá, és orrba verte. „Mégy innen!”, szólt rá. A bika sarkon fordult és visszakullogott a csordához. Kisiettünk a kapun, becsuktuk magunk mögött, én átvettem az öcsémtől a gumizacskót, felpattantam a biciklimre, és lóhalálában visszakarikáztam a tanyára. Tíz perc alatt megtettem az utat.

– A tanyán már minden elő volt készítve. Kikanalaztam a bika ondóját a zacskóból, és összeelegyítettem a speciális tej-tojássárgája-glicerin keverékemmel. Aztán megöltöttem a kétszázötven kis gumi szalmaszálat, mindegyikbe kb. fél köbcentit tettem. Ez nem olyan nehéz, mint amilyennek hangzik. A szalmaszálakat mindig sorokba rendeztem egy fémállványon, és szem-csöpögtetőt használtam. Fél órára jégre tettem az állványt a megtöltött szalmaszálakkal, aztán tíz percre beraktam a nitrogéngőzzel töltött tartályba. Végül pedig beleengedtem a folyékony nitrogént tartalmazó második vákuumpalackba. Mire az öcsém megjött a tehénnel, már be is fejeztem az egészet. Most már elegendő ondóm volt egy nagydíjas fríz bikától ahhoz, hogy megtermékenyíthessek vele kétszázötven tehenet. Legalábbis ezt reméltem.

– És bevált? – kérdeztem.

– Fantasztikusan bevált – mondta A. R. Woresley. – A következő évben az öcsém Hereford tehenei elkezdtek fríz borjakat elleni. Megtanítottam rá, hogy kell a fecskendővel inszeminálni, hogy maga is megcsinálhassa, és otthagytam nála a tartályt a mélyhűtött „szalmaszálakkal” a tanyán. Ma, kedves Cornelius, három év után, a csordájában majd minden tehén egy Hereford tehén és egy díjnyertes friz bika félvér kereszteződése. A tejhozama vagy hatvan százalékkal növekedett, és eladta a bikáját. Csak egy baj van: kezdenek elfogyni a szalmaszálak, és szeretné, ha megint elmennék vele arra a veszedelmes útra, Lord Somerton bikájához. Őszintén szólva, rettegek tőle.

– Majd én elmegyek ön helyett – mondtam.

– Nem fogja tudni, mit kell csinálni.

– Csak el kell kapni azt a jó öreg pöcsöt, és rá kell húzni a zacskót – mondtam. – Ön ott várhat, kinn a tanyán, és felkészülhet az ondó fagyasztására.

– Tud biciklizni?

– A kocsimon megyek – mondtam. – Fele idő alatt megjárom. Éppen akkor vettem egy vadonatúj Continental Morris Cowleyt, ami minden tekintetben különb masina volt párizsi korszakom 1912-es De Dionjánál. Csokoládébarna volt a kocsiszekrénye, bőr a kárpitja, a szerelvényei nikkelezettek, a burkolat mahagóniból készült, és külön vezetőajtaja is volt. Nagyon büszke voltam rá. – Egy szempillantás alatt meghozom önnek azt az ondót – mondtam.

– Micsoda pompás ötlet. Tényleg megtenné ezt nekem, Cornelius?

– Nagyon szívesen – feleltem.

Nem sokkal utána elköszöntem tőle, és visszahajtottam a Trinitybe. Zakatolt az agyam attól a sok mindentől, amit A. R. Woresley mesélt nekem. Alig volt felőle kétségem, hogy óriási felfedezést tett, és mikor publikálni fogja az eredményeit, az egész világ nagy emberként fogja ünnepelni. Ez az ember valószínűleg zseni.

Ám én azzal nem sokat törődtem, hogy zseni-e vagy sem, engem csak egy dolog izgatott: jómagam hogyan tudnék egymillió fontot keresni rajta? Az ellen nem volt semmi kifogásom, ha ugyanakkor A. R. Woresley is meggazdagszik. Megérdemli. De már elnézést, mégiscsak szerénységem volt az első. Minél többet gondolkodtam rajta, annál jobban megerősödött bennem a meggyőződés, hogy egy egész vagyon vár rám, itt mindjárt a sarkon. De abban kételkedtem, hogy az bikákból és tehenekből fog származni.

Aznap éjjel ébren feküdtem az ágyamban, és buzgón dolgoztattam az agyamat a problémán. Lehet, hogy e napló olvasóinak szemében a legtöbb dolgot illetően talán meglehetősen felszínes fickónak tűnök, de állíthatom, hogy amikor a saját legfontosabb érdekeim forognak kockán, akkor igenis képes vagyok némi nagyon koncentrált gondolkodásra. Valamikor éjfél körül eszembe jutott egy öüet, aztán egyre duruzsolt a fejemben. Az ötlet tüstént megtetszett nekem, abból az egyszerű okból, hogy két olyan dolog játszott benne szerepet, amelyeket az életben a legszórakoztatóbbnak tartok – a csábítás és a közösülés. Mikor rájöttem, hogy az ötlet hallatlan mennyiségű csábítással és közösüléssel jár, még jobban kezdett vonzani.

Fölkeltem az ágyból és hálóköntösbe bújtam. Elkezdtem jegyzeteket készíteni. Megvizsgáltam a felmerülő problémákat, és módszereket eszeltem ki, amelyekkel megoldhatom őket. Végül arra a nagyon határozott végkövetkeztetésre jutottam, hogy a terv működni fog. Működnie kell.

Csak egy volt a bökkenő. Rá kellett beszélnem hozzá A. R. Woresleyt a közreműködésre.

8.fejezet

Másnap felkerestem a kollégiumban, és meghívtam aznap estére vacsorára.

– Soha nem vacsorázom házon kívül – mondta. – A nővérem elvárja, hogy otthon legyek vacsorára.

– Ez üzleti ügy – mondtam. – A jövőjéről van szó. Mondja meg a nővérének, hogy az ügy létfontosságú, mint ahogy az is. Hamarosan gazdag emberré fogom tenni önt. – Végül nagy nehezen mégis beleegyezett, hogy eljön.

Este hétkor elvittem a Trinity Streetre, a Kék Vaddisznóba, ahol mindkettőnknek én rendeltem: fejenként egy tucat osztrigát, meg egy palack Qos Vougeot Blanc-t, amely nagyon ritka bor. Utána pedig bifszteket, és hozzá egy jó Volnay-t.

– Meg kell mondanom, maga aztán úri módon él, Cornelius – mondta.

– Másként nem vagyok hajlandó élni – közöltem vele. – Szereti az osztrigát, ugye?

– Nagyon.

Figyeltük, amint a vendéglő söntésénél egy férfi kinyitogatta az osztrigákat. Colchesteri osztrigák voltak, közép nagyok és kövérek. Mikor a pincér kihozta nekünk őket, a borfiú is kinyitotta a Qos Vougeot Blanc-t, és nekiláttunk a vacsorának.

– Látom, ön megrágja az osztrigát – mondtam.

– Miért, mit várt tőlem?

– Hogy lenyeli egészben.

– Ez nevetséges.

– Ellenkezőleg – mondtam. – Mikor az ember osztrigát eszik, a legfőbb élvezetet az az érzés szerzi, hogy lecsúszik a torkán.

– Ezt nem hiszem el.

– No az a tudat, hogy még élnek, amikor lenyeljük őket. Ez hallatlanul fokozza a gyönyörűséget.

– Jobb szeretek nem is gondolni rá.

– Ó, meg kell próbálnia. Ha az ember eléggé koncentrál rá, néha még azt is érzi, ahogy az élő osztriga vonaglik a gyomrában.

A. R. Woresley nikotinmocskos bajusza ettől úgy elkezdett rángatózni, mintha egy tüskés, ideges állatka kapaszkodott volna a felső ajkába.

– Ha alaposan megvizsgálja az osztrigának egy bizonyos részét – mondtam –, ezt itt ni… akkor látni fogja, hogy lüktet benne egy apró ér. Itt van. Látja? És mikor beleszúrja a villáját… így… akkor megmozdul a húsa. Összerándul. Akkor is ezt csinálja, ha citromot csöpögtet rá. Az osztriga nem szereti a citromlevet. Azt se szereti, ha beleszúrják a villát Elhúzódik tőle. Remeg a húsa. Most lenyelem, hát nem gyönyörű?… Hopp, megy lefelé… és most néhány másodpercig csendesen ülök, hogy érezzem, amint fészkelődik a gyomromban…

A kis tüskés állat egyre erősebben kezdett ugrándozni A. R. Woresley felső ajkán. Szemmel láthatólag sápadtabb lett az arca is. Lassan félretolta az osztrigás tányérját.

– Hozatok magának egy kis füstölt lazacot.

– Köszönöm.

Megrendeltem a lazacot, és áttettem a megmaradt osztrigát a saját tányéromra. Miközben várta, hogy a pincér kihozza neki a lazacot, figyelte, ahogy eszegetem őket. Hallgatag lett és letört, pontosan úgy, ahogy akartam. A fene egye meg, ez az ember kétszer olyan idős volt, mint én, és csak megpróbáltam egy kicsit megpuhítani, mielőtt az ölébe öntöm óriási ajánlatomat. Ha azt akartam, hogy legyen némi

szerény esélyem, és rá tudjam venni arra, hogy részt vállaljon a tervemben, előbb meg kellett puhítanom, és meg kellett próbálnom fölébe kerekedni. Elhatároztam, hogy egy kicsit tovább puhítom. – Meséltem önnek valaha az öreg dadámról? – kérdeztem.

– Azt hittem, azért jöttünk ide, hogy a felfedezésemről beszéljünk – mondta, de a pincér máris letett elébe egy tányér füstölt lazacot. – Ez jól néz ki.

– Amikor kilencéves koromban bennlakásos iskolába küldtek – kezdtem –, a szüleim nyugdíjazták az én drága, öreg dadusomat. Vettek neki egy kis vidéki házikót, és leköltözött oda. Olyan nyolcvanöt éves lehetett, csodálatosan stramm öregasszony volt, soha semmiért nem panaszkodott. Ám egy szép napon, mikor anyám lement meglátogatni, nagyon betegnek látszott. Anyám alaposan kifaggatta, és dadus végül bevallotta, hogy szörnyű fájdalmakat érez a gyomrában. „Régen fáj?”, kérdezte tőle anyám. Hát, ami azt illeti, igen, évek óta fájdolgál a gyomra, vallotta be végül dadus. De még soha nem volt olyan rémes, mint most. Anyám orvost hivatott, és a doktor kórházba küldte. Megröntgenezték, és a röntgen valami egészen szokatlan dolgot mutatott. Két kisebb, áttetsző tárgy ült a gyomra közepén, egymástól úgy három hüvelyknyire. Olyanok voltak, mintha áttetsző játékgolyók lennének. A kórházban halvány fogalma sem volt róla senkinek, hogy mi lehet ez a két tárgy, ezért aztán elhatározták, hogy explorációs műtétet végeznek.

– Remélem ez nem megint a maga kellemetlen anekdotái közé tartozik – mondta A. R. Woresley, a lazacot rágcsálva.

– Ez egy lenyűgöző történet – mondtam. – Nagyon fogja érdekeim önt.

– Akkor folytassa.

– Amikor a sebészek felnyitották a gyomrát, mit gondol, mit találtak benne? Mi volt az a két kerek tárgy?

– Halvány fogalmam sincs.

– Két szem.

– Hogy érti azt, hogy szem?

– A sebész azon vette észre magát, hogy egy éber, rezzenetlen szempárral néz farkasszemet. És ezek a szemek visszabámultak rá.

– Nevetséges.

– Szó sincs róla. No és kinek a szemei voltak?

– Kié?

– Egy meglehetősen nagy polipé.

– Maga hülyéskedik.

– Ez a színtiszta igazság. Az az óriás polip tényleg ott élt parazitaként szegény öreg dadus gyomrában. Megosztotta vele az ételét, jó étvágya volt…

– Azt hiszem, ennyi elég lesz, Cornelius.

– És mind a nyolc szörnyű karja a mája és a tüdeje köré fonódott, kibogozhatatlanul. Nem tudták lefejteni őket. Ott halt meg szegény a műtőasztalon.

A. R. Woresleynek megállt a szájában a lazac.

– Mármost a dolgot az teszi igazan érdekessé, hogy hogyan juthatott bele az a polip. Úgy értem, utóvégre hogy kerülhet egy öreg hölgy abba a helyzetbe, hogy egyszer csak egy teljesen kifejlett polip legyen a gyomrában? Ahhoz túlságosan nagy volt, hogy csak úgy lemenjen a torkán. Olyan volt a dolog, mint a palackban levő hajó problémája. Hogy a fenébe került oda?

– Ezt jobban szeretném nem megtudni – mondta A. R. Woresley.

– Elmondom, hogy hogyan. A szüleim minden nyáron el szoktak vinni engem a dadussal Beaulieu-be, Dél-Franciaországba. És naponta kétszer elmentünk úszni a tengerbe. Így hát nyilvánvalóan az történt, hogy a dadus, sok-sok évvel azelőtt, lenyelt egy parányi, újszülött polipot, és ennek a pöttöm lénynek valahogy sikerült megkapaszkodni a gyomorfalában a szívókorongjaival. Dadus jól táplálkozott, így a kis polip is jól táplálkozott. Dadus mindig a családdal evett. Néha szalonnás máj volt vacsorára, néha báránysült vagy disznóhús. És akár hiszi, akár nem, dadus különösen szerette a füstölt lazacot.

A. R. Woresley letette a villáját. Már csak egyetlen vékony szelet lazac maradt a tányérján, de azt ott is hagyta.

– Így aztán a kis polip nőtt és nőtt. Ínyenc polip lett belőle. Szinte magam előtt látom – maga nem? – odabenn dadus hasának sötét barlangjában, amint azt mondja magában, „No, kíváncsi vagyok, mi lesz ma este vacsorára? Remélem egy kis coq au vin. Nagyon kedvem volna ma este egy kis vörösborban főtt kappanhoz. Meg egy kis ropogós kenyérhez hozzá.”

– Magának gusztustalan hajlama van az obszcenitásra, Cornelius.

– Ebből orvostörténeti jelentőségű eset lett.

– Éh visszataszítónak találom – mondta A. R. Woresley.

– Roppantul sajnálom. Én csak társalogni akartam önnel.

– Nem azért jöttem ide, hogy társalogjak magával.

– Gazdag emberré fogom tenni – mondtam.

– Akkor fogjon neki, és mondja el, hogyan.

– Úgy gondoltam, ezt hagyjuk akkorra, amikor az asztalra teszik a portóit. Jó terveket még soha nem kovácsoltak egy palack portói nélkül.

– Elég volt, uram? – kérdezte a pincér, megszemlélve a füstölt lazac maradékát.

– Elviheti – mondta A. R. Woresley.

Egy darabig csak üldögéltünk némán. A pincér kihozta a bifszteket, kinyitotta a Volnay-t. Március volt, így a bifsztekhez sült paszternákot is kaptunk a sült burgonya és a Yorkshire-puding mellé. A. R. Woresley kissé felélénkült, amikor meglátta bifszteket. Közelebb húzta a székét az asztalhoz, és nekilátott.

– Azt tudja, hogy atyámat felettébb érdekli a haditengerészet története? – kérdeztem.

– Nem, nem tudtam.

– Egyszer mesélt nekem egy megindító történetet, egy angol hajóskapitányról, aki halálos sebet kapott a hajója fedélzetén, az amerikai függetlenségi háborúban. Nem kér a bifsztekhez egy kis tormát?

– De, az jó lenne.

– Pincér! – kiáltottam. – Hozzon nekünk egy kis frissen reszelt tormát. Szóval, ahogy a kapitány ott feküdt haldokolva…

– Cornelius – mondta A. R. Woresley –, elegem volt a történeteiből.

– Ez nem az én történetem. Ez az atyámé. Nem olyan, mint a többiek. Ez tetszeni fog magának.

A. R. Woresley már nekiesett a bifszteknek, és nem válaszolt.

– Szóval, ahogy ott feküdt haldokolva, a kapitány megígértette a helyettesével, hogy hazaviteti a holttestét, hogy angol földben temethessék el. Ez némi problémát jelentett, hiszen a hajója éppen valahol Virginia partjai mentén haladt. Legalább öt hétbe tellett volna, amíg elvitorláznak Britanniába. Így aztán az a döntés született, hogy a holttestet egyetlen módon lehet jó állapotba hazavinni, ha konzerválják egy hordó rumban, és ezt is csinálták. A hordót odaláncolták az előárbochoz, a hajó vitorlát bontott, és elindult Anglia felé. Öt hét múlva, mikor Plymouth Hoe-ban horgonyt vetettek, a hajó egész legénységét felsorakoztatták, hogy megadják a végtisztességet a kapitányuknak, mikor átemelik a tetemét a hordóból a koporsóba. Csakhogy amikor felfeszítették a hordó tetejét, olyan iszonyatos bűz áradt ki belőle, hogy még az erős férfiak is a hajó korlátjához rohantak. Mások pedig egyszerűen elájultak.

– Mármost a dolog azért volt teljesen rejtélyes, mert normális körülmények közt a haditengerészet rumjában bármit konzerválni lehet. Akkor meg mitől támadt ez az iszonyatos bűz? Joggal merül fel ez a kérdés.

– Én nem teszem fel – csattant fel A. R. Woresley. A bajusza jobban ugrabugrált, mint valaha.

– Hadd mondjam el, mi történt.

– Kérem, ne.

– El kell mondanom – erősködtem. – A hosszú út során néhány tengerész titokban megfúrta a hordót. Lyukat vájtak a fenekébe és bedugaszolták, aztán ahogy teltek-múltak a hetek, szépen leitták róla a rumot.

A. R. Woresley nem szólt egy árva szót sem. Úgy nézett ki, mint aki mindjárt rosszul lesz.

– „Soha nem ittam ennél jobb rumot”, jegyezte meg később az egyik tengerész. Mit kérjünk desszertnek?

– Nem kérek desszertet – mondta A. R. Woresley. Megrendeltem a házban kapható legjobb portóit, és kértem egy kis Stilton sajtot. Néma csönd telepedett ránk, miközben a pincér kancsóba fejtette a portóit. Cockburn volt, és nagyon jó, bár az évjáratát azóta elfelejtettem.

Aztán felszolgálták a portóit, és a tányérjainkra tették a pompás, morzsolódó, zöldes-penészes Stilton sajtot.

– No most hadd mondjam el, hogyan fogok magán egymillió fontot keresni – szólaltam meg.

A. R. Woresley addigra már egy leheletnyit hepciás lett, és nagyon figyelt, de csöppet sem volt agresszív. Határozottan megpuhult.

9.fejezet

– Ön gyakorlatilag csőd szélén áll – mondtam. – Agyonnyomják a jelzálogkölcsönének a kamatai. Az egyetemen elég gyatra fizetést kap, megtakarított pénze nincs. És ha megbocsátja, hogy ezt mondom, maga moslékon él.

– Én nagyon jól élek.

– Szó sincs róla. És soha nem is fog, ha nem engedi meg, hogy segítsek magán.

– Nos tehát, mi a terve?

– Ön, uram, egy óriási tudományos felfedezésre jutott. Efelől nincs semmi kétség.

– Maga is elismeri, hogy ez fontos? – kapta fel a fejét.

– Nagyon fontos. De ha publikálja az eredményeit, csak nézze meg, mi fog történni. A világ minden Tomja, Dickje, és Harryje el fogja lopni az eljárását a saját hasznára. Képtelen lesz megállítani őket. A tudomány egész történetében végig ugyanez történt. Gondoljon a pasztörizálásra. Pasteur nyilvánosságra hozta, és mindenki ellopta az eljárását. De mi haszna volt ebből a jó öreg Pasteurnek?

– Híres ember lett – mondta A. R. Woresley.

– Ha ez minden, amit akar, akkor tessék, csak publikálja. Én diszkréten el fogok tűnni a színről.

– A maga terve mellett lesz valaha lehetőségem a publikálásra?

– Hát persze. Mihelyt a zsebében lesz a milliója.

– Meddig fog az tartani?

– Nem tudom. Azt mondanám, legfeljebb öt-tíz évig. Utána már akár híres is lehet.

– Hát akkor rajta – mondta. – Halljuk azt a ragyogó tervet.

A portói kitűnő volt. A Stilton is jó volt, de én csak csipegettem belőle, hogy megtisztítsam az ínyemet, és aztán kértem egy almát. A portóinak a vékonyra szeletelt, kemény alma a legjobb társa.

– Azt javaslom, hogy foglalkozzunk kizárólag emberi hímivarsejtekkel – mondtam. – Azt javaslom, hogy válasszuk ki a földön élő igazán nagy és híres férfiakat, de csak azokat, és állítsunk fel tőlük egy spermabankot. Mindenkitől kétszázötven spermával töltött szalmaszálat fogunk tárolni.

– És ennek mi értelme lenne? – kérdezte A. R. Woresley.

– Menjünk vissza hatvan évvel – feleltem –, úgy az 1860 körüli időkbe, és tegyünk úgy, mintha mi is akkor élnénk, de már ismernénk és meg tudnánk oldani a sperma korlátlan időre szóló tárolását. Kiket választott volna ki akkoriban, 1860 körül, az élő zsenik közül donoroknak?

– Dickenst – mondta.

– Tovább.

– És Puskint… Mark Twaint…

– És Brahmsot – mondtam – és Wagnert és Csajkovszkijt, és Dvorákot. A névsor nagyon hosszú. Mindegyik valódi géniusz volt. De ha úgy tetszik, menjünk vissza még korábbra az évszázadban, Balzachoz, Beethovenhez, Napóleonhoz, Goyához, Chopinhez. Hát nem lenne izgalmas ha a folyékonynitrogén-bankunkban ott állna pár száz szalmaszál Beethoven élő spermájával?

– Mit kezdene velük?

– Természetesen eladnám őket.

– Kinek?

– Nőknek. Dúsgazdag nőknek, akik minden idők egyik legnagyobb géniuszától szeremének gyereket.

– No, várjon csak egy kicsit, Cornelius. A nők, legyenek gazdagok vagy sem, sose fogják megengedni, hogy egy réges-rég halott férfi spermájával termékenyítsék meg őket, csak azért, mert zseni volt.

– Ezt maga csak hiszi. Ide figyeljen, elvihetem egy Beethoven-hangversenyre, akármelyikre, amelyikre csak akarja, és garantálom, hogy legalább fél tucat nőt találnék ott, aki szinte mindent megadna érte, ha ma gyereket szülhetne attól a nagy embertől.

– Vénlányokra gondol?

– Dehogy. Férjes asszonyokra.

– Mit szólna hozzá a férjük?

– A férjük nem tudná. Csak az anya tudná, hogy Beethoven ejtette teherbe.

– Ez aljasság, Cornelius.

– Nem tud elképzelni egy gazdag, de boldogtalan nőt, aki férjhez ment holmi hihetetlenül rusnya, durva, tudatlan és kellemetlen birminghami iparbáróhoz, és aztán egyszerre csak lesz kiért élnie. Amint ott sétálgat férje hatalmas vidéki kastélyának gyönyörű, ápolt kertjében, Beethoven Eroicájának a lassú tételét dúdolgatja, és azt gondolja magában: „Istenem, hát nem csodálatos! Annak a férfinak a gyerekét hordom a szívem alatt, aki száz évvel ezelőtt ezt a zenét írta!”

– Beethoven spermája nem áll rendelkezésünkre.

– Vannak bőven mások is – mondtam. – Minden században, minden évtizedben élnek nagy emberek. A mi dolgunk az, hogy megtaláljuk őket. És ide figyeljen – folytattam –, van még valami, ami erősen kedvez nekünk. Majd rá fog jönni, hogy a dúsgazdag emberek majdnem mindig csúfak, durvák, tudatlanok és kellemetlenek. Csupa rabló, bandita és szörnyeteg. Gondoljon csak azoknak az embereknek a mentalitására, akik egész életüket azzal töltötték, hogy milliót millióra halmoztak, gondoljon Rockefellerre, Carnegie-re, Mellonra, Kruppra. Ők régebbiek voltak, de a maiak pontosan ugyanolyan visszataszítóak. Hadianyag gyárosok, háborús nyerészkedők. Csupa szörnyeteg. A feleségüket kivétel nélkül mindig a szépségükért veszik el, a nők meg a pénzükért mennek hozzájuk. A szépségeknek ronda és kapzsi férjeiktől csúf, semmirekellő gyerekeik születnek. Aztán lassan meggyűlölik a férjüket. Unatkoznak. Belevetik magukat a kultúrába. Impresszionista festményeket vásárolnak, és Wagner-koncertekre járnak. És ebben a stádiumban, kedves uram, a nők megérnek, már csak le kell szakítani őket. És akkor jön Oswald Cornelius, és felajánlja nekik, hogy megtermékenyíti őket Wagner garantáltan valódi spermájával.

– Wagner is meghalt.

– Én egyszerűen csak azt próbálom érzékeltetni önnel, hogy milyen lesz a spermabankunk negyven év múlva, ha most, 1919-ben beindítjuk.

– Kit tennénk bele? – kérdezte A. R. Woresley.

– Kiket javasolna? Kik a ma zsenijei?

– Albert Einsteint.

– Jó – mondtam. – És még?

– Siebeliust

– Pompás. És mit szólna Rahmanyinovhoz?

– És Debussy – mondta.

– És még ki?

– Sigmund Freud, Bécsben.

– Az nagy ember?

–Az lesz – mondta A. R. Woresley. – Orvosi körökben máris világhírű.

– Ha ön mondja, elhiszem. Folytassa.

– Igor Sztravinszkij – mondta.

– Nem is tudtam, hogy ön zeneértő.

– Hát persze.

– Én Picassót javasolnám, a párizsi festőt – mondtam.

– Az zseni?

– Igen – mondtam.

– Elfogadná Amerikából Henry Fordot?

– Ó, hogyne. Ő is jó. És a mi derék Ötödik György királyunk.

– Ötödik György király! – kiáltott fel. – Neki mi köze ehhez?

– A királyi vér. Képzelje csak el, mit fizetnének egyes nők, ha az angol királytól lehetne gyerekük!

– Maga nevetséges, Cornelius. Nem állíthat be a Buckingham-palotába, megkérni Őfelségét, a királyt, hogy ugyan legyen már olyan szíves, és lássa el magát az ejakulátumával.

– Várjon – mondtam. – Még a felét se hallotta. És nem fogunk Ötödik Györgynél megállni. Reprezentatív gyűjteményt kell beszereznünk királyi spermából. Ott van a norvég Hakon. A svéd Gusztáv. A dán Christian. A belga Albert. A spanyol Alfonz. A román Károly. A bolgár Borisz. Az olasz Viktor Emánuel.

– Maga csak hülyéskedik.

– Dehogy, szó sincs róla. A főúri vérből származó gazdag spanyol hölgyek megőrülnének, ha gyerekük lehetne Alfonztól. Minden országban ugyanez lenne a helyzet. Az arisztokrácia imádja a monarchiát. Alapvető dolog, hogy a bankunkban jó készletet tartsunk királyi spermából. És én meg fogom szerezni. Emiatt ne aggódjon. Meg fogom szerezni.

– Ez egy agyalágyult és kivihetetlen vállalkozás – mondta A. R. Woresley. – Bedugott a szájába egy darabka Stiltont, aztán átöblítette a portóival, amivel mind a bor, mind a saját ízét tönkretette.

– Kész vagyok a százezer fontom minden pennyjét befektetni a társas vállalkozásba. Ebből kiderül, hogy a terv szerintem mennyire agyalágyult.

– Maga megőrült.

– Ön akkor is azt mondta volna nekem, hogy megőrültem, amikor tizenhét éves koromban elindultam Szudánba, megkeresni a kőrisbogárport. Ugye azt mondta volna, nem?

Ez lecsillapított egy kicsit. – Mit kérne a spermáért? – kérdezte.

– Egy vagyont – mondtam. – senki se szerezhet olcsón gyereket egy Einsteintől. Vagy egy Sibelius-bébit. Vagy Albert belga királytól kisbabát. Hohó! Eszembe jutott valami. Számításba jöhet egy király gyereke a trónöröklésnél?

– Fattyú volna.

– Valamire akkor is számításba jön. A királyi fattyak mindig számításba jönnek valamire.

– Mennyit kérne érte?

– Úgy gondolom, adagonként úgy húszezer fontot. A közrendűek valamivel olcsóbbak lennének. Lesz majd árjegyzékünk és kialakítjuk az árskálánkat. De mindig a királyoknak lesz a legmagasabb az áruk.

– H. G. Wells! – bökte ki hirtelen. – Ő még él!

– Igen. Őt is felvehetnénk a listára.

A. R. Woresley hátradőlt székén, és a portóit szopogatta. – Feltételezve – mondta –, pusztán feltételezve, hogy felállítjuk ezt a hallatlan spermabankot, ki nézne körül, hogy megtalálja a gazdag vásárlónőket?

– Én.

– És ki inszeminálná őket?

–Én.

– Fogalma sincs róla, hogy hogy kell.

– Ezt hamar meg tudnám tanulni. Elég mulatságos lehet.

– A maga tervében van egy hiba – mondta A. R. Woresley. – Egy súlyos hiba.

– És mi az?

– Az igazán értékes sperma nem Einstein vagy Sztravinszkij spermája lenne. Einstein apjáé lenne az értékes. Vagy Sztravinszkij apjáé. Ők azok, akik ezeket a zseniket nemzették.

– Ezt elismerem – mondtam. – De mire valakiből elismert zseni lesz, addigra már meghal az apja.

– Így hát ez az egész terv csalás.

– Nekünk az a célunk, hogy pénzt keressünk – mondtam –, nem az, hogy zseniket tenyésszünk. Ezeknek a nőknek különben se kellene Sztravinszkij apjának a spermája. Nekik egy kellemes, meleg injekció kell, húszmillió élő hímivarsejt magától a nagy embertől.

A. R. Woresley közben már rágyújtott arra a szörnyű pipájára, és füstfelhők vették körül a fejét. – Elismerem – mondta. – Igen, hajlandó vagyok elhinni magának, hogy gazdag vásárlónőket tudna találni zsenik és királyok spermájára. De a maga egész bizarr terve sajnos eleve kudarcra van kárhoztatva, abból az egyszerű okból, hogy nem lesz képes a spermakészletet beszerezni. Nem tudom komolyan elhinni, hogy nagy emberek és királyok hajlandók lennének végigmenni… nos, azon a rendkívül kínos procedúrán, melynek során ejakulátumot produkálnának egy teljesen ismeretlen fiatalember számára…

– Nem is így fogom csinálni.

– Hanem hogyan?

– Úgy fogom csinálni, hogy egy se legyen közülük képes ellenállni a donorságnak.

– Marhaság. Én ellenállnék.

– Dehogyis állna ellen.

Bekaptam a számba egy vékony almaszeletet és elrágcsáltam. Aztán az orromhoz emeltem a portóis poharamat. A bukója gombára emlékeztetett. Belekortyoltam, megforgattam a nyelvemmel és teljesen teletöltötte a számat az íze. Valamiféle zenei egyvelegre emléketetett. Néhány pillanatra teljesen rabul ejtett a bor finomsága, ahogy megízleltem. És milyen emlékezetes volt az utóíze, miután lenyeltem! Még sokáig ott libegett az illata az orromban. – Adjon rá nekem három napot – mondtam –, és garantálom, hogy a birtokunkban lesz az ön spermájából egy teljes, valódi ejakulátum, az ön által aláírt nyilatkozattal együtt, amelyben tanúsítja, hogy az öné.

– Ne szamárkodjék, Cornelius. Soha nem tud engem rávenni valamire, amit nem akarok.

– Többet most nem vagyok hajlandó mondani.

Hunyorogva rám nézett, a pipafüstön át. – Nem akar engem valahogy megfenyegetni, ugye? Se megkínozni?

– Hát persze hogy nem. A dolog a saját szabad akaratából fog végbemenni. Akar fogadni velem, hogy nem fog sikerülni?

– Azt mondja, a saját szabad akaratomból?

–Igen.

– Akkor lefogadom, bármibe, amit csak óhajt.

– Helyes. – mondtam. – Fogadjunk abba, hogy ha veszít, megígéri a következőket: először is mindaddig nem publikálja a dolgot, amíg mind a ketten össze nem szedtünk egy-egy milliót. Másodszor, hogy nemcsak teljes jogú, de lelkes társam is lesz a dologban. Harmadszor, hogy rendelkezésemre bocsátja azokat a technikai tudnivalókat, amelyek a spermabank felállításához szükségesek.

– Semmi kifogásom nincs ellene, hogy olyan ígéretet tegyek, amelyet soha nem kell megtartanom – mondta.

– Akkor hát megígéri?

– Megígérem.

Kifizettem a számlát, és felajánlottam A. R. Woresleynek, hogy hazaviszem az automobilomon.

– Köszönöm – mondta –, de biciklivel vagyok. Mi szegény profok nem vagyunk olyan gazdagok, mint egyesek.

– Hamarosan az lesz – mondtam.

Megálltam a Trinity Street sarkán, aztán figyeltem, ahogy elkarikázik az éjszakába. Még mindig csak fél tíz volt. Elhatároztam, hogy tüstént megteszem a következő lépést. Beültem az autómba és elindultam a Girtonba.

10.fejezet

A Girton, ha netán nem tudnák, akkor is, ma is leánykollégium, és az egyetemhez tartozik. 1919-ben egy csomó ifjú hölgy lakozott komor falai között, akik olyan csúnyák, vastag nyakúak és hosszú orrúak voltak, hogy nagy erőfeszítésembe került, hogy egyáltalán rájuk nézzek. Krokodilokra emlékeztettek. Valahányszor elmentem mellettük az utcán, végigfutott a hátamon a hideg. Ritkán mosakodtak, és zsíros ujjnyomok borították a szemüvegük lencséjét. Okosak voltak, persze, némelyikük egyenest briliáns. Számomra ez azonban vajmi csekély ellentételezést jelentett.

De várjunk csak.

Alig egy héttel azelőtt felfedeztem valakit ezek között az állattani mintapéldányok között, aki olyan káprázatosan gyönyörű volt, hogy el se tudtam hinni, hogy ő is a Girtonba jár. Pedig így volt. Ebédidőben bukkantam rá egy cukrászdában: éppen fánkot evett. Én meg csak ültem, tátogtam és düllesztettem a szememet, mert mintha maga a reinkarnálódott Kleopátra ült volna szemben velem. Rövid életemben soha nem láttam még se lányt, se asszonyt, akiből így áradt volna a bujaság. Minden porcikájából sugárzott a szexualitás. Mit sem számított, hogy az egész arcát összekente a fánkkal meg a cukorral. Esőköpenyt és gyapjúsálat viselt, de mintha anyaszült meztelen lett volna. Az ember csak egyszer-kétszer találkozik az életben egy ilyen lánnyal. Az arca kimondhatatlanul gyönyörű volt, és mintha valami láng lobogott volna az orra körül, felső ajkának fura ívétől pedig tetőtől talpig vonaglani kezdtem a széken. Még Párizsban se találkoztam soha nővel, aki ilyen azonnali vágyat ébresztett volna bennem. Ő csak ette tovább a fánkot, nekem meg majd kiesett a szemem, úgy bámultam. Egyszer, de csak egyetlen egyszer, lassan az arcomra emelte a tekintetét, hűvösen és ravaszul megpihentette rajta, mintha számítgatna valamit, aztán újra lesütötte a szemét. Mikor megette a fánkot, hátralökte a székét.

– Maradjon – mondtam.

Habozott, egy pillanatra másodszor is rám emelte számító barna szemeit, és az arcomba nézett.

– Mit mondott?

– Azt mondtam, maradjon. Ne menjen még el. Egyen még egy fánkot… egy bathi kiflit vagy valamit.

– Ha beszélni akar velem, miért nem azt mondja?

– Beszélni akarok magával.

Összefonta a kezét az ölében, és várt. Beszélgetni kezdtem vele. Hamarosan ő is felelevenedett. Biológiát hallgatott a Girtonban, és ő is ösztöndíjas volt, mint én. Az apja angol volt, az anyja perzsa. Yasmin Dechinosnh-nak hívták. Hogy mit mondtunk egymásnak, az érdektelen, de a cukrászdából egyenesen a szobámba mentünk, és másnap reggelig ott is maradtunk. Tizennyolc órát töltöttünk együtt, és amikor befejeztük, úgy éreztem magam, mintha egy darab pemmikán volnék, egy csontszáraz, dehidratált hússzelet. Ebből a lányból villamosság sugárzott, és hihetetlenül csintalan volt. Ha kínai lett volna, és Pekingben él, fél kezét a háta mögé kötve, bilinccsel a lábán is megkaphatta volna a kitüntetéses díszoklevelet.

Annyira beleestem, hogy megszegtem aranyszabályomat, és másodszor is összejöttem vele.

Most viszont este háromnegyed tíz múlt. A. R. Woresley hazafelé karikázott a biciklijén, én pedig a Girtonban álltam a portásfülkében, és megkértem az öreg portást, ugyan legyen már olyan kedves, és tudassa Miss Yasmin Dechinosh-sal, hogy Mr. Oswald Cornelius beszélni szeremé vele egy rendkívül sürgős ügyben.

Tüstént le is jött. – Szállj be – mondtam. – Megbeszélni valónk van. – Beszállt, én meg hazavittem a Trinitybe, ahol adtam a portásnak egy tízshillingest, hogy nézzen másfelé, amíg felosonunk mellette a szobámba.

– Ne vetkőzz le – mondtam. – Ez most üzleti ügy. Mit szólnál hozzá, ha gazdag lehetnél?

– Nagyon örülnék neki – mondta.

– Teljesen megbízhatom benned?

– Igen.

– Egy léleknek se fogod elmondani?

– Na mondjad. Máris mulatságosnak hangzik.

Így aztán elmeséltem neki A. R. Woresley felfedezésének egész történetét.

– Atyaisten! – mondta, mikor befejeztem. – Ez egy óriási tudományos felfedezés! Ki a fene az az A. R. Woresley? Világhírű lesz! Szeretnék megismerkedni vele!

– Hamarosan meg fogsz – mondtam.

– Mikor? – Maga is tehetséges fiatal tudósjelölt lévén, őszintén izgalomba jött.

– Várjál – mondtam. – Most jön a folytatás. – Aztán elmeséltem neki a felfedezés hasznosításáról szóló tervemet, meg azt, hogy hogyan akarok vagyont szerezni a világ összes nagy zsenijeinek és királyainak spermabankjából.

Mikor befejeztem, megkérdezte, nincs-e egy kis borom. Kinyitottam egy palack burgundit, és mind a kettőnknek töltöttem egy pohárral. Találtam hozzá egy kis jó, száraz süteményt is.

– Vicces ötlet ez a te spermabankod – mondta –, de attól tartok, nem fog összejönni. – Aztán sorra előadta nekem ugyanazokat a jó öreg kifogásokat, amelyeket aznap este A. R. Woresleytől is hallottam már. Hagytam, hadd jártassa a száját, aztán kijátszottam az adu ászt.

– Mikor utoljára találkoztunk, meséltem neked az én kis párizsi kalandomról – mondtam. – Emlékszel rá?

– Aha, arról a nagyszerű kőrisbogárról – mondta. – Bárcsak hoztál volna haza valamennyit belőle.

– Hoztam.

– Ezt nem mondod komolyan!

– Mikor egyszerre mindig csak egy tűfoknyit használsz belőle, akkor öt fontnyi por sokáig kitart. Maradt még vagy egy fontnyi.

– Akkor ez a válasz! – csapta össze a kezét.

– Tudom.

– Titokban beadjuk nekik a port, ők meg minden alkalommal adnak nekünk egymilliárd kis ficánkont.

– Ha téged használunk ingerlő csalétkül.

– Ó, leszek én csalétek, abba hiba nincs – mondta. – Halálra fogom cukkolni őket. Még a vének is le fognak tudni tejelni! Mutasd csak meg nekem ezt a bűvös anyagot.

Elővettem a híres kétszersültes dobozt, és kinyitottam. A por még vagy hüvelyknyi vastagon állt a fenekén. Yasmin beledugta az ujját, és elkezdte a szájához emelni. Elkaptam a csuklóját. – Meg vagy te őrülve? – kiabáltam rá. – Körülbelül hat teljes dózis ragadt az ujjadra? –Kivonszoltam a csuklójánál fogva a fürdőszobába, és a csap alá tartottam az ujját.

– Ki akarom próbálni – mondta. – Ugyan már, drágám. Csak egy icipicit adjál belőle.

– Atyaisten, te lány – mondtam –, van róla fogalmad, hogy mit csinál ez veled?

– Már elmesélted.

– Ha látni akarod, hogy működik, csak figyeld meg, mit csinál A. R. Woresleyvel, mikor holnap beadod neki.

– Holnap?

– Holnap ám!

– Hűha! Holnap, mikor?

– Ha rászeded a jó öreg Woresleyt, hogy tejeljen le, akkor megnyerem a fogadást – mondtam. – Ez azt jelenti, hogy csatlakoznia kell hozzánk. Woresley, te meg én. Nagyszerű csapat leszünk.

– Tetszik nekem a dolog – mondta. – Meg fogjuk rázkódtatni a világot.

– Még annál is többet – mondtam. – Meg fogjuk rázkódtatni Európa minden koronás főjét. De előbb meg kell rázkódtatnunk Woresleyt.

– Egyedül kell lennie.

– Az nem probléma – mondtam. – Minden délután egyedül van a laboratóriumában, fél hat és fél hét között. Aztán hazamegy vacsorázni.

– Hogy fogom megetetni vele? A port.

– Csokoládéban – mondtam. – Egy finom kis bonbonban. Olyan kicsinek kell lennie, hogy egyből bekapja a szájába.

– De könyörgöm, honnan szerzünk manapság ilyen finom kis csokoládét? – kérdezte. – Te elfelejted, hogy itt háború volt.

– Pont ez a lényeg – mondtam. – A. R. Woresley 1914 óta nem ehetett egy falat tisztességes csokoládét Be fogja falni.

– És neked van?

– Itt, ni – mondtam. – Pénzért mindent meg lehet szerezni. – Kinyitottam egy fiókot, és előszedtem egy doboz csokoládés bonbont. Csak akkorák voltak, mint egy-egy kis játékgolyó. Londonból hozattam őket Prestattól, az Oxford Street-i híres csokoládéüzletből. Kivettem egyet, és kilyukasztottam egy tűvel, aztán ugyanannak a tűnek a fokán kimértem egy adag kőrisbogárport, és beleöntöttem a lyukba. Utána kimértem egy második adagot is, és azt is beletöltöttem.

– Hé! – kiáltotta Yasmin. – Ez két adag!

– Tudom. Tökéletesen be akarom biztosítani; hogy Mr. Woresley tejeljen.

– Be fog csavarodni tőle.

– Túl fogja élni.

– És velem mi lesz?

– Azt hiszem, te tudsz vigyázni magadra – mondtam. Kicsit megnyomkodtam a puha csokoládét, és betömtem a lyukat, aztán beleszúrtam a bonbonba egy gyufaszálat. – Két bonbont adok neked – mondtam. – Az egyik a tiéd, a másik az övé. Az övében van a gyufaszál. –

Beraktam a bonbonokat egy kis papírzacskóba, és odaadtam neki. Hosszasan vitattuk a csatatervet.

– Nem lesz nagyon erőszakos? – kérdezte Yasmin.

– Csak egy kicsit.

– És honnan szerzek egy olyan micsodát, amiről beszéltél? Előszedtem a kérdéses holmit. Yasmin alaposan megvizsgálta, és miután meggyőződött róla, hogy jó állapotban van, eltette a retiküljébe.

– Minden világos? – kérdeztem.

– Igen.

– Ne felejtsd el, hogy ez lesz a jelmezes főpróba ahhoz, amit majd a későbbiekben csinálnod kell. Tanulj meg mindent, amit csak tudsz.

– Bárcsak tudnék dzsúdózni – mondta.

– Semmi bajod nem lesz.

Visszavittem a Girtonba, és a biztonság kedvéért a kollégium kapujáig kísértem.

11.fejezet

Ugorjunk most előre, másnap délután fél hatra. Jómagam kényelmesen elnyúltam a földön A. R. Woresley laboratóriumában, egy sor fából készült iratszekrény mögött. A nap nagy részét addig is a laboratóriumban töltöttem, de csak lezseren ki-be mászkáltam, miközben felderítettem a terepet, és fokról fokra húsz hüvelyknyire elhúztam a faltól az iratszekrényeket, hogy be tudjak bújni mögéjük. Egy hüvelyknyi hézagot is hagytam két szekrény között, hogy ha kinézek rajta, egész hosszában kitűnően át tudjam tekinteni az egész labort. A. R. Woresley mindig a szoba távoli végében dolgozott, jó húsz lábnyira onnan, ahol felállítottam megfigyelőállásomat. Most is ott állt: az állványra felrakott kémcsöveivel, egy pipettával, meg valami kék folyadékkal vacakolt. Aznap nem vette fel a szokásos fehér köpenyét, ingujjban volt, és szürke kasa-nadrágot viselt. Egyszer csak kopogtak az ajtón.

– Bújj be! – szólt ki, föl se nézve.

Yasmin jött be. Nem mondtam meg neki, hogy ott leszek, és figyelni fogom. Miért is mondtam volna? Ám a tábornoknak csata közben mindig szemmel kell tartania a csapatait. Elragadó volt felépítményén szorosan megfeszülő mintás kartonruhájában, és amikor belépett a szobába, a vágynak és a bujaságnak az a megfoghatatlan aurája is vele jött, amely mindig árnyékként követte, akárhová ment.

– Mr. Woresley?

– Igen, Woresley vagyok – mondta az öreg, de még mindig nem nézett fel. – Mit óhajt?

– Kérem, bocsásson meg, amiért így rátörtem önre, Mr. Woresley – mondta Yasmin. – Én nem vagyok vegyész, voltaképpen biológusnak készülök. De beleütköztem egy meglehetősen nehéz problémába, amely inkább kémiai, mint biológiai jellegű. Kérdezősködtem mindenfelé, de valahogy senki nem tudott nekem választ adni. Mind önhöz küldtek.

– Hozzám? Nocsak – mondta A. R. Woresley. Láthatólag tetszett neki a dolog. Nagy műgonddal tovább méricskélte a pipettával a kék folyadékot a csőrös kancsóból a kémcsövekbe. – Csak hadd fejezzem be ezt – mondta.

Yasmin nyugodtan állt és várt, közben jól megnézte magának az áldozatát.

– Nos, kedvesem – mondta A. R. Woresley. Letette a pipettát, és megfordult. – Mi is volt, az, amit… – A mondat kellős közepén elhallgatott, eltátotta a száját, a szeme pedig akkorára kerekedett, mint egy félkoronás. Aztán nyelvének vörös hegye előbújt nikotinos bajszának tüskéi alól, és nyalogatni kezdte az ajkát. Annak a férfinak a szemében, aki az évek hosszú során át alig látott mást, mint a girtoni lányokat, meg saját ördögi nővérét, Yasminnak olyannak kellett látszania, amilyen maga a teremtés lehetett: az első reggel, a vizek felett lebegő szellem. De aztán gyorsan magához tért.

– Valamit kérdezni akart tőlem, kedvesem?

Yasmin ragyogóan előkészítette a kérdését. Azt már elfelejtettem, hogy pontosan hogyan is szólt, de egy olyan problémára vonatkozott, amelyben fölöttébb bonyolult módon fonódott össze a kémia (Woresley tárgya) és a biológia (Yasmin szaktárgya), és a probléma kibogozása elmélyült kémiai ismereteket igényelt. A válasz kifejtéséhez, mint azt Yasmin ravaszul kiszámította, legalább kilenc percre volt szükség, de valószínűleg még többre.

– Izgalmas kérdés – mondta A. R. Woresley. – Lássuk csak, hogy is tudnám a legjobban megválaszolni magának. – Odament a labor falára erősített hosszú fekete táblához, és fölkapott egy darab krétát.

– Nem kér egy kis csokoládét? – kérdezte Yasmin. Már a kezében tartotta a papírzacskót, és amikor A. R. Woresley megfordult, már a szájába is dugott egy bonbont. Aztán kivette a zacskóból a másikat, és két ujja közé csippentve odakínálta A. R. Woresleynek.

– Te jóságos Úristen! – hördült fel az öreg. – Micsoda csemege!

– Kóstolja meg – biztatta a lány. – Finom.

A. R. Woresley átvette, aztán szopogatni kezdte. Sokáig csak forgatta a szájában, aztán meg rágcsálta, de végül csak lenyelte. – Csodálatos – mondta. – Ez igazán nagyon kedves volt magától.

Abban a pillanatban, amikor lement a gigáján, megnéztem az órámon az időt. Láttam, hogy Yasmin is pontosan ugyanezt csinálja. Milyen okos ez a lány! A. R. Woresley a táblánál állt, és hosszasan fejtegette a kérdést, miközben számos pompás kémiai képletet firkantott a krétájával a táblára. Nem figyeltem oda, számoltam a múló perceket. Akárcsak Yasmin. Szinte le se vette a szemét a karórájáról.

Eltelt hét perc…

Nyolc perc…

Nyolc perc és ötven másodperc…

Kilenc perc! És abban a pillanatban, hajszálpontosan, a krétát a táblára nyomó kéz hirtelen abbahagyta az írást. A. R. Woresley megdermedt.

– Mr. Woresley – mondta Yasmin vidáman és tökéletesen időzítve a dolgot –, nem tudom, kérhetnék-e öntől egy autogramot. Ön az egyetlen természettudományi előadó, akinek még nincs meg az autogramja a gyűjteményemben. – Odanyújtotta neki a tollát, meg egy lapot a Kémiai Tanszék levélpapírjából.

– Mi az? – dadogta az öregfiú. Mielőtt megfordult volna, a nadrágja zsebébe dugta az egyik kezét.

– Így, ide – mutatott Yasmin a lap közepére, ahogy kitanítottam. –Egy autogramot. Gyűjtő vagyok. Az önét sokkal nagyobb becsben fogom tartani, mint a többiekét.

Hogy átvehesse a tollat, A. R. Woresleynek ki kellett húznia a kezét a nadrágzsebéből. Komikus látványt nyújtott. Olyan volt szegény, mintha eleven kígyó ficánkolt volna a nadrágjában. Most pedig ráadásul elkezdett lábujjhegyen ugrálni.

– Ide, kérem – mutatta Yasmin az ujjával. – Aztán majd beragasztom az autogramos könyvembe, a többi közé.

A. R. Woresley az egyre fokozódó szenvedélytől elködösödött agyával lefirkantotta nevét. Yasmin összehajtotta a papírt, és beletette a retiküljébe. A. R. Woresley két kézzel kapaszkodott a labor munkaasztalának a szélébe, mert időközben elkezdett dülöngélni, mintha az egész épület a viharos tengeren hánykolódna. Homlokát kiverte a verejték. Eszembe jutott, hogy hiszen dupla adagot kapott. Azt hiszem, Yasminnak is ez jutott eszébe, mert hátrált néhány lépést, és felkészült a közelgő rohamra.

A. R. Woresley lassan feléje fordította a fejét, és meredten bámult rá. A por keményen fejbe kólintotta, őrület csillant meg a szemében.

– Én… öööö… én… én…

– Valami baj van, Mr. Woresley? – kérdezte Yasmin kedvesen. –Nem érzi rosszul magát?

Az öreg csak markolászta az asztalt, és meresztette rá a szemét. Most már az egész arcát elborította az izzadság, lecsurgott a bajuszára is.

– Segíthetek esetleg valamiben? – kérdezte Yasmin.

A. R. Woresleynek fura, gurgulázó hangok törtek fel a torkán.

És csak állt, kapaszkodott a munkaasztalába, ingatta a fejét, és gurgulázott. Olyasvalakire emlékeztetett, akinek halszálka akadt meg a torkán.

Aztán hirtelen harsányan felordított, és a lány felé rohant. Két kézzel belemarkolt a vállába, és megpróbálta ledönteni a padlóra, de Yasmin hátralépett, és kisiklott a markából.

– Aha! – mondta. – Szóval ez a gond, igaz? Nos, drága ember, ebben nincs semmi szégyellnivaló. – Mindezt olyan hűvös hangon adta elő, mint holmi jégbe hűtött kovászos uborka.

Az öreg újra nekiesett, kitárta a kezét, és elkezdte tapogatni, de Yasmin fürgébb volt nála. – Várjon már egy picit – mondta, kinyitotta a retiküljét, és előszedte azt a gumi holmit, amit előző éjjel odaadtam neki. – Én szívesen hajlandó vagyok egy kicsit elmulatni magával, Mr. W., de azt ugye nem akarjuk, hogy valakit felcsináljanak errefelé, igaz? Szóval legyen jó fiú, és maradjon nyugton egy percig, amíg fölhúzom magára ezt a kis esőköpenyt.

De A. R. Woresleynek semmi kedve nem volt a kis esőköpenyhez. Esze ágában sem volt nyugton maradni. Azt hiszem, akkor se tudott volna nyugton maradni, ha akart volna. Az én szempontomból roppant tanulságos volt megfigyelni, milyen különös hatást fejt ki a dupla dózis a kísérleti alanyra. Mindenekfelett szökdécselni kezdett tőle. Úgy szökdécselt le-föl, mintha tornászna. Egyre azokat a képtelen bömbölő hangokat hallatta, és úgy hadonászott körbe-körbe a karjával, mint valami szélmalom. És csöpögött az arcáról a veríték. Yasmin pedig ott táncolt körülötte, két kézre fogva azt a nevetséges gumijószágot, és egyre azt kiabálta: – Ó, maradjon már nyugton, Mr. Woresley! Addig a közelembe se engedem, amíg ezt föl nem teszem!

Csak azt ne higgyék, hogy egyáltalán meghallotta. És bár nyilvánvalóan megőrült a vágytól, ugyanakkor annak az embernek a benyomását keltette, aki nagyon kellemetlenül érzi magát. Úgy

látszott, csak azért szökdécsel, mert rendkívül erős inger érte. Valami szurdalta, csipdelte. Annyira szurdalta, hogy nem tudott nyugodtan állni. Ha az agárversenyeken gyorsabb futásra akarnak ösztökélni egy kutyát, gyakran dugnak a végbelébe egy darabka gyömbért, amitől a kutya úgy rohan, mint a szélvész, hogy megszabaduljon a fenekét csípő fájdalomtól. A. R. Woresley esetében a csípés testének egy másik részében jelentkezett, és ettől a fájdalomtól szökdécselt és ugrabugrált körbe a laborban, miközben, legalábbis a jelek szerint, egyre azt mondogatta magában, hogy csak egy nő segíthet neki, hogy megszabaduljon ettől az iszonyatos szurdalástól. Csakhogy az a nyomorult nő túlságosan gyors volt hozzá képest: nem tudta elkapni. És az égető, szúró érzés egyre rosszabb lett.

Hirtelen két kézzel föltépte a nadrágja elejét. Vagy fél tucat gomb gurult szét csilingelve mindenfelé a szobában. Amikor eleresztette, a nadrágja a bokájára hullott. Megpróbálta lerúgni magáról, de nem tudta, mert még rajta volt a cipője.

A bokájára tekeredett nadrág, időlegesen ugyan, de hatékonyan megbéklyózta A. R. Woresleyt. Nem tudott futni, még járni sem, csak szökdécselni. Yasmin látta, hogy itt az alkalom, és meg is ragadta. Nekirugaszkodott az alsónadrág hasítékán kikukucskáló, remegve meredező bunkónak. A jobb kezével elkapta, és úgy megmarkolta, mint egy teniszütő nyelét. A. R. Woresley most már a markában volt. Az öreg még hangosabban kezdett bömbölni.

– Fogja be a száját, az Isten szerelmére! – mondta Yasmin –, különben idecsődíti az egész egyetemet! És maradjon nyugton, hogy fel tudjam tenni magának ezt az átkozott micsodát!

De A. R. Woresley mindenre teljesen süket lett, vad és alapvető vágyait kivéve. Egyszerűen nem tudott nyugodtan állni. A bokáját megbéklyózó nadrágban csak szökdécselt körbe-körbe, kalimpált a karjaival, és bőgött, mint egy bika. Yasmin előtt az a feladat állt, mintha egy varrógép tűjét kellett volna megpróbálnia befűzni, miközben a gép jár.

Végül aztán elveszítette a türelmét. Láttam, hogy a jobb keze, az a keze, amellyel mintegy a teniszütő nyelét markolta, gonoszul megvillant. Mintha egy éles fonákkal ütött volna vissza egy félröptét, de az ütés végén gyorsan megforgatná a csuklóját, hogy felülről megpörgesse a labdát. Gyilkos kis csuklómozdulat volt, és biztos poént szerzett, mert áldozata akkorát üvöltött, hogy minden kémcső

megcsördült tőle a laborban. Öt másodpercre teljesen megbénult, ami éppen elég időt adott Yasminnak, hogy föltegye a gumit, és hátraugorjon, hogy az öreg ne érhesse el.

– Nem tudna egy icipicit lecsillapodni? – kérdezte. – Ez nem bikaviadal.

A. R. Woresley ekkor letépte magáról és a falhoz vágta a cipőjét, aztán amikor a nadrágot is lerúgta magáról, és újra teljesen mozgékony lett, Yasminnak már tudnia kellett, hogy végre elérkezett az igazság pillanata.

De elérkezett ám! Ám semmi haszna sem lenne, ha leírnám az ezt követő durva és féktelen csetepatét. Nem volt félidő, nem volt szünet, nem volt megállás. Elképesztő volt, hogy a kőrisbogárpor dupla adagjától az öreg mekkora erőre kapott. Úgy esett neki Yasminnak, mintha a lány egy göröngyös út lenne, ő meg megpróbálná laposra hengerelni rajta a huppanókat. Tűz alá vette, az orrától a tatjáig, lövöldözött rá elölről és hátulról, és még mindig egyre csak töltött és tüzelt, pedig az ágyúja addigra már biztosan teljesen kitüzesedett. Azt mondják; brit őseink úgy gyújtottak tüzet, hogy hosszú ideig nagyon gyorsan forgatták egy fapálca hegyét egy fatönkön. Nos, ha ők ezzel tüzet tudtak csiholni, akkor A. R. Woresley bármely pillanatban dühöngő tűzvészt gyújthatott, fa ide, fa oda. A legcsekélyebb mértékben sem lettem volna meglepve, ha azt látom, hogy füstfelhő csap fel a padlón birkózó párból.

Miközben mindez lezajlott, kihasználtam az alkalmat, és néhány feljegyzést készítettem ceruzával az írótömbömre, a jövőbeni felhasználás céljából.

Első jegyzet. Törekedj mindig úgy intézni a dolgokat Yasmin számára, hogy egy olyan szobában kerüljön szembe az alannyal, ahol van dívány vagy karosszék, vagy legalább szőnyeg a padlón. Yasmin kétségkívül erős és rugalmas teremtés, de túl sokat kérnék tőle, ha mindig ilyen kemény deszkapadlón kellene dolgoznia, olyan kivételesen zord körülmények között, mint most. Ahogy a dolgok most mennek, könnyen megsérülhet az ágyéki gerince, sőt még a csípőcsontja is eltörhet. És akkor mi lenne a mi finom kis tervünkkel, tralala?

Második jegyzet. Soha többé egyetlen férfinak se adj be dupla dózist. Ha túl sok a por, túlságosan ingerelheti a létfontosságú testtájakat, és az áldozat egyfajta vitustáncot kaphat tőle. Ez szinte lehetetlenné tenné Yasmin számára, hogy feltekerje a spermagyűjtő tartályt, anélkül, hogy piszkos eszközökhöz kelljen folyamodnia. Amellett a túlságosan nagy dózistól az áldozat bömbölni kezd, ami kínos lehet, ha a felesége, például a dán királyné, vagy Mrs. Bemard Shaw, történetesen csöndesen hímezget a szomszéd szobában.

Harmadik jegyzet. Próbáld meg megtalálni a módját, amivel segíthetsz Yasminnak kibújni a férfi alól, hogy amint lehet, megléphessen a becses spermával, mihelyt a zacskóban van. Ez az ördögi por még takarékosan alkalmazva is könnyen órákig vagy még tovább üzemben tarthat egy kilencvenéves zsenit, márpedig létfontosságú, hogy a kis ficánkok gyorsan a hűtőbe kerüljenek, amíg még frissek. Nézd csak meg például az öreg Woresleyt, még most is egyre űzi az ipart, pedig már legalább hatszor sorozott, hogy leszállította az árut. Talán ha egy hegyes kalaptűvel jól beleszúrna a fenekükbe, az megoldaná a jövőben a dolgokat.

Ám Yasminnak a labor padlóján nem volt kalaptű a keze ügyében, amivel segíthetett volna magán. Mind a mai napig nem tudom pontosan, mit csinálhatott A. R. Woresleyvel, amitől az öreg tüstént megint iszonyatos üvöltésben tört ki, és olyan hirtelen szoborrá merevedett. Nem is akarom tudni, mert semmi közöm hozzá. De bármi volt is, abban teljesen bizonyos vagyok, hogy egy olyan kedves lány, mint ő, soha nem tette volna meg egy olyan derék férfival, mint A. R. Woresley, ha a dolog nem lett volna abszolút szükséges. Mire észbe kaptam, Yasmin már felugrott és meglógott, rohant az ajtó felé, győzelmi zsákmányával a kezében. Majdnem fölálltam és megtapsoltam, amikor lelépett a színpadról. Micsoda virtuóz előadás! Micsoda pompás exit! Becsapódott az ajtó, Yasmin elillant.

A laboratóriumban tüstént néma csend lett. Láttam, amint A. R. Woresley lassan feltápászkodik a padlóról. Kábultan és imbolyogva állt fel, olyan volt, mint akit kupán vágtak egy krikett ütővel. A mosogatóhoz támolygott, és elkezdett vizet fröcskölni az arcára. Amíg ezzel foglalatoskodott, jómagam is elősettenkedtem a rejtekhelyemről, lábujjhegyen az ajtóhoz lopództam, aztán nesztelenül becsuktam magam mögött.

A folyosón Yasminnak nem volt se híre, se hamva. Mivel azt mondtam neki, hogy a hadművelet alatt végig a szobámban fogok üldögélni a Trinityben, most valószínűleg oda tartott. Kisiettem, beugrottam az automobilomba, és a természettudományi kar épületéből a kollégiumba hajtottam, de kerülő úton, nehogy útközben el találjak menni mellette. Leállítottam a kocsit, fölmentem a szobámba, és vártam.

Néhány perccel később ő is megjött.

– Adjál nekem inni valamit – mondta, és leroskadt egy karosszékbe. Észrevettem, hogy valahogy mintha karikalábakon járna, és nagyon óvatosan mozogna.

– Úgy nézel ki, mintha éppen most hoztad volna meg a jó hírt Ghentből Aixbe, szőrén ülve meg a lovat – mondtam.

Nem válaszolt. Kitöltöttem neki jó kétujjnyi gint, és hozzátöltöttem egy köbcenti citromlevet. Jót kortyolt a pompás italból, aztán aztán azt mondta: – Huu, ez jólesett.

– Hogy ment?

– Kissé túl sokat adtunk be neki.

– Én is gondoltam rá – mondtam.

Kinyitotta a retiküljét, és elővette azt a visszataszító gumimicsodát. A nyitott végére csomót kötött, hiába, okos lány. Előszedte a levélpapírt is, A. R. Woresley aláírásával.

– Óriási! – kiáltottam fel. – Véghezvitted! És minden beütött! Mondd csak, élvezted a dolgot?

Válasza teljesen meghökkentett. – Ami azt illeti, meglehetősen élveztem – mondta.

– Tényleg? Azt akarod mondani, hogy nem volt túlságosan durva?

– Minden férfi, akivel valaha csak találkoztam, eunuchnak tűnt hozzá képest.

Ezen elnevettem magam.

– Téged is beleértve – mondta. Ettől belém fagyott a nevetés.

– Mostantól fogva – mondta és újabb nagy kortyot ivott a ginből – minden férfit pontosan ilyennek akarok.

– De hát azt mondtad, túl sokat adtunk be neki.

– Csak egy icipicivel. Nem bírtam megállítani. Abszolút fáradhatatlan volt.

– Mégis hogy állítottad meg?

– Ne törődj vele.

– Nem tudnád legközelebb jó hasznát venni egy kalaptűnek?

– Ez jó ötlet – felelte. – Majd viszek magammal egy kalaptűt. De inkább azt szeretném, ha pontosan megfelelő volna a dózis. Hogy ne kelljen használnom.

– Pontosítani fogjuk.

– Tulajdonképpen jobb szeretném, ha nem kellene kalaptűt szurkálnom a spanyol király popsijába, ha érted, hogy mire gondolok.

– Ó, értem, értem én.

– Szeretném, ha barátságosan válnánk el egymástól.

– És ez most nem így volt?

– Nem egészen – mosolyodott el.

– Akárhogy is, pompásan csináltad. Nyélbe ütötted a dolgot.

– Olyan muris volt az öreg – mondta. – Bárcsak láthattad volna. Egyre csak szökdécselt.

Fogtam a levélpapírt, rajta A. R. Woresley aláírásával, és befűztem az írógépembe. Leültem, és a következő szöveget gépeltem az aláírása fölé:

Ezennel tanúsítom, hogy a mai napon, 1919. március 27-én, személyesen leszállítottam saját ondómból egy bizonyos mennyiséget Oswald Cornelius úrnak, az angliai Cambridge székhelyű Nemzetközi Spermabank elnökének. Az a kívánságom, hogy ez az ondó meghatározatlan ideig tároltassék a nemrégiben felfedezett, forradalmi Woresley-eljárás alkalmazása révén, továbbá beleegyezem abba, hogy nevezett Oswald Cornelius ennek az ondónak egyes adagjait bármikor felhasználhassa, kiválasztott minőségű nők megtermékenyítésére, hogy a jövendő nemzedékek hasznára világszerte elterjeszthesse a vérvonalamat. A fentieket saját kezű aláírásommal hitelesítem:

A. R. Woresley Kémiaprofesszor Cambridge University

Megmutattam Yasminnak.

– Woresleyre ez nyilvánvalóan nem alkalmazható – mondtam –, hiszen az ő anyaga nem kerül a fagyasztóba. De egyébként mi a véleményed róla? Jól fog mutatni királyok és zsenik aláírása fölött?

Nagyon alaposan átolvasta. – Jó – mondta. – Pompásan megteszi.

– Megnyertem a fogadást – mondtam. – Woresleynek most már kapitulálnia kell.

Yasmin csak üldögélt, és szopogatta a ginjét. Felengedett, és elképesztően nyugodt lett. – Az a furcsa érzésem támadt – mondta –, hogy ez a móka ténylegesen működni fog. Először nevetségesnek hangzott. De most már nem tudom, mi állíthatna meg minket.

– Semmi nem állíthat meg minket – mondtam. – Minden alkalommal győzelmet fogsz aratni, mivel mindig el tudod érni az emberedet, és be tudod adni neki a port.

– Tényleg fantasztikus anyag.

– Erre én már Párizsban rájöttem.

– Nem gondolod, hogy a nagyon öregek közül néhányan szívrohamot kaphatnak tőle?

– Szó sincs róla – mondtam, bár ez nekem magamnak is fejtörést okozott.

– Nem akarok világszerte hullákból álló nyomot hagyni magam mögött – mondta. – Különösen nem nagy és híres emberek hulláiból.

– Nem fogsz – feleltem. – Emiatt ne aggódj.

– Vegyük például Alexander Graham Bellt. Szerinted ő most hetvenkét éves. Gondolod, hogy ki tudja bírni?

– Kemény öreg fickó az – mondtam. – A nagy emberek mind azok. De elmondom neked, mit tudunk csinálni, ha ettől egy kicsit könnyebb lesz a lelked. Az életkorhoz fogjuk igazítani a dózist Minél öregebbek, annál kevesebbet fognak kapni.

– Ebben benne vagyok – mondta. – Príma ötlet.

Bevittem Yasmint a városba, és pompás vacsorára láttam vendégül a Kék Vaddisznóban. Megérdemelte. Aztán biztonságosan hazafuvaroztam a Girtonba.

12.fejezet

Másnap délelőtt zsebre vágtam azt a gumimicsodát meg az aláírt levelet, és elmentem megkeresni. A. R. Woresleyt. A Természettudományi Kar épületében azt mondták, hogy aznap még nem látták. Így hát kihajtottam a házához, és becsengettem. Az ördögi nővére jött az ajtóhoz.

– Arthur nincs valami jól – mondta.

– Mi történt?

– Leesett a biciklijéről.

– Ó, szegény.

– Biciklin jött haza a sötétben, és nekiment egy kerítésoszlopnak.

– Jaj, de sajnálom. Nagyon megütötte magát?

– Csupa kék-zöld – mondta Emmeline.

– Remélem, nem tört el semmije?

– Hát – mondta, és némi keserűség csengett a hangjából –, csontja nem tört.

Atyaisten, gondoltam. Ó, Yasmin! Mit tettél vele?

– Kérem, tolmácsolja neki őszinte jókívánságaimat – mondtam, és elbúcsúztam.

Másnap A. R. Woresley igencsak rozzantan jött be az egyetemre.

Megvártam, amíg egyedül kaphattam a laborjában, aztán elébe tettem a Kémiai Tanszék levélpapírját, rajta a szöveggel, amelyet az aláírása fölé gépeltem. Odacsaptam továbbá körülbelül egymilliárd (immár elpusztult) hímivarsejtjét a munkaasztalára, és azt mondtam: – Megnyertem a fogadásunkat.

Csak bámulta némán az ocsmány gumijószágot. Aztán elolvasta a levelet, és felismerte a saját aláírását.
;

– Maga gazember! – kiáltotta. – Maga átejtett engem!

– Ön meg megtámadott egy hölgyet.

– Ki gépelte ezt?

–Én.

Csak állt, és emésztgette a dolgot.

– Rendben van – mondta. – De mi történt! Abszolúte megőrültem. Mi az Isten csudáját csinált velem?

– Ön dupla adagot kapott a Cantharis vesicatoria sudaniíból. A jó öreg kőrisbogárból. Erős hatása van.

Csak bámult rám, de az arcán már derengett, hogy kezdi érteni. – Szóval az volt az – mondta. – Gondolom, abban a rohadt csokoládéban.

– Természetesen. És ha ön lenyelte, akkor a belga király, a walesi herceg, Mr. Joseph Conrad és mindenki le fogja nyelni.

Elkezdett le-föl járkálni a szobában, bár némileg óvatosan.

– Egyszer már megmondtam magának, Cornelius, hogy maga teljesen gátlástalan fickó.

– Abszolúte – feleltem vigyorogva.

– Tudja, mit művelt velem az a nő?

– Többé-kevésbé sejtem.

– Az egy boszorkány! Egy… egy vámpír! Undorító!

– Ön a jelek szerint mégis meglehetősen kedvelte – mutattam rá a munkaasztalon heverő micsodára.

– El voltam kábítva!

– Megerőszakolta. Megerőszakolta, mint valami vadállat. Ön volt undorító.

– Azt a kőrisbogár tette.

– Hát persze – mondtam. – De amikor M. Marcel Proust erőszakolja meg ezt a lányt, mint egy vadállat vagy Alfonz spanyol király, ők vajon tudni fogják-e, hogy a kőrisbogár tette?

Erre nem válaszolt.

– Minden bizonnyal nem fogják tudni. Esetleg csodálkozni fognak, hogy ugyan mi a fene ütött beléjük, ahogy ön csodálkozott. De ők soha nem fogják tudni rá a választ, és végső soron kénytelenek lesznek egyszerűen a lány hihetetlen vonzerejének tulajdonítani a dolgot, és semmi másnak. Igaz?

– Hát… igen.

– Kínos zavarban lesznek, amiért megerőszakolták, pont úgy, ahogy ön. Roppant bűnbánatosak lesznek, akárcsak ön. El akarják majd tussolni az egészet, ugyanúgy, ahogy ön. Más szavakkal: semmi további zűrt nem fognak nekünk okozni. Mi meg olajra lépünk a becses spermával, meg az aláírt papírlappal, és ezzel vége is lesz az ügynek.

– Maga egy minden hájjal megkent csirkefogó, Cornelius. Egy hamisítatlan szélhámos.

– Tudom – vigyorodtam el újra. Ám érvelésem logikája cáfolhatatlan, tervem kikezdhetetlen volt. A. R. Woresley, aki minden bizonnyal nem volt ostoba, maga is kezdett rájönni erre. Láttam, hogy már gyöngülnek a kételyei.

– És mi van a lánnyal? – kérdezte. – Ki volt ez a lány?

– Ő szervezetünk harmadik tagja, a mi hivatalos csalétkünk.

– Szép kis csalétek – mondta.

– Ezért választottam ki.

– Nagy zavarban leszek, Cornelius, ha valaha újra találkoznom kell vele.

– Ugyan már, dehogy lesz. Pompás lány. Nagyon meg fogja kedvelni. Történetesen ő is kedveli önt.

– Badarság! Miből gondolja?

– Azt mondta, ön abszolúte és határozottan nagyszerű volt. Azt mondta, mostantól fogva azt akarja, hogy minden férfi partnere olyan legyen, mint ön.

– Ezt mondta volna? Tényleg ezt mondta, Cornelius?

– Szóról szóra.

A. R. Woresleynek sugárzott az arca.

– Azt mondta, ön mellett minden férfi eunuchnak látszik – tettem rá még egy lapáttal.

A. R. Woresleynek az elragadtatástól most már izzani kezdett az arca. – Nem ugrat maga engem, Cornelius?

– Kérdezze meg tőle magától, amikor találkozik vele.

– Nahát, nahát, nahát – mondta büszkén és sugárzón, még azt a szörnyű bajuszát is könnyedén megpödörte az ujjával. – Nahát, nahát, nahát – ismételgette. – És ha szabad kérdeznem, mi a neve ennek a figyelemre méltó ifjú hölgynek?

– Yasmin Dechinosh. Félig perzsa származású.

– De érdekes.

– Ön valami fantasztikus lehetett – mondtam.

– Megvannak a magam jó pillanatai, Cornelius. Ó, igen, minden bizonnyal megvannak a magam jó pillanatai. – Mintha teljesen megfeledkezett volna a kőrisbogárról. Most már minden érdemet magának akart tulajdonítani. Én meg természetesen ráhagytam.

– Alig várja, hogy újra találkozhasson önnel.

– Pompás – dörzsölgette a kezét. – És azt mondja, ő is részt fog venni a mi kis szervezetünkben?

– Abszolúte. Mostantól fogva sokat fogja látni.

– Az jó lesz – mondta. – Csudajó.

És ezzel A. R. Woresley íme belépett a cégbe. Ilyen könnyen ment. Mi több, állta is a szavát. Beleegyezett, hogy eláll felfedezésének a publikálásától.

Beleegyezett, hogy minden lehetséges módon segít nekem és Yasminnak.

Beleegyezett, hogy megszerkeszt számunkra egy tartályt, amelyben magunkkal vihetjük a folyékony nitrogént az utazásainkra. Beleegyezett, hogy pontosan megtanít engem az eljárásra, amellyel a begyűjtött ondót fel kell hígítani, majd a fagyasztáshoz szalmaszálakba kimérni.

Yasmin meg én leszünk az utazók és a begyűjtők.

A. R. Woresley marad a posztján Cambridge-ben, de közben egy megfelelő, titkos helyen, a Spermabankban felállít egy nagy központi mélyhűtőt.

Mi utazók, Yasmin meg én, időről időre vissza fogunk térni, és áthelyezzük zsákmányunkat a bőröndként hordozható mélyhűtőből a Spermabankba.

Mindehhez én gondoskodom megfelelő pénzalapokról. Én fizetem az összes útiköltséget, a szállodákat stb., amikor Yasmin meg én úton leszünk, és Yasminnak bőkezű tűpénzt adok, hogy pompás ruhatárat szerezhessen be magának.

Egyenes és egyszerű volt az egész.

Lemondtam az ösztöndíjamról, és kiléptem az egyetemről. Ugyanezt tette Yasmin is.

Találtam egy házat, nem messze onnan, ahol A. R. Woresley lakott, és megvásároltam. Egyszerű, vörös téglás épület volt, négy hálószobával, és két meglehetősen tágas nappalival. Holmi nyugalomba vonult birodalomépítők valamikor régen a „Dunroamin” nevet adták a háznak, így hát a „Dunroamin” lesz a Bank főhadiszállása és központja. Yasmin meg én az előkészítés időszakában ott fogunk lakni, és lesz benne egy titkos laboratórium is A. R. Woresley számára. Sok pénzt költöttem a laborra, a folyékony nitrogén előállításához szükséges felszerelésekre, keverő-berendezésekre, mikroszkópokra meg arra a sok mindenfélére, amire szükségünk volt. Amikor berendeztem a házat, Yasminnal együtt beköltöztünk, de kapcsolatunk ettől fogva kizárólag üzleti jellegűvé vált.

A. R. Woresley egy hónapon belül elkészíttette számunkra a hordozható folyékonynitrogén-tartályt. Kettős vákuumfala alumíniumból készült, és mindenféle tálcákkal és szerkentyűkkel fel volt szerelve a spermával teli kis szalmaszálak tárolására. Csak akkora volt, mint egy nagy bőrönd, és mi több, bőröndnek is látszott, mert kívülről bőr bevonatot kapott.

Egy másik, kisebb utazótáskában rekeszek készültek a jég, a kézi keverő, valamint a glicerines, tojássárgájás és fölözött tejes palackok elhelyezésére. Ebben kapott helyet egy mikroszkóp is, a frissiben begyűjtött sperma potenciájának a helyszíni vizsgálatára. Mindent aprólékos gonddal készítettünk elő.

Végül A. R. Woresley a ház pincéjében hozzáfogott a Spermabank felépítéséhez.

13.fejezet

1919 júniusának elejére már majdnem készen álltunk az indulásra. Azért mondom, hogy majdnem, mert még nem egyeztünk meg a névjegyzékben. Kik legyenek a világon azok a nagy emberek, akiket Yasmin – és a háttérben meglapulva persze én is – megtiszteljen a látogatásával? Számos ülést tartottunk hármasban a „Dunroamin”-ban, hogy megvitassuk ezt a fogas kérdést. A királyok könnyű ügyet jelentettek. Az összes királyt be akartuk venni. Őket írtuk föl először:

ALBERT, BELGA KIRÁLY jelenlegi életkora 45 év

BORISZ, BOLGÁR CÁR jelenlegi életkora 25 év

CHRISTIÁN, DÁN KIRÁLY jelenlegi életkora 49 év

SÁNDOR, GÖRÖG KIRÁLY jelenlegi életkora 23 év

VIKTOR EMÁNUEL, OLASZ KIRÁLY jelenlegi életkora 50 év

HAAKON, NORVÉG KIRÁLY jelenlegi életkora 47 év

FERDINÁND, ROMÁN KIRÁLY jelenlegi életkora 54 év

ALFONZ, SPANYOL KIRÁLY jelenlegi életkora 33 év

GUSZTÁV, SVÉD KIRÁLY jelenlegi életkora 61 év

PÉTER, JUGOSZLÁV KIRÁLY jelenlegi életkora 75 év

Hollandia nem jött számításba, mert ott királynő ült a trónon, és Portugália sem, mert ott az 1910-es forradalom megdöntötte a monarchiát. Monacóval meg egyszerűen nem volt érdemes marháskodni. Így hát most már csak a mi V. György királyunk maradt. Sok vita után úgy határoztunk, hogy az öregfiút békén hagyjuk. Kicsit túlságosan is közeli volt ahhoz, hogy kényelmes legyen, és egyébként is ezt a derék úriembert más módon szándékoztam felhasználni, amint azt majd tüstént látni fogják. Elhatároztuk viszont, hogy EDWARD WALESI HERCEG lehetséges póttagként felkerül a listánkra. Yasmin meg a kőrisbogár őt akármikor meg tudják hempergetni, amikor csak Yasmin akarja. Mi több, Yasmin ezt már alig várta.

A nagy emberek és a zsenik listáját már sokkal nehezebb volt összeállítani. Néhányan közülük, mondjuk Puccini, Joseph Conrad vagy Richard Strauss nyilvánvaló jelöltek voltak. Hasonlóképpen Renoir és Monet is két meglehetősen vén jelölt lett, akiket nyilvánvalóan minél hamarabb fel kellett keresni. Csakhogy itt ennél sokkal többről volt szó. El kellett ugyanis döntenünk, hogy a pillanatnyi (1919-es) nagy és híres emberek közül ki lesz még mindig nagy és híres, tíz, húsz, sőt akár ötven év múlva.

Volt egy másik, szintén problémás csoport is, a fiatalabbak, akik még csak mérsékelten voltak híresek, de akikről úgy véltük, hogy később igencsak naggyá és híressé válhatnak. A dolognak ez a része kissé szerencsejáték volt, amellett érzék és ítélőképesség kellett hozzá. Vajon az ifjú James Joyce-ot például, aki akkor még csak harminchét éves volt, zseninek fogják-e tekinteni a későbbi nemzedékek? Én igennel szavaztam. Igennel szavazott A. R. Woresley is, ám Yasmin még csak nem is hallott róla. Kettő az egyhez szavazatarránnyal került fel a listánkra.

Végül aztán elhatároztuk, hogy két külön listát állítunk össze. Az elsőre kerülnek a legeslegfontosabbak, a második pedig a lehetségeseket fogja tartalmazni. A lehetségesekre csak akkor kerítettünk sort, miután véglegesre csiszoltuk a legfontosabbak listáját. Figyelemmel voltunk mindenkinek az életkorára is, Amennyiben lehetőség nyílt rá, az öregebbekkel kellett először foglalkoznunk, nehogy elhunyjanak, mielőtt elkapnánk őket.

Megegyeztünk abban, hogy a jegyzéket évente korszerűsítenünk kell, és fel kell rá vennünk azokat a lehetséges jelölteket, akik hirtelen kiemelkedő csúcsokra emelkedhetnek.

Az 1919 júniusában összeállított elsőbbségi listánk a következő volt, betűrendben:

BELL, Alexander Graham jelenlegi életkora 72 év

BONNARD, Pierre „ „ 52 év

CHURCHILL, Winston „ „ 45 év

CONRAD, Joseph „ „ 62 év

DOYLE, Arthur Conan „ „ 60 év

EINSTEIN, Albert „ „ 40 év

FORD, Henry „ „ 56 év

FREUD, Sigmund „ „ 63 év

KIPLING, Rudyard „ „ 54 év

LAWRENCE, David Herbert „ „34 év

LAWRENCE, Thomas Edward „ „ 31 év

LENIN, Vlagyimir Iljics jelenlegi életkora 49 év

MANN, Thomas „ „ 45 év

MARCONI, Gugliemo „ „ 45 év

MATISSE, Henri , „ „ 50 év

MONET, Claude „ „ 79 év

MÜNCH, Edward „ „ 56 év

PROUST, Marcel „ „ 48 év

PUCCINI, Giacomo „ „ 61 év

RAHMANYINOV, Szergej „ „ 46 év

SHAW, George Bemard „ „ 63 év

SIBELIUS, Jean „ „ 54 év

STRAUSS, Richárd „ „ 55 év

SZTRAVINSZKIJ, Igor „ „ 37 év

YEATS, William Butler „ „ 54 év

És íme, második listánk, amely számos spekulatíve kiszemelt fiatalabb férfit, valamint néhány határesetet tartalmazott:

AMUNDSEN, Roald jelenlegi életkora 47 év

BRAQUE, Georges „ „ 37 év

CARUSO, Enrico „ „ 46 év

CASALS, Pablo „ „ 43 év

CLEMENCEAU, Georges „ „ 79 év

DELIUS, Frederick „ „ 57 év

FOCH, Ferdinánd, Maréchal „ „ 68 év

GANDHI, Mahatma „ „ 50 év

HAIG, Sir Douglas, tábornok „ „ 58 év

JOYCE, James „ „ 37 év

KANDENSZKIJ, Vaszilij „ „ 53 év

LLOYD GEORGE, Dávid „ „ 56 év

NIZSINSZKIJ, Vaszlav „ „ 27 év

PERSHING, John J., tábornok „ „ 59 év

PICASSO, Pablo , „ „ 38 év

RAVEL, Maurice jelenlegi életkora 44 év

RUSSEL, Bertrand „ „ 47 év

SCHÖNBERG, Arnold „ „ 45 év

TAGORE, Rabindranath „ „ 58 év

TROCKIJ, Lev Davidovics „ „ 40 év

VALENTINO, Rudolph „ „ 24 év

WILSON, Woodrow „ „ 63 év

Ezekben a listákban természetesen bőven fordultak elő tévedések és kihagyások. Nincs annál nehezebb sport, mint megpróbálni még életében meghatározni, ki bizonyul valódi és tartós zseninek. Ötven évvel a haláluk után már sokkal könnyebb a dolog. De hát a halott férfiaknak nem vehettük hasznát. Rudolph Valentinét nem azért vettük fel a listára, mert zseninek tartottuk. Ez kifejezetten kereskedelmi jellegű döntés volt. Úgy sejtettük, ennek a férfinak az ondója, akinek olyan hatalmas és fanatikus tábora van, a jövőben majd kelendő lehet. Woodrow Wilsont sem véltük zseninek, Carusót sem. De világhírűek voltak, ezért kénytelenek voltunk számításba venni őket.

Természetesen először Európát kellett bejárnunk. Az Amerikába vezető hosszú útnak várnia kellett. A nappali egyik falára felakasztottunk egy hatalmas Európa-térképet, és kis zászlócskákat tűzdeltünk rá. Minden zászló valamelyik jelölt pontos hollétét jelképezte: a legfontosabbak listáján szereplők vörös zászlócskát kaptak, a második listán felsoroltak sárgát, minden zászlócskán rajta állt a nevük és a címük. Ennek révén Yasmin meg én geografikus módszerrel, területről területre haladva tervezhettük meg utazásainkat, ahelyett, hogy a kontinens egyik végétől a másikra, aztán meg újra vissza-rohangásztunk volna. Mind közül a legtöbb zászlócska Franciaországra jutott, Párizs és környéke pedig a szó szoros értelmében teli volt velük.

– Milyen kár, hogy Degas és Rodin két évvel ezelőtt meghalt – mondtam.

– Én a királyokat akarom először sorra venni – jelentette ki Yasmin amikor ott üldögéltünk hármasban a „Dunroamin” nappalijában, és megvitattuk a következő lépésünket.

– Miért a királyokat?

– Mert iszonyú erős bennem a vágy, hogy királyok erőszakoljanak meg.

– Maga most nagyon frivol – mondta A. R. Woresley.

– Miért ne választhassak én? – kérdezte Yasmin. – Utóvégre én vagyok a fogadó oldalon, nem maguk. A spanyol királlyal szeretném kezdeni. Aztán átruccanhatunk Olaszországba, letudni az öreg Viktor Emánuelt, aztán Jugoszláviába, onnan Görögországba, és így tovább. Néhány hét alatt mindet elintézhetjük.

– Szabadna kérdeznem, hogyan szándékoznak bebocsátást nyerni mindezekbe a királyi palotákba? – fordult hozzám A. R. Woresley. – Yasmin nem mehet oda egyszerűen, és kopogtathat be a főkapun, azt várva, hogy a király majd négyszemközt fogadja. És ne felejtsék el, hogy mindennek négyszemközt kell történnie, különben nem ér semmit az egész.

– Ez a része nem lesz túl nehéz – mondtam.

– Lehetetlen lesz – mondta Woresley. – A királyokat valószínűleg akár el is felejthetjük.

Hetek óta dolgoztam ezen a problémán, így készen álltam a válasszal.

– Ez olyan egyszerű, mint egy pofon – mondtam. – Ötödik György királyt fogjuk csalinak használni. Ő mindenhová be fogja juttatni Yasmint.

– Ne legyen már nevetséges, Cornelius.

Odamentem az egyik fiókhoz, és elővettem belőle néhány lap levélpapírt.

– Tegyük fel, hogy a spanyol királyt akarjuk elsőnek – mondtam, végiglapozva a papírlapokat. – Ó, ez az, megvan. Kedves Alfonzom… – nyomtam Woresley kezébe a levélpapírt. Yasmin is fölállt a székéről, hogy a válla mögül beleolvashasson.

– Az Isten szerelmére, mi a csuda ez? – kiáltott fel Woresley.

– Ez Ötödik György király fölöttébb személyes levele Alfonz királynak – mondtam. És csakugyan az volt.

A levélpapír tetején, középen, mély, dombornyomású, vörös királyi címer ékeskedett, jobbra fönt pedig, szintén vörös dombornyomással egyszerűen csak annyi állt rajta, hogy BUCKINGHAM PALACE, LONDON. Alá a király cirádás kézírását elfogadhatóan utánozva a következőket írtam:

Kedves Alfonzom!

Hadd mutassam be ezzel a levéllel kedves barátnőmet, Lady Victoria Nottinghamet. Egyedül utazik Madridba, egy apróságot elintézni, valami örökséggel kapcsolatban, amely spanyol nagyanyja révén szállt rá.

Az lenne a kérésem, hogy fogadd rövid időre Lady Victoriát, de abszolút titokban. Bizonyos nehézségei támadtak a helyi hatóságokkal a végrendeleti intézkedésekkel kapcsolatban, és biztos vagyok benne, hogy ha miután megfelelően megmagyarázta a problémáját, és te magad is elejtenél néhány szót a megfelelő embereknél, már minden simán menne számára.

Igen mélyen személyes bizalmamba avatlak, kedves Alfonz, amikor közlöm veled, hogy Lady Victoria igen közeli személyes barátnőm. Hadd maradjunk ennyiben, nem kell többet mondanom. De tudom, hogy feltétlenül megbízhatom benned, hogy ezt az információt kizárólagosan magadnak tartod meg.

Mire ezt az üzenetet megkapod, az illető hölgy már Madridban lesz, a Ritzben. Kérlek, mihelyt lehetséges, üzend meg neki, hogy magánkihallgatáson óhajtod fogadni.

Mikor elolvastad, égesd el ezt a levelet, és ne válaszolj nekem.

Mindenkor szolgálatodra állok, a legmelegebb személyes üdvözlettel,

George RI.

A. R. Woresley és Yasmin kidülledt szemmel meredtek rám.

– Honnan szedte ezt a levélpapírt? – kérdezte Woresley.

– Nyomtattam.

– És ezt maga írta?

– Igen, és büszke vagyok rá. Nagyon jól utánoztam a király kézírását. Az aláírása pedig majdnem tökéletes, Napokig gyakoroltam.

– Magát el fogják kapni a hamisításért! Börtönbe fogják csukni!

– Ugyan, dehogy – mondtam. – Alfonz soha egy árva léleknek sem fog szólni róla. Nem lesz hozzá bátorsága. Nem látja, mi ebben a gyönyörű? Nagy és nemes királyunk arra célozgat, hogy titkos viszonyt folytat Yasminnal. Ez pedig, drága uram, nagyon bizalmas és nagyon veszedelmes anyag. És azt se felejtse el, hogy az európai királyi családok a világ legszorosabb és legexkluzívabb klubját alkotják. Mindenben összetartanak. Minden kékvérű tagjuk valamiféle őrült módon rokonságban áll minden másikkal. Úgy össze vannak tekeredve, mint a spagetti. Nem… annak a legcsekélyebb eshetősége sincs, hogy Alfonz csávában hagyja Anglia királyát. Tüstént fogadni fogja Yasmint. Teljesen odalesz, hogy láthassa. Jól meg akarja majd nézni magának ezt a nőt, Ötödik György titkos szeretőjét. Emlékezzen arra is, hogy éppen most az összes királyok közül a mi királyunkat övezi a legnagyobb tisztelet. Épp most nyerte meg a háborút.

– Cornelius – mondta A. R. Woresley –, maga halálra rémít engem. Mindnyájunkat rács mögé fog juttatni.

– Szerintem ez fantasztikus – mondta Yasmin. – Briliáns. Ennek be kell válnia.

– Mi van, ha a magántitkára bontja fel a borítékot? – kérdezte Woresley.

– Ez nem történhet meg – mondtam. Előszedtem egy stósz borítékot a fiókból, és amikor megtaláltam a megfelelőt, odaadtam Woresleynek. Hosszú, igen finom boríték volt, a tetején balra a vörös királyi címer, jobbra pedig a BUCKTNGHAM PALACE felirat. A következő szöveget írtam rá, a király kézírásával:

Ő Királyi Felségének., XIII. Alfonz királynak Személyes és bizalmas. Csak maga Ő Királyi Felsége bonthatja fel.

– Ennek meg kell tennie a hatását – mondtam. – Saját kezűleg fogom kézbesíteni a madridi Oriente palotába.

A. R. Woresley kinyitotta a száját, mondani akart valamit, de aztán újra becsukta.

– Nagyjából hasonló leveleim vannak az összes többi király számára is – mondtam. – Nyilvánvalóan különféle kisebb változtatásokkal. Minden levél a címzett testére van szabva. A norvég Haakonnak például György király húga, Maud a felesége… lefogadom, hogy ezt nem tudta… így aztán azzal fejeződik be, hogy „szeretettel üdvözlöm Maudot, de abszolúte megbízom benne, hogy nem említed meg neki ezt a kis magánügyemet”. És így tovább, és így tovább. Csalhatatlan a módszer, kedves Arthurom. – Először szólítottam a keresztnevén, és attól fogva tegeztem.

– Úgy látszik, megcsináltad a házi feladatodat, Cornelius. – Ő maga az egyetemi tanférfiak és más iskolamesterek modorában nem volt hajlandó a keresztnevemen szólítani. – De mi az elképzelésed, hogy akarsz találkozni a többiekkel, akik nem királyok?

– Ott nem lesz semmi probléma – mondtam. – Nincs sok férfi, aki visszautasítaná és ne fogadná Yasmint, amikor bekopog az ajtaján. Te biztosan nem utasítanád el. Lefogadom, hogy kicsordulna a nyálad izgalmadban, mihelyt belépne a laborodba.

Ezzel aztán egyszer s mindenkorra elhallgattattam.

– Szóval kezdjük elsőnek a spanyol királlyal? – kérdezte Yasmin. – Ő még csak harminchárom éves, és a fényképei alapján elég gusztusos.

– Rendben van – mondtam. – Madrid lesz az első megállónk. De aztán át kell mennünk Franciaországba. Renoir és Monet a legeslegfontosabbak közt vannak. Az egyik hetvennyolc, a másik hetvenkilenc éves. Le akarom fejni őket, mielőtt késő lesz.

– A kőrisbogárportól ezek az öregfiúk szívrohamot fognak kapni – mondta Yasmin.

– Csökkentem fogjuk a dózisukat.

– No figyelj ide, Cornelius – mondta A. R. Woresley. – Én nem vagyok hajlandó Mr. Renoir és Mr. Monet meggyilkolásában bűnrészességet vállalni.

– Neked csak egy csomó értékes sperma lesz a kezedben, ez minden – mondtam. – Ezt bízd csak ránk.

14.fejezet

Felállítottuk a díszleteket, elkezdődhetett az előadás. Összecsomagoltuk a bőröndjeinket, és elindultunk Yasminnal Madridba. Persze magunkkal vittük a létfontosságú folyékony nitrogénes bőröndöt, meg a kisebb kézitáskát a glicerinnel, satöbbivel, továbbá tekintélyes készletet Prestaték legfinomabb csokoládés bonbonjaiból, valamint négy uncia kőrisbogárport. Újra meg kell említenem, hogy abban az időben a vámnál gyakorlatilag nem volt poggyászvizsgálat. Semmi problémánk nem volt furcsa bőröndjeinkkel. Miután átkeltünk a Csatornán, Párizson át hálókocsin utaztunk Madridba. Az út mindösszesen alig vett tizenkilenc órát igénybe. Madridban bejelentkeztünk a Ritzbe, ahol táviratilag külön szobákat foglaltunk, egyet nemes és nemzetes Oswald Cornelius uraságnak, egyet pedig Lady Victoria Nottinghamnek.

Másnap délelőtt elmentem az Oriente palotába. A kapunál megállítottak ugyan az őrszolgálatot teljesítő fegyveres katonák, de amikor meglobogtattam a címeres borítékot, és ráordítottam az őrségre, hogy „Ez a királynak szól!”, simán eljutottam a hatalmas főbejáratig. Meghúztam a csengőt, egy lakáj kinyitotta az egyik ajtót, s ekkor előadtam azt a spanyol mondatot, amelyet előzőleg kívülről betanultam. Így hangzott: – „Ez Őfelségének, Alfonz királynak szól, Ötödik Györgytől, Nagy-Britannia királyától. Nagyon sürgős”. – Aztán szépen elballagtam.

Visszatérve a szállodába, egy könyvvel letelepedtem Yasmin szobájában, és vártam a fejleményeket.

– Mi van, ha nincs a városban? – kérdezte Yasmin.

– Itthon van – mondtam. – Ott lobog a zászló a palota fölött.

– Mi van, ha nem válaszol?

– Válaszolni fog. Miután elolvasta azt a levelet, azon a levélpapíron, nem merne nem válaszolni.

– De tud angolul?

– Minden király tud angolul – mondtam. – Hozzátartozik a neveltetésükhöz. Alfonz tökéletesen beszél angolul.

Közvetlenül ebéd előtt kopogtattak az ajtón. Amikor Yasmin kinyitotta, maga a szálloda igazgatója állt előtte, fontoskodó arckifejezéssel. Ezüsttálcát tartott a kezében, egy boríték hevert rajta. – Sürgős üzenet, Mylady – hajolt meg mélyen. – Yasmin átvette a borítékot, megköszönte, és becsukta az ajtót.

– Nyisd#már ki! – mondtam.

Feltépte a borítékot, amelyből egy kézzel írt levél hullott ki, a palota pompázatos levélpapírján. Így szólt:

Kedves Lady Victoria, nagy örömünkre fog szolgálni, ha ma délután négy órakor fogadhatjuk. Ha megmondja a kapunál a nevét, tüstént be fogják bocsátani.

Alfonso R.

– Egyszerű, nem? – kérdeztem.

– Mit akar mondani azzal, hogy örömünkre?

– Az uralkodók mindig királyi többesben emlegetik magukat. Három órád van, hogy felkészülj, és időben ott legyél a palota kapujában. Preparáljuk a csokoládét.

Hozattam Prestatéktól néhány nagyon kicsi és nagyon elegáns dobozt, melyekben csak hat bonbon fért el. Yasminnak szerény ajándékként át kell majd nyújtania a királynak egy dobozzal. „Hoztam önnek, Felség, egy kis csokoládét ajándékba. György külön nekem csináltatja őket.” Aztán majd fel kell nyitni a dobozt, és lefegyverző mosollyal azt kell mondania: „Nem baj, ha lopok belőle egyet? Egyszerűen nem tudok ellenállni neki”. Egyet bedug majd a szájába, aztán kiveszi a megjelölt bonbont, és finoman, a két ujja közé fogva odakínálja a királynak. „Kóstolja meg.” Szegény ember, teljesen el lesz bűvölve. Ugyanúgy meg fogja enni a csokit, mint A. R. Woresley a laborjában. És ezzel ennyi. Utána Yasminnak már csak ki kell húznia flörtölve és csevegve a kilenc percet, anélkül, hogy látogatása célját illetően bármiféle bonyolult magyarázkodásba bonyolódna.

Elővettem a kőrisbogárport, és preparáltuk a végzetes bonbont. –Most aztán szó se lehet dupla dózisról – mondta Yasmin. – Nem akarom, hogy kalaptűt kelljen használnom. – Ezzel én is egyetértettem. Ő maga jelölte meg a bonbont, finoman összekarcolgatta a csokoládét.

Június volt, Madridban nagy volt a hőség. Yasmin nagy gonddal öltözködött fel az ünnepélyes alkalomra, de a lehető legkönnyebb ruhákat öltötte magára. Tekintélyes készletemből a markába nyomtam egy olyan gumit, eltette a retiküljébe.

– Az Isten szerelmére, nehogy elfelejtsd felhúzni rá – intettem. – Erre megy ki az egész. És utána siess vissza vele. Gyere egyenesen ide, az én szobámba. – Sok szerencsét kívántam neki, aztán útnak indult.

A szobámban gondosan mindent előkészítettem, hogy tüstént munkához láthassak a spermával, mihelyt megérkezik. Ez volt az első alkalom, amikor ténylegesen a terepen, „harctéri” körülmények között

kellett intéznünk a dolgokat, és azt akartam, hogy minden rendben menjen. El kell ismernem, hogy ideges voltam. Yasmin a palotában éppen kőrisbogárport adott be Spanyolország királyának, utána pedig sorra kell kerülnie a jó öreg birkózó mérkőzésnek. Csak reménykedhettem benne, hogy megfelelően fogja intézni a dolgokat.

Nagyon lassan múlt az idő. Amikor befejeztem az előkészületeket, kihajoltam az ablakon, és a fogatokat bámultam odalenn az utcán. Egyszer-kétszer egy automobil is elhaladt az ablakom alatt, de itt nem volt annyi belőlük, mint Londonban. Megnéztem az órámat – hat óra múlt. Kevertem magamnak egy szódás whiskyt, az ablakhoz vittem, és lassan szopogatni kezdtem. Reméltem, hogy majd meglátom Yasmint, amikor a szálloda bejáratánál kiszáll egy kocsiból. De nem láttam. Kevertem magamnak még egy whiskyt, aztán leültem és olvasni próbáltam. Fél hét lett, Yasmin két és fél órája ment el. Aztán hirtelen hangosan kopogtak az ajtómon, fölálltam és kinyitottam. Yasmin rohant be égő arccal a szobába.

– Megvan! – kiáltotta, és meglobogtatta a retiküljét, mint valami győzelmi zászlót. – Megszereztem! Itt van, benne!

– Add ide gyorsan – mondtam.

A megcsomózott gumiban, amit Yasmin a markomba nyomott, legalább három köbcenti királyi ámbra lötyögött. Mikroszkóp alá tettem belőle egy csöppet, hogy megvizsgáljam az életképességét, és pöttöm királyi ficánkok őrülten ficánkoltak a tárgylemezen. Hallatlanul élénkek voltak. – Elsőrendű anyag – mondtam. – Hadd rakom szalmaszálakba és fagyasztom le, addig ne szólj egy szót se. De utána nagyon szeretném hallani, hogy pontosan mi történt.

Yasmin átment a saját szobájába fürdeni és átöltözni, én meg munkához láttam. Abban állapodtunk meg A. R. Woresleyvel, hogy személyenként mindig csak pontosan ötven szalmaszálat fogunk spermával megtölteni, mert ha ennél többet tárolunk, túlságosan sok helyet foglalna el úti mélyhűtőnkben. Nekiláttam tojássárgájával, fölözött tejjel és glicerinnel felhígítani az ondót, összekevertem, aztán egy beskálázott szem-csöpögtetővel beletöltöttem a kis gumi szalmaszálakba. Légmentesen lezártam a szalmaszálakat, egy fél órára jégre tettem őket, majd néhány percre nitrogéngőzbe kerültek, végül pedig óvatosan belemerítettem őket a folyékony nitrogénbe, és lezártam a

tartályt. Kész a kocsi: ötven adagot zsákmányoltunk a spanyol király ámbrájából, méghozzá jó erős dózisokban. Ezt könnyű volt kiszámítani, hiszen eredetileg három köbcentit kaptunk tőle, ami körülbelül hárommilliárd spermiumot tartalmazott, amikor pedig ezt a hárommilliárdot ötven adagra osztottam el, az dózisonként hatvanmillió spermiumot jelentett. Ez pontosan a háromszorosa volt A. R. Woresley optimális, húszmillió spermiumos dózisának. Más szavakkal: a spanyol királyi szalmaszálak rendkívül potensek lettek. Ujjongó lelkesedés fogott cl. Csöngettem a személyzetnek, és rendeltem egy palack jegelt Krugot.

Amikor Yasmin bejött, hűvös volt és tiszta. Abban a pillanatban hozták a pezsgőt is. Megvártuk, amíg a szobapincér felbontja a palackot, kitölt belőle két pohárral, és kimegy a szobából.

– Na most mesélj el mindent – mondtam.

– Lenyűgöző volt – kezdte. – A bevezető szakasz pontosan úgy zajlott le, ahogy megjósoltad. Bevezettek egy óriási terembe, ahol csupa Goyák és El Grecók lógtak a falakon. A király a szoba távoli végében ült, egy hatalmas íróasztal mögött. Egyszerű utcai öltönyt viselt. Felállt, és előrejött, hogy üdvözöljön. Egész jóképű kis bajuszos fickó. Kezet csókolt, és Atyaisten, azt látnod kellett volna, Oswald, hogy hízelgett nekem. Azt hitte, hogy az angol király szeretője vagyok. .Madame", mondta, „el vagyok bűvölve, hogy megismerhetem. Hogy van közös barátunk?"

– „Kicsit kínozza a köszvény", mondtam, „de különben pompás formában van". Aztán előadtam a csokoládés mutatványt, meg is ette a bonbonját, és sorba mindent elmajszolta. „Ebből küldetnem kell magamnak a nagykövetemmel pár fontot", mondta. Amikor az utolsót is lenyelte, megnéztem az órámon az időt. „Kérem, foglaljon helyet", mondta.

– A teremben négy nagy pamlag volt. Mielőtt leültem, gondosan megvizsgáltam őket. Ki akartam választani a legpuhábbat és a legpraktikusabbat a négy közül. Tudtam, hogy amelyiket kiválasztom, az kilenc perc múlva csatatérré válik.

– Ez jó gondolat volt – mondtam.

– Kiválasztottam egy óriási, szilvakék, bársonyhuzatú kanapét. A király állva maradt, miközben beszélgettünk. Le-föl sétált a teremben, összekulcsolta a kezét a hátán, és megpróbált királyi jelenségnek látszani.

– „Közös barátunk megkért, hogy mondjam meg önnek, Felség”, mondtam,”hogy ha egyszer önnek szüksége lenne valaha bizalmas baráti segítségre az ő országában, mindig teljes mértékben támaszkodhat rá”:

– „Ezt nem fogom elfelejteni”, mondta.

– „És még egy üzenetet küldött önnek, Felség.”

– „Mi volt az?”

– „Megígéri, hogy nem fog megharagudni, ha megmondom?”

– ‚Minden bizonnyal, nem, madame. Mondja el, mit mondott még.”

– „Azt mondta, mondd meg annak a jóképű Alfonznak, hogy hozzá ne merjen nyúlni az én barátnőmhöz. Szó szerint ezt mondta, Felség”. A kis Alfonz nevetett, összecsapta a kezét, és azt mondta:

„Drága hölgyem, megpróbálom tiszteletben tartani a kívánságát, de csak a legnagyobb nehézségek árán.”

– Yasmin – mondtam –, hogy te milyen ravasz kis rüfke vagy!

– Ó, olyan jó hecc volt – felelte. – Imádtam az ujjam köré csavargatni. Őrülten kíváncsi volt az én úgynevezett szerelmi viszonyomra, de valahogy nem merte nyíltan szóba hozni. Folyton csak rávezető kérdésekkel nyaggatott. Azt mondta, .feltételezem, hogy van háza Londonban?”

– „Hát persze”, feleltem, „megvan a magam londoni háza, ahol normális módon fogadom a vendégeimet. Aztán van egy kis, nagyon bizalmas lakocskám a windsori Great Parkban,” ahol meglátogathat egy bizonyos valaki, mikor kilovagol. És van egy házikóm a sandringhami birtokomon is, ahol az illető megint csak betoppanhat hozzám egy csésze teára, amikor fácánvadászatra jön. És mint bizonyára tudja, imád lövöldözni.”

– „Tudom”, mondta Alfonz. „És azt hallom, ő a legjobb puskás Angliában”.

– „Igen”, feleltem, „több értelemben is, Felség”.

– „Hahaha!”, mondta. .Látom, kegyed igencsak szeret tréfálkozni, hölgyem”.

– Közben figyelted az időt? – kérdeztem.

– De mennyire. Azt elfelejtettem, hogy éppen akkor mit mondott, amikor eljött a kritikus pillanat, de az érdekes az, hogy pont úgy megdermedt a mondat kellős közepén, ahogy az öreg Woresley a laborban. Na most, gondoltam. Vedd fel a bokszkesztyűt.

– Neked ugrott?

– Nem, ő nem. Ne felejtsd el, hogy Woresley dupla adagot kapott.

– Persze. Igaz.

– No mindegy, éppen ott állt előttem, amikor megmerevedett, és nagyon szűk nadrágot viselt, így tisztán láttam, mi zajlik benne. Pontosan ebben a pillanatban aztán közöltem vele, hogy gyűjtöm a nagy emberek autogramjait, és megkérdeztem, nem adna-e nekem egyet, a palota levélpapírján. Fölálltam és magam mentem az íróasztalhoz, megkerestem a levélpapírt, és megmutattam neki, hol írja alá. Borzasztó könnyen ment. A szerencsétlen azt se tudta, mit csinál. Aláírta, én meg beletettem a papírt a retikülömbe, és visszaültem a helyemre. Tudod, Oswald, ha pontosan a megfelelő pillanatban kapod el őket, amikor hatni kezd a por, azt csinálhatsz velük, amit csak akarsz. Annyira el vannak képedve, és annyira zavarba ejti őket a dolog hirtelensége, hogy egyáltalán nem ellenkeznek. Soha semmi problémánk nem lesz, mindig megkaphatjuk az aláírásukat. No, elég az hozzá, hogy megint a pamlagon ültem, Alfonz meg csak állt és bámult kocsányon lógó szemmel, és nagyokat nyelt, amitől föl-le ugrált az ádámcsutkája. Vörös lett az arca is, és elkezdett mély lélegzeteket venni. „Jöjjön, üljön le, Felség”, lapogattam meg magam mellett a pamlagot. Odajött és leült. Vagy még egy percig csak nagyokat nyelt, dülledt kifelé a szeme, és fészkelődött. Láttam, hogy nő belsejében egyre az iszonyú gerjedelem, ahogy a por dolgozik benne. Olyan volt, mint amikor a kazánban egyre erősödik a gőznyomás, és nincs más kiútja, csak a biztonsági szelep. A biztonsági szelep pedig csekélységem volt. Ha nem kaphatott volna el, egyszerűen felrobbant volna. Aztán egyszer csak fulladozva, de meglehetősen affektált hangon azt mondta: „Szeretném, ha levetné a ruháit, madame”.

– „De Felség!”, kiáltottam fel, és a keblemre kaptam a kezemet. „Mit nem mond!”

– „Vetkőzzön le!”, nyelt megint egy nagyot.

– „De hisz akkor magáévá fog tenni, Felség!”, kiáltottam.

– „Kérem, ne várakoztasson meg”, mondta, és megint nyelt egy nagyot. r

– „Ha magáévá tesz, Felség, teherbe esem, és közös barátunk meg fogja tudni, hogy történt közöttünk valami. Olyan dühös lesz, hogy ideküldi a csatahajóit, és szét fogja bombáztatni a városait.”

– „Nem szabad megmondania neki, hogy én ejtettem teherbe. No gyerünk már, nem bírok várni!”

– „Tudni fogja, hogy nem ő volt, Felség, mert mi mindig óvintézkedéseket teszünk”.

– „Akkor tegye meg már azokat az óvintézkedéseket!”, csattant föl. „És kérem, ne vitatkozzon velem, hölgyem!”

– Gyönyörűen megoldottad – mondtam Yasminnak. – Szóval fölhúztad neki a micsodát.

– Nem okozott semmi problémát – mondta. – Könnyen ment. Woresleyvel iszonyúan viaskodnom kellett, de ez olyan könnyű volt, mint feltenni a teababát a teáskannára.

– Na és aztán?

– Csuda fura szerzetek ezek a királyok – mondta Yasmin. – Tudnak egy-két olyan trükköt, amiről mi közönséges halandók soha nem is hallottunk.

– Mint például?

– Hát először is meg se moccan. Gondolom az az elmélete, hogy egy király nem végez testi munkát.

– Szóval az egész munka rád maradt.

– Nekem se engedte, hogy mozogjak.

– Na ne hülyéskedj már, Yasmin. Mozdulatlanul nem lehet izélni.

– A királyok tudnak. Várj csak, amíg meghallod. Nem fogod elhinni. Egyszerűen nem fogod elhinni, hogy ilyesmi lehetséges.

– Milyesmi?

– Már meséltem neked hogy egy szilvakék bársonyhuzatú kanapét választottam – mondta Yasmin.

– Igen.

– No, mint kiderült, pontosan a megfelelőt választottam ki. Ez az istenverte pamlag valami különlegesen összefabrikált királyi hancúrpálya. Soha életemben nem volt még ilyen fantasztikus élményem. Volt alatta valami, csak a jóisten tudja, hogy mi, de valamiféle motor, és amikor a király meghúzott egy kart, az egész pamlag elkezdett le-föl ugrálni.

– Te hülyéskedsz velem.

– Nem hülyéskedem! – kiáltotta. – Ezt akkor se tudtam volna kitalálni, ha akartam volna, és ezt te is pontosan tudod.

– Komolyan azt akarod mondani, hogy motor volt a pamlag alatt? Láttad is?

– Természetesen nem. De hallani hallottam. Istenverte csikorgó hangokat adott.

– Gondolod, hogy benzinmotor volt?

– Nem, nem benzinmotor volt.

– Hát akkor micsoda?

– Óramű.

– Óramű! Az lehetetlen! Honnan veszed, hogy óramű volt?

– Onnan, hogy amikor kezdett lejárni, le kellett hemperednie, és fel kellett húznia egy fogantyúval.

– Ebből egy árva szót se hiszek el – mondtam. – Miféle fogantyúval?

– Egy olyan nagy fogantyúval, amilyen a gépkocsi kurblija. És mikor felhúzta, kattogott, innen tudom, hogy óramű volt. Mikor felhúzol egy órát, mindig ezt a kattogó hangot hallod.

– Jesszusom – mondtam. – Még mindig nem tudom elhinni.

– Nem sokat tudsz te a királyokról – mondta Yasmin. – A királyok másfajta emberek. Nagyon unatkozhatnak, azért aztán mindig megpróbálnak kitalálni valamit, amivel elszórakoztathatják magukat. Gondolj csak arra a tébolyodott bajor királyra, tudod, aki az ebédlőasztala körül minden szék kellős közepébe lyukat fúratott. Aztán a vacsora kellős közepén, amikor ott ültek a vendégei, a legszebb, méregdrága ruháikban, kinyitott egy titkos csapot, és a lyukakon vízsugarak szöktek fel. Erős, jéghideg vízsugarak, egyenesen a fenekükbe. A királyok őrültek.

– No, folytasd azt az óraműves pamlagot – mondtam. – Elképesztő volt, fantasztikus?

Yasmin elgondolkodva kortyolgatta a pezsgőjét. Nem válaszolt rögtön.

– Rajta volt, hogy ki készítette? Hogy hívják, és honnan tudnék szerezni egyet?

– Én nem szereznék – mondta.

– Miért nem?

– Nem éri meg. Az csak egy játékszer. Játékszer csacska királyoknak. Pusztán csak meglepetés értéke van, ez minden. Életemben nem voltam még úgy megdöbbenve, mint mikor ez elindult. „Hé!”, kiáltottam fel. „Mi a fene folyik itt?”

– „Csönd!”, mondta a király. „Tilos beszélni!”

– Az alól az átkozott pamlag alól hangos, kattogó zaj hallatszott, és az egész ijesztően remegett, közben meg le-föl ugrált. Becsszóra, Oswald, olyan volt, mintha egy hajó fedélzetén lovagoltam volna a viharos tengeren. Ó, Istenem, gondoltam, mindjárt tengeribeteg leszek. De nem lettem, és miután másodszor is felhúzta, kezdtem rájönni a forszára. Tudod, tényleg olyan volt, mintha lovagolna az ember. Együtt kellett mozogni vele. Át kellett venni a ritmusát.

– Szóval kezdted élvezni?

– Azt nem mondanám. De megvannak a maga előnyei. Először is soha nem fárad bele az ember. Öregeknek nagyszerű lenne.

– Alfonz csak harminchárom éves.

– Alfonz őrült – mondta Yasmin. – Egyszer, amikor felhúzta a motort, azt mondta: „Ezt rendszerint egy lakájjal szoktam csináltatni.” Jesszusom, gondoltam ez a hülye seggfej tényleg őrült.

– Hogy tudtál aztán elszabadulni?

– Nem volt könnyű. Tudod, mivel semmit nem kellett csinálnia, csak időnként felhúznia a masinát, csöppet se fulladt ki. Úgy egy óra múlva megmondtam neki, hogy elegem volt. „Kapcsolja ki”, mondtam. „Elég volt”.

– „Addig csináljuk, amíg én parancsolom”, mondta.

– „Ne legyen már ilyen”, mondtam. „Gyerünk, fejezze be”.

– „Itt senki nem parancsol, csak én”, felelte.

– Na jó, gondoltam, azt hiszem, itt kalaptűre lesz szükség.

– És meg is csináltad? Tényleg beleszúrtad a kalaptűt? – kérdeztem.

– De mennyire hogy beleszúrtam! Belement vagy két hüvelyknyire!

– Mi történt?

– Majd a plafonig ugrott. Fülsiketítőén felordított, aztán lebukfencezett a földre. .Megszúrtál", sikoltozta, és fogta a fenekét. Egy szempillantás alatt felugrottam és elkezdtem öltözködni, ő meg csak ugrabugrált le-föl, anyaszült meztelenül, és sivítozott: .Megszúrtál! Megszúrtál! Hogy merted ezt tenni velem!"

– Fantasztikus – mondtam Yasminnak. – Elragadó! Csodálatos! Bárcsak láthattam volna! Vérzett?

– Nem tudom. És nem is érdekel. Addigra már tényleg torkig elegem lett, egy kicsit dühbe is gurultam, és azt mondtam neki: „Ide figyeljen, hallja, és jól figyeljen. Ha közös barátunk ezt valaha meghallja, akkor el fogja kapni a tökét. Maga engem megerőszakolt, tudatában van ennek, ugye?" Ez befogta a száját. ‚Mi a fene jött magára?", kérdeztem. Öltözködtem, amilyen gyorsan csak tudtam, de ehhez azért egy kis időt kellett nyernem. „Mi a fene ütött magába, hogy ilyesmit csinált velem?", ordítottam. Ordítanom kellett, mert az az istenverte pamlag még mindig ott kattogott a hátam mögött.

– „Nem tudom", mondta. Egyszerre teljesen jámbor és szelíd lett. Amikor készen lettem, és elindultam, odamentem hozzá, az arcára nyomtam egy puszit, és azt mondtam neki: „felejtsük el az egészet. Nem történt semmi, jó?" Közben gyorsan lekaptam a királyi dákójáról azt a ragacsos gumijószágot, és méltóságteljesen kivonultam a teremből.

– Senki nem próbált megállítani?

– Egy lélek se.

– Tiszta jeles – mondtam. – Pompás munkát végeztél. Jobb lesz, ha ideadod nekem azt a levélpapírt. – Előszedte a palota levélpapírját, rajta a királyi aláírással, én meg gondosan eltettem. – Most eriggy és csomagold össze a bőröndjeidét – mondtam. – Az első vonattal utazunk.

15.fejezet

Fél órán belül összecsomagoltunk, és kijelentkeztünk a szállodából. Irány a pályaudvar, a következő állomás Párizs.

Így is lett. Az éjszakai expresszel hálókocsin Párizsba mentünk, és szikrázó, napfényes júniusi reggel lett, mire megérkeztünk. Megint a Ritzben vettünk ki szobákat. – Akárhová mégy – szokta mondogatni atyám –, ha kétségeid vannak, szállj mindig a Ritzbe. – Bölcs szavak.

Yasmin átjött a szobámba, és a korai ebéd mellett megbeszéltük a stratégiánkat. Egy-egy hideg homárt ettünk, és egy palack Chablis-t ittunk hozzá. Az elsőrendű jelöltek névsora ott feküdt előttem az asztalon.

– Bármi is történjék, Renoir és Monet lesznek az elsők – mondtam. – Méghozzá ebben a sorrendben.

– Hol találjuk meg őket? – kérdezte Yasmin.

Híres emberek hollétét soha nem nehéz megtudni. – Renoir Essoyes-ben van – mondtam. – Az egy kisváros, Párizstól úgy 120 mérföldnyire délnyugatra, Champagne és Burgundia között. Hetvennyolc éves most, és úgy hallom, tolószékben van.

– Jesszusmária, Oswald, csak nem fogok kőrisbogárport beadni egy szegény, öreg tolószékes nyomoréknak!

– Imádni fogja – mondtam. – Kutya baja sincs, csak egy kis arthritisz. Még mindig fest. Alighanem ő ma a világ legünnepeltebb festője. És mondok neked még valamit. Nincs az egész művészettörténetben még egy festő, aki már életében olyan magas árakat kapott volna a képeiért, mint Renoir. Igazi óriás. Tíz év múlva vagyonokat fognak fizetni a szalmaszálaiért. r

– Mi van a feleségével?

– Meghalt. Magányos öregember. Végtelenül fel fogod vidítani. Ha meglát, valószínűleg ott helyben le akar majd festeni. Persze meztelenül.

– Örülnék neki.

– Másfelől viszont van egy Dédée nevű modellje, akibe teljesen bele van bolondulva.

– Őt hamar el fogom intézni – mondta Yasmin.

– Ha ügyesen játszod meg a kártyáidat, talán még egy képet is kapsz tőle ajándékba.

– Hahó, annak is nagyon örülnék.

– Csináld ki.

– És mi van Monet-val? – kérdezte.

– Ő szintén magányos öregember. Hetvenkilenc éves, egy évvel idősebb, mint Renoir, és Givernyben él, mint valami remete. Az sincs messze ide, itt van mindjárt Párizs mellett. Mostanában már nagyon kevesen látogatják. Azt hallom, Clemenceau néha még benéz hozzá, de szinte senki más. Egy kis napsugár leszel az életében. És talán egy vászna is leesik neked. Egy Monet-tájkép? Mit szólnál hozzá? Ezek a képek valamikor százezreket fognak érni. Ma is ezreket érnek.

Az a lehetőség, hogy mind a két nagy művésztől szerezhet egy képet, lázas izgalomba hozta Yasmint. – Mire végzünk, egy csomó más festőt is meg fogsz látogatni – mondtam neki. – Egész gyűjteményt szerezhetsz magadnak tőlük.

– Pompás ötlet – mondta. – Renoir, Monet, Matisse, Bonnard, Münch, Braque és a többi. Igen, ez nagyon jó ötlet. Nem szabad megfeledkeznem róla.

A homárok nagyok voltak és finomak, óriási volt az ollójuk. A Chablis is jó volt – egy Grand Cru Bougros. Szenvedélyem a jó Chablis, nemcsak az acélosan száraz Grand Cruk, hanem egyes Premier Cruk is, amelyekhez a földhöz kissé közelebbről szedik a szőlőt. Ez a Bougros olyan száraz és acélos volt, hogy soha különbet nem ízleltem. Ettünk-ittunk, és közben megbeszéltük Yasminnal a stratégiánkat. Nekem az volt az álláspontom, hogy nincs az a férfi, aki elutasítana egy ilyen elbűvölő és káprázatosan szép ifjú hölgyet. Nincs az a hímnemű lény, legyen akármilyen ősöreg, aki képes lenne közömbös maradni vele szemben. Akárhová mentünk, mindenütt egyre csak ennek a bizonyítékaival találkoztam. Még a kikent-kifent márványarcú portás is teljes zavarba esett a földszinten, amikor meglátta az előtte álló Yasmint. Erősen figyeltem, és láttam, ahogy koromfekete szemének pupilláján, annak is a kellős közepén, felvillan az a híres, jó öreg szikra, aztán kidugja a nyelve hegyét, és végignyalja vele a felső ajkát. Reszkettek az ujjai, miközben a bejelentőlapunkkal vacakolt, aztán a végén mind a kettőnknek rossz kulcsot adott. Egy olyan sugárzó lény, mint Yasmin, akikből csak úgy árad a szexualitás, önmagában is egyfajta kőrisbogár, és mind mondtam, nem volt a földön férfi, aki képes lett volna kihajítani.

Ám mindez a szinte szexuál-kémiai vonzás fabatkát se ért volna számunkra, ha nem tudná ténylegesen megmutatni magát ügyfelünknek. A félelmetes házvezetőnők és az ugyanilyen félelmetes feleségek köny-nyen problémákat okozhattak. Optimizmusom azonban arra alapult, hogy utóvégre ezek a fickók majdnem mind festők, zenészek vagy írók, azaz művészek, márpedig a művészeknél valószínűleg nem lehet megközelíthetőbb embereket találni. Még a legeslegnagyobbakat sem őrzik soha olyan acélos szájú titkárnők és fekete öltönyös amatőr gengszterek, mint az üzletembereket. A nagy üzletemberek meg a hozzájuk hasonlók barlangokban élnek, amelyekben csak hosszú alagutakon és szobák hosszú során át lehet behatolni, és közben minden sarkon Cerberusok állnak. A művészek viszont maguknak való, magányos emberek, és legtöbbször maguk nyitnak ajtót, amikor az ember becsönget hozzájuk.

No de milyen szöveggel csöngessen be hozzájuk Yasmin?

Ugyan már, Yasmin fiatal angol lány, diák, aki művészettörténetet (zenét, irodalmat, vagy ami éppen kell) tanul, és Monsieur Renoir, Manet vagy Sztravinszkij művei iránti mérhetetlen csodálatában vállalkozott a hosszú útra Angliából, csak hogy leróhassa tiszteletét a nagy ember előtt, üdvözölhesse, átadhassa neki szerény ajándékát, aztán már megy is. Nunc dimittis.

– Ennyi – mondtam Yasminnak, miközben leszedegettem az utolsó falatokat a homár ollójáról. Mellesleg nem tudom, maguk élvezik-e, amikor sikerül egy darabban kiszedniük az olló rózsaszín-vörös húsát a páncéljából? Van ebben valamiféle apró, személyes diadal. Lehet, hogy gyerekes dolog, de ugyanilyen diadalérzés fog el, amikor sikerül egyben kiszednem egy diót a héjából, anélkül, hogy kettétörném. Ami azt illeti, soha nem nyúlok úgy dióhoz, hogy el ne töltene ez a különös ambíció. Ha az ember különféle játékokat játszik, mindjárt mulatságosabb az élete. No de vissza Yasminhoz. – Ezzel – mondtam neki – száz eset közül kilencvenkilencszer be fognak invitálni a házba vagy a műterembe. Nem tudom belátni, hogy a te mosolyoddal és buja szépségeddel hogyan utasíthatnának el ezek a pasasok.

– No és a házőrző kutyájuk vagy a feleségük?

– Azt hiszem, rajtuk is keresztül fogsz jutni. Néha esetleg azt fogják mondani, hogy a nagy ember el van foglalva, fest vagy ír, és gyere vissza hat órakor. De a végén mindig győzedelmeskedni fogsz. Ne felejtsd el, hogy hosszú utat tettél meg, csak hogy tiszteletedet tegyed náluk. És mindig hangsúlyozzad, hogy nem maradsz tovább néhány percnél.

– Kilencnél – vigyorgott Yasmin. – Pontosan kilenc percnél. Mikor kezdjük?

– Holnap – feleltem. – Délután elmegyünk és veszünk egy automobilt. Szükségünk lesz rá a franciaországi és európai hadműveleteinkhez. Holnap pedig lemegyünk vele Essoyes-be, és meg fogsz ismerkedni Monsieur Renoirral.

– Te aztán sose vesztegeted az időt, igaz, Oswald?

– Drágaságom – feleltem –, mihelyt vagyont szereztem, életem egész hátralevő részét időpocsékolással szándékozom tölteni. De amíg a pénzem nincs a bankban, addig tényleg keményen fogok dolgozni. És neked is ezt kell csinálnod.

– Mit gondolsz, mennyi idő kell hozzá?

– Hogy vagyont szerezzünk? Úgy hét-nyolc év. Nem több. Ez nem olyan rettentő hosszú idő, ha arra gondolsz, hogy utána soha többé semmit nem kell csinálnod, csak lustálkodnod.

– Nem – mondta. – Nem olyan hosszú. És különben is meglehetősen élvezem.

– Tudom.

– Amit élvezek benne – folytatta –, az az a gondolat, hogy a világ legnagyobb emberei tesznek magukévá. Meg az összes király. Ez felcsiklandozza a fantáziámat.

– Menjünk, vegyünk egy francia gépkocsit – mondtam. Elmentünk hát, és ezúttal egy pompás kis négyüléses 10 LE-s Citroen Torpedót vettem. Vadonatúj modell volt, akkor hozták ki. Francia pénzben úgy 350 fontnak megfelelő összegbe került, és pontosan olyan volt, amilyet akartam. Bár nem volt csomagtartója, a hátsó üléseken bőven volt helye a fölszereléseimnek meg a poggyásznak. Nyitott túrakocsi volt, de egy perc alatt fel lehetett rá húzni a ponyvatetőt, ha esni kezdett. A kocsiszekrénye sötétkék volt, mint a királyi vér, csúcssebessége pedig vígan elérte az óránkénti 55 mérföldet.

Másnap délelőtt bepakoltuk úti laboratóriumomat a Citroen farába, és elindultunk Essoyes-be. Troyes-ban megálltunk ebédelni, szajnai pisztrángot ettünk (én kettőt, olyan finom volt), és megittunk hozzá egy üveg vin de payst. Délután négyre értünk Essoyes-be, ahol bejelentkeztünk egy kis szállodába, amelynek elfelejtettem a nevét. Megint az én hálószobám lett a laboratórium, és mihelyt mindent előkészítettünk az ondó azonnali vizsgálatára, keverésére és fagyasztására, elindultun Yasminnal megkeresni Monsieur Renoirt. Nem volt nehéz dolgunk. A portáspultnál ülő asszony pontos útmutatásokkal szolgált. Egy nagy, fehér ház, mondta, jobbra, úgy háromszáz méterrel a templom vagy valami ilyesmi mögött.

Párizsban töltött évem után én folyékonyan beszéltem franciául, és Yasmin is éppen eleget tudott ahhoz, hogy elboldoguljon. Valamikor gyerekkorában francia nevelőnője volt egy darabig, és ez sokat segített.

Minden baj nélkül megtaláltuk a házat. Közepes méretű, fehér faépület volt, kis elkerített kertben állt. Tudtam, hogy nem ez a nagy férfiú igazi otthona, az lenn van valahol Cagnes-ban, de a nyári hónapokban ezt valószínűleg hűvösebbnek találta.

– Sok szerencsét – mondtam Yasminnak. – Ott foglak várni az úton, innen százyardnyira.

Kiszállt a kocsiból és elindult a kapu felé. Figyeltem, ahogy ment. Lapos sarkú cipó volt rajta, meg egy sárgásfehér vászonruha, kalap nélkül. Nyugodtan és illedelmesen bement a kapun, aztán tovább, fel a kocsifelhajtón, járás közben lóbálta a karját. Ahogy ott lépkedett ritmikusan, nyomában apró árnyékával, inkább fiatal apácanövendéknek látszott, aki a Tisztelendő Főnöknőt megy meglátogatni, mint olyasvalakinek, aki hamarosan szaftos kis robbanást fog kiváltani a világ egyik legnagyobb festőjének testében és lelkében.

Meleg, napsütéses, késő délután volt. Ahogy ott üldögéltem a nyitott gépkocsiban, elszundítottam, és föl se ébredtem, csak két óra múlva, amikor Yasmin beült mellém az ülésre.

– Mi történt? – kérdeztem izgatottan. – Mondd már gyorsan! Rendben ment minden? Találkoztál vele? Megvan az anyag?

Egyik kezében egy kis barna papírcsomagot tartott, a másikban volt a retikülje. Kinyitotta a retikült, és elővette belőle az aláírt levélpapírt, meg a mindennél fontosabb gumimicsodát, és szó nélkül átadta nekem. Furcsa kifejezés ült az arcán, az eksztázis és a megilletődés keveréke, és mintha nem is hallotta volna, amikor szóltam hozzá. Mintha messze-messze, sok-sok mérföldnyire járt volna tőlem.

– Mi van? – kérdeztem. – Mi ez a nagy hallgatás?

Csak bámult maga elé a szélvédőre, nem hallotta. Ragyogott a szeme, az arca derűs volt, és fura átszellemültség sugárzott róla.

– Jesszusom, Yasmin – mondtam –, mi a fene ütött beléd? Úgy nézel ki, mint akinek látomása volt.

– Menjünk, és hagyjál békén – mondta.

Abbahagytam a beszélgetést, és szó nélkül visszahajtottam a szállodába, ahol ki-ki a maga szobájába ment. Tüstént megejtettem a sperma mikroszkópos vizsgálatát. A spermiumok éltek, de számuk alacsony volt, nagyon alacsony. Nem is tudtam belőlük tíz szalmaszálnál többet kihozni. Ez a tíz azonban csupa ép és egészséges szalmaszál volt, mindegyikben körülbelül húszmillió hímivarsejttel. Atyaisten, gondoltam, ez az elkövetkező években nagyon sok pénzébe fog kerülni valakinek. Akkora ritkaság lesz, mint az első fólió Shakespeare-kiadás. Pezsgőt rendeltem, hozzá egy tál foie gras-t pirított kenyérrel, és egy cédulát küldtem Yasmin szobájába, azzal az üzenettel, hogy remélem átjön, és csatlakozik hozzám.

Körülbelül fél óra múlva meg is érkezett, és magával hozta a kis barna papírcsomagot is. Töltöttem neki egy pohár pezsgőt, és vágtam neki a pirítósra egy szelet libamájat. A pezsgőt elfogadta, de a foie gras-ra rá se nézett. Továbbra is hallgatott.

– Ugyan már – mondtam neki –, mi nyomja a lelkedet?

Egy hajtásra kiürítette a poharát, aztán felém nyújtotta, hogy töltsek még. Újra megtöltöttem a poharát. Ennek már csak a felét itta meg, aztán letette.

– Az Isten szerelmére, Yasmin – kiáltottam. – Mi történt? Erősen a szemembe nézett és egyszerűen csak annyit mondott: – Agyoncsapott.

– Azt akarod mondani, hogy megütött? Atyaisten, de rémes! Azt mondod, hogy a szó szoros értelmében megvert?

– Ne légy már ekkora szamár, Oswald.

– Hát akkor mi akartál ezzel mondani?

– Úgy értettem, hogy teljesen lenyűgözött. Ő volt az első férfi, aki valaha is teljesen levett a lábamról.

– Ó, értem már! Atyaisten!

– Ez az ember egy csoda – mondta. – Zseni.

– Hát persze, hogy zseni. Azért választottuk ki.

– Igen, de egy gyönyörű zseni! Olyan gyönyörű, Oswald, olyan gyöngéd, és olyan csodálatos! Soha még ilyen férfival nem találkoztam, mint ő.

– Hát tényleg lenyűgözött.

– De mennyire.

– Akkor meg mi a probléma? – kérdeztem. – Bűntudatod van miatta?

– Ó, nem – felelte. – A legcsekélyebb bűntudatom sincs. Egyszerűen elborítanak az érzelmeim.

– Hát még hogy el fognak borítani, mire befejeztük – mondtam. –Nem ő az egyetlen zseni, akit meg fogunk látogatni.

– Tudom.

– Csak nem akarsz kiszállni? Ugye nem?

– Persze hogy nem. Adjál még egy kis pezsgőt.

Három perc alatt harmadszor töltöttem tele a poharát. Csak ült és kortyolgatta az italt, aztán azt mondta: – Ide figyelj, Oswald…

– Figyelek

– Mostanáig jószerivel tréfának vettük az egészet, igaz? Csak egy jó hecc volt, nem?

– Marhaság! Én nagyon komolyan vettem.

– Na és Alfonzot?

– Te voltál az, aki viccelődött rajta – mondtam.

– Tudom – mondta, de meg is érdemelte. Az egy bohóc.

– Nem egészen értem, mire akarsz kilyukadni.

– Renoir más – mondta. – Erre akarok kilyukadni. Ő egy óriás. Évszázadokig élni fognak a művei.

– A spermája is.

– Hagyd ezt abba, és hallgass meg – mondta. – Azt akarom mondani, hogy vannak emberek, akik bohócok, és vannak, akik nem. Alfonz bohóc. A királyok mind bohócok. Van még néhány más bohóc is a listánkon.

– Kik? – kérdeztem.

– Henry Ford is bohóc. És azt hiszem, az a Freud nevű bécsi pasas is az. Na meg az a rádiós koma, a Marconi. Ő is bohóc.

– Na és mi ebben a lényeg?

– A lényeg az – mondta Yasmin –, hogy csöppet se bánom, ha meg kell tréfálnom a bohócokat. Azt se bánom, ha egy kicsit durván kell bánnom velük, ha muszáj. De ott egyen meg a fene, ha elkezdek olyan embereket kalaptűvel szurkálni, mint Renoir és Conrad és Sztranvinsz-kij. Azok után, amit ma láttam, soha.

– Mit láttál ma?

– Mondtam neked. Láttam egy igazán nagy, csodálatos öregembert.

– És lenyűgözött.

– Fenemód igazad van. Lenyűgözött.

– Hadd kérdezzem már meg, neki jó volt? Élvezte?

– Elképesztően. Elképesztően élvezte.

– Meséld el, mi történt.

– Nem – mondta. – A bohócokról szívesen mesélek. De a nem bohócok az én magánügyeim.

– Tolószékben volt?

– Igen. És most már csuklójára kell szíjaznia az ecsetet, mert az ujjával nem tudja megfogni.

– Az arthritisze miatt?

– Igen.

– És beadtad neki a kőrisbogárport?

– Persze.

– Nem volt túl sok neki?

– Nem. Mikor te is annyi idős leszel, neked is szükséged lesz rá.

– És kaptál tőle egy képet – mutattam rá a barna papírcsomagra. Yasmin ekkor kibontotta, és megmutatta nekem. Kicsiny, keret nélküli vászon volt, fiatal, rózsás arcú, kékszemű, aranyszőke kislányt ábrázolt. Csodálatos kis kép volt, varázslatos. Gyönyörűség volt ránézni. Meleg izzás sugárzott belőle, az egész szobát betöltötte. – Nem én kértem – mondta Yasmin. – Ő kérte, hogy fogadjam el. Hát nem gyönyörű?

– De igen – mondtam. – Gyönyörű.

16.fejezet

Hál' Istennek, ez a drámai Essoyes-i látogatás és Renoir Yasminra tett hatása azért nem ölte ki a tréfa és a mulatság szellemét tovább hadműveleteinkből. Jómagámnak mindig is nehezemre esett, hogy bármit is túlságosan komolyan vegyek, és azt hiszem, ez a világ különb hely lenne, ha mindenki követné a példámat. Belőlem teljesen hiányzik minden ambíció. Jelszavamat – „jobb egy szelíd szemrehányást kapni, mint egy terhes feladatot elvégezni" – mostanára már jól kell ismerniük. Semmi mást nem akarok az életben, csak jól akarom érezni magamat. Ám mielőtt az ember ezt a boldog végcélt elérhetné, nyilvánvalóan szereznie kell egy kalap pénzt. Egy szibaritának a pénz létfontosságú. A mennyek országának a kulcsa. Erre szőrszálhasogató olvasóm szinte bizonyosan azzal fog replikázni, hogy „Maga azt mondja, hogy nincs magában ambíció, de nem ébred tudatára, hogy a gazdagságra való vágy egyike a legutálatosabb ambícióknak?"

Ez nem szükségképpen igaz. Hogy utálatos-e, vagy nem, azt az a mód határozza meg, ahogyan az ember vagyont szerez. Jómagam igen skrupulózus vagyok az általam alkalmazott módszereket illetőleg. Csak akkor vagyok hajlandó részt venni bármiféle pénzcsinálásban, ha a folyamat során két aranyszabály érvényesül. Először is a dolognak nagyon szórakoztatónak kell lennie számomra, másodszor pedig sok gyönyörűséget kell szereznie azoknak, akiktől megszerzem a zsákmányt. Ezt az egyszerű filozófiát jó szívvel tudom ajánlani a világ összes iparbáróinak, kaszinótulajdonosainak, pénzügyminisztereinek és a költségvetési államtitkárainak.

Ennek az időszaknak két élénken kiemelkedő vonása volt. Az első a rendkívüli beteljesülésnek az az érzése, amely mindannyiszor elfogta Yasmint, amikor egy nagy művészt látogatott meg. Mikor előkerült a házából vagy a műterméből, úgy ragyogtak a szemei, mint a csillagok, orcáján pedig tűzpiros rózsák virítottak. Emiatt aztán sokszor eltöprengtem a kiemelkedő alkotó géniusszal megáldott férfiak szexuális ügyességén. Vajon bámulatos alkotóerejük csordul túl más területekre is? És ha igen, akkor vajon olyan mélységes titkokat és varázslatos módszereket ismernek-e egy hölgy érzékeinek felcsigázására, amelyek elérhetetlenek a hozzám hasonló közönséges halandók számára? Kissé vonakodva mondom ki, de Yasmin arcának rózsái és szemének csillogása azt a gyanút ébresztette bennem, hogy ez bizony alighanem így van.

Az egész hadművelet második meglepő vonása a dolog rendkívüli egyszerűsége volt. A jelek szerint Yasmin a legcsekélyebb baj nélkül mindig rá tudta venni az emberét, hogy szállítsa le az árut. Csakhogy minél többet gondolkodik rajta az ember, annál nyilvánvalóbbnak látszik, hogy eleve soha nem is kerülhetett semmiféle bajba. A férfiak természettől fogva poligámok. Tegyük hozzá ehhez azt a jól alátámasztható tényt, hogy a legnagyobb alkotó művészekben általában több a férfierő, mint más férfitársaikban (ugyanúgy, ahogy hajlamosabbak az iszákosságra is), és máris kezdjük megérteni, miért nem ütközött Yasmin egyiküknél sem különösebb ellenállásba. Nos, akkor miről van szó? Egy csomó hallatlanul tehetséges, ezért hiperaktív művészről, akiket megetettek a létező legfinomabb szudáni kőrisbogárporral, és hirtelen azon kapták magukat, hogy kocsányon lógó szemekkel bámulnak egy hihetetlenül szép fiatal nőt. Felcukkolódtak, és attól a pillanattól fogva, hogy lenyelték a végzetes csokoládét, már úgy fel voltak tálalva, mint a rántottának fölvert tojás a vajas pirítóson. Teljesen biztos vagyok benne, hogy ebben a helyzetben kilenc perc múlva maga a római pápa is ugyanúgy letépte volna magáról a reverendáját, mint a többiek.

De vissza kell kanyarodnom oda, ahol abbahagytuk.

Renoir után visszatértünk a főhadiszállásunkra, a párizsi Ritzbe. Onnan mentünk le az öreg Monet-hoz. Kocsiba ültünk, lehajtottam Givernybe, ahol a pompás kastélya állt, és a már bevált módon kitettem Yasmint a kapunál. Több mint három óráig volt odabenn, de csöppet sem bántam. Tudtam, hogy még sok ehhez hasonló hosszú várakozásban lesz részem, ezért összeállítottam a kocsi hátuljában egy kis könyvtárat – benne volt a teljes Shakespeare, néhány Jane Austen, Dickens és Balzac, meg a legújabb Kipling.

Amikor Yasmin végre előkerült, láttam, hogy egy nagy vászon van a hóna alatt. Lassan, álmatagon jött visszafelé a gyalogjárón, szinte csak vánszorgott, de amikor közelebb ért, az első, amit észrevettem rajta, az eksztázis ismerős csillogása volt a szemében, és az égővörös rózsák az arcán. Olyan volt, mint egy kedves, szelídített nőstény tigris, aki éppen felfalta India császárát, és nagyon ízlett neki.

– Minden rendben? – kérdeztem.

– Pompás – mormolta.

– Hadd lássam a képet.

Egy vázlat volt a Giverny-i kert tavának vízililiomairól, és valósággal vibrált. Maga volt a szépség.

– Azt mondta, csodatévő vagyok.

– Igaza volt.

– Azt mondta, én vagyok a legszebb nő, akit életében látott. Megkért, hogy maradjak vele.

Mint kiderült, Monet ondójában magasabb volt a hímivarsejtek száma, mint Renoirében, annak ellenére, hogy egy évvel idősebb volt nála, és szerencsésen sikerült huszonöt szalmaszálat kihoznom belőle. Elismerem, hogy minden szalmaszálba csak a minimális húszmillió spermium jutott, de az is megteszi, méghozzá nagyon jól. Úgy számoltam, hogy ezek a Monet-szalmaszálak az elkövetkező években több százezer fontot, fognak érni.

Aztán szerencsés szériánk következett. Működött Párizsban abban az időben egy Gyagilev nevezetű dinamikus és egészen rendkívüli balettproducer. Gyagilevnek rendkívüli érzéke volt a nagy művészek felfedezéséhez, és 1919-ben, a háború után éppen átszervezte a társulatát, és előkészítette az új balettrepertoárt. Mindehhez figyelemreméltóan tehetséges művészekből álló csoportot gyűjtött maga köré, e pillanatban például a következőket:

Igor Sztravinszkij átjött Svájcból, hogy megírja a zenét Gyagilev Pulcinellájához. A díszleteket Pablo Picasso tervezte.

Picasso csinálta A háromszögletű kalap díszleteit is.

A csalogány dala díszleteinek és jelmezeinek tervezésére Henri Matisse-t szerződtették.

Egy másik festő meg, akiről sose hallottunk, és André Derainnek hívták, szorgosan dolgozott A bűvös bolt díszletein.

Sztravinszkij, Picasso és Matisse mind szerepelt a listánkon. Abból az elméletből kiindulva, miszerint Monsieur Gyagilevnek valószínűleg jobb az ítélőképessége, mint a miénk, elhatároztuk, hogy Deraint is felvesszük a jegyzékünkre. Ráadásul mindezek a férfiak ott voltak Párizsban.

Sztravinszkijt vettük elsőnek. Yasmin egyszerűen rátört, miközben éppen a zongora mellett dolgozott a Pulcinella zenéjén. Inkább meglepett volt, mint dühös. – Hello – mondta. – Maga kicsoda?

– Azért jöttem ide, egyenesen Angliából, hogy megkínáljam magát egy kis csokoládéval – mondta Yasmin.

Ez az abszurd megjegyzés, amelyet Yasmin aztán számos további alkalommal is bevetett, teljesen lefegyverezte ezt a kedves és barátságos embert. A többi már egyszerű volt, és bár borzasztóan szerettem volna hallani a zaftosabb részleteket, Yasmin megint néma marad, mint a csuka.

– Legalább arról mesélj, hogy emberileg milyen volt.

– Szikrázóan okos – mondta. – Ó, de milyen szikrázóan okos! Vág az esze, mint a borotva, és milyen gyorsan! Nagy a feje, az orra meg olyan, mint egy kemény tojás.

– Zseni?

– Igen – mondta –, zseni. Ugyanaz a szikra van benne, mint Monet-ban és Renoirban.

– Mi ez a szikra? Hol van? A tekintetében?

– Nem – felelte. – Nem lehet meghatározni. Egyszerűen ott van. Tudod, hogy benne van. Olyan ez, mint valami láthatatlan dicsfény.

Ötven szalmaszálat készítettem Sztravinszkijból.

Utána Picasso került sorra. Abban az időben a Rue de la Boétie-n volt a műterme, ott tettem ki Yasmint a kocsiból az ütött-kopott kapu előtt, amelyről hámlott a barna festék. Nem volt rajta se csengő, se kopogtató, így hát Yasmin egyszerűen belökte és bement. Odabenn a kocsiban nekifogtam a Betti néninek, melyet még mindig a legjobb könyvnek tartok, amit az öreg francia mester valaha is írt.

Nem hinném, hogy négy oldalnál többet olvashattam belőle, amikor a kocsi ajtaja kicsapódott, bebukott rajta Yasmin, és elterült a szomszédos ülésen. A haja teljesen szét volt zilálva, és fujtatott, mint egy ámbráscet.

– Jesszusom, Yasmin! Mi történt?

– Ó, Istenem – lihegte. – Édes jó Istenem!

– Kidobott? – kiáltottam. – Bántott?

Túlságosan ki volt fulladva, nem tudott rögtön válaszolni. Kétoldalt csöpögött a homlokáról az izzadság. Úgy nézett ki, mintha egy dühöngő őrült kergette volna legalább négyszer körbe a háztömb körül, konyhakéssel a kezében. Vártam, hadd csillapodjon le egy kicsit.

– Ne aggódj – mondtam neki. – Óhatatlanul le kell égnünk egy párszor.

– Ez egy démon! – mondta végül.

– Mit csinált veled?

– Ez egy bika! Olyan, mint egy kis barna bika!

– No mondjad.

– Egy hatalmas vászonfélén pingált, amikor bementem. Megfordult, kerekre tágult a szeme, mint két nagy fekete karika, aztán elüvöltötte magát, hogy „Olé!”, vagy valami ilyesmi, és már jött is felém, nagyon lassan, és kissé előregörnyedve, mintha ugrásra készülne…

– És ugrott?

– Igen – mondta. – Ugrott.

– Atyaisten.

– Még az ecsetjét se tette le.

– Szóval nem is volt rá alkalmad ráadni az esőköpenyt?

– Attól tartok, nem. Még arra se volt időm, hogy kinyissam a retikülömet.

– A fene egye meg.

– Hurrikán kapott el, Oswald.

– Nem tudtad volna egy kicsit lelassítani? Emlékszel, mit csináltál az öreg Woresleyvel, hogy nyugton maradjon?

– Ezt semmi nem tudta volna elállítani.

– A padlóra lökött?

– Nem. Rádobott valami mocskos, ócska díványra. Teli volt festékes tubusokkal.

– Most az egész rád kenődött. Csak nézd meg a ruhádat.

– Tudom.

Tudtam, ezért a kudarcért nem okolhatom Yasmint, de azért mégis dühös lettem. Ez volt az első balsikerünk. Csak reménykedhettem benne, hogy nem fogunk sokszor így járni.

– És tudod mit csinált utána? – mondta Yasmin. – Begombolta a nadrágját, és azt mondta: „Köszönöm madmoiselle. Ez roppant frissítő volt. De most vissza kell térnem a munkámhoz.” Azzal sarkon is fordult és festett tovább!

– Ő is spanyol – mondtam –, mint Alfonz. – Kiszálltam a kocsiból, megforgattam a kurblit, aztán visszaültem. Yasmin a visszapillató tükörben igazgatta a haját. – Nagyon nem szívesen mondom – bökte ki –, de meglehetősen élveztem a dolgot.

– Tudom.

– Fenomenális életerő van benne.

– Mondd csak – kérdeztem – Monsieur Picasso zseni?

– Igen – mondta. – Nagyon erős volt. Egy szép napon őrülten híres lesz.

– A fene egye meg.

– Minden nem sikerülhet, Oswald.

– Gondolom, nem.

Matisse volt a következő.

Yasmin körülbelül két órát töltött Monsieur Matisse-nál, és akármi legyek, ha a kis tolvaj nem megint egy festménnyel került elő. Ez a vászon is tiszta varázslat volt, egy fauve tájkép kék, zöld és skarlátvörös fákkal, 1905-ből, szignálva és datálva.

– Fantasztikus kép – mondtam.

– Fantasztikus ember – felelte.

És nem volt hajlandó ennél többet mondani Monsieur Matisseról. Egy árva szót se.

Ötven szalmaszál.

17.fejezet

Folyékony nitrogénes útitartályom kezdett megtelni a szalmaszálakkal. Megvolt már Alfonz király, Renoir, Monet, Sztravinszkij és Matise. De azért még volt hely néhánynak. Minden szalmaszál csak körülbelül negyed köbcenti folyadékot tartalmazott, maga a szalmaszál pedig alig volt vastagabb egy gyufaszálnál, de csak körülbelül fele olyan hosszú. A fémállványra katonás rendben felsorakoztatott szalmaszálak nagyon kevés helyet foglaltak el. Úgy véltem, hogy ezen az utunkon még három szériát el tudnánk helyezni benne, megmondtam hát Yasminnak, hogy meg fogjuk látogatni Marcel Proustot, Maurice Ravelt és James Joyce-ot, akik mindhárman Párizs körzetében laktak.

Ha netán azt a benyomást keltettem volna, hogy Yasmin meg én többé-kevésbé egymást követő napokon bonyolítottuk le látogatásainkat, úgy ez nem helytálló. Sőt kifejezetten lassan és óvatosan haladtunk. Két látogatásuk között rendszerint egy hét is eltelt, ami időt adott nekem arra, hogy alaposan kifürkésszem a következő áldozatot, mielőtt rajtaütnénk. Soha nem hajtottunk csak úgy oda egy házhoz, hogy egyszerűen becsöngessünk, aztán reméljük a legjobbakat. Mire valakihez ellátogattunk, már mindent tudtam a szokásairól, a munkabeosztásairól, a családjáról és a személyzetéről, már ha volt neki, és nagy gondnál választottam meg az időpontot. De Yasminnak időnként még így is várakoznia kellett mellettem a gépkocsiban, amíg a feleség vagy a cselédlány kilépett a házból, és elindult vásárolni.

Legközelebbi választásunk Monsieur Proustra esett. Negyvennyolc éves volt, hat éve, 1913-ban adta ki a Du Cőté de chez Swann-t, és éppen most jelentette meg az A l' Ombre des Jeunes Filles en Fleurs-t. Ezt a könyvét a kritikusok nagy lelkesedéssel fogadták, és elnyerte vele a Goncourt-díjat. Ám Monsieur Prousttal kapcsolatban kissé ideges voltam. Vizsgálódásaim során ugyanis kiderült, hogy igencsak fura mókus. Vagyonos és független. Nagy sznob. Antiszemita. Hiú. Hipochonder és asztmában szenved. Délután négyig alszik, és egész éjjel fönn marad. Van egy hűséges házőrző kutyája Céleste nevezetű házvezetőnője személyében, a jelenlegi lakcíme pedig egy lakosztály a Rue Laurent-Pichet 8. számú házban. A ház Réjane-é, az ünnepelt színésznőé, és a közvetlen Proust alatti lakásban Réjane fia lakik, míg a ház többi részét maga Réjane foglalja el.

Mint megtudtam, Monsieur Proust irodalmi szempontból teljesen gátlástalan volt, és nem kímélte sem a pénzt, sem a rábeszélést, hogy cikkeket sugalmazzon a könyveiről az újságokban és folyóiratokban. És mindezek tetejébe teljes mértékben homoszexuális. A hűséges Céleste-en kívül soha egyetlen nő sem léphetett be a hálószobájába. Hogy alaposabban tanulmányozhassam az emberemet, meghívattam magam közeli barátnőjéhez, Soutzo hercegnőhöz vacsorára. Ott aztán rájöttem, hogy Monsieur Prouston nincs semmi látnivaló. Fekete bajuszkájával, kerek, dülledt szemével, formátlan kis alakjával, meghökkentően emlékeztetett egy Charlie Chaplin nevű színészre, akit sokat láttam a kinematográf vásznán. Soutzo hercegnőnél egyfolytában amiatt panaszkodott, hogy milyen huzatos az ebédlő, királyként fogadta a többi vendéget, és elvárta, hogy mindenki némán hallgassa, amikor ő beszél. Két egészen hihetetlen kijelentésére emlékszem aznap estéről. Egy férfiról, aki a nőket részesítette előnyben, azt mondta: „Ezt meg tudom magyarázni helyette. Teljesen abnormális”. Egyszer meg ezt a mondást hallottam tőle: „A férfiak iránti előszeretet fokozza a férfiasságot” Egyszóval cseles fickó volt.

– No várj csak egy percig – mondta Yasmin, amikor mindezt elmeséltem neki. – Itt csapjon belém a ménkű, ha egy farfúrót felvállalok.

– Miért ne?

– Ne legyél már ilyen ostoba, Oswald. Ha ez egyszer egy dühöngő, százszázalékos buzi…

– Ő maga „inverznek” nevezi magát.

– Fütyülök rá, hogy minek nevezi.

– Ez egy igazi prousti szó – mondtam. – Nézd csak meg a szótárban, mint jelent „invertálni”, és azt a meghatározást fogod rá találni, hogy „felülről lefelé fordítani”.

– Köszönöm szépen, ez a pasi nem fog engem felülről lefelé fordítani – tiltakozott Yasmin.

– Ugyan, ne izgasd már föl magad.

– Különben is időpocsékolás az egész – mondta. – Rám se fog nézni.

– Szerintem rád fog.

– Mit akarsz tőlem? Mit csináljak? Öltözzek ministránsfiúnak?

– Dupla adag kőrisbogárport adunk neki.

– Az még nem fogja megváltoztatni a szokásait.

– Nem – mondtam –, de olyan veszettül kanossá fogja tenni, hogy fütyül rá, milyen nemű vagy.

– Invertálni fog engem.

– Nem, dehogyis.

– Invertálni fog, mint a pinty.

– Vigyél magaddal kalaptűt.

– Akkor se fog menni – mondta. – Ha ez tényleg valódi, huszonnégy karátos buzi, akkor minden nőtől undorodik.

– A lényeg az, hogy elkapjuk – mondtam. – Nem lesz teljes a gyűjteményünk ötven Proust-szalmaszál nélkül.

– Tényleg annyira fontos?

– Az lesz – feleltem. – biztos vagyok benne. Az elkövetkező években erős kereslet fog jelentkezni a Proust-gyerekek iránt.

Yasmin kifelé bámult a Ritz ablakán, Párizs szürke, felhős nyári egére. – Ha tényleg így van, akkor csak rajtad múlik – mondta.

– Hogyhogy?

– Csináld magad.

Fölugrottam, annyira megdöbbentem.

– Térj észre – mondtam.

– Ennek férfi kell. Nos, te férfi vagy. Tökéletes vagy. Fiatal vagy, szép és buja.

– Igen, de nem vagyok örömfiú.

– Nincs vér hozzá a pucádban? Félsz?

– Természetesen nem félek. De a terepmunka a te területed, nem az enyém.

– Ezt meg ki mondta?

– Férfival nem tudok, Yasmin. Ezt te is tudod.

– Ez nem férfi. Ez egy tündér. Egy buzi tündér.

– Az Isten szerelmére! – kiáltottam fel. – Ott egyen meg a fene, ha hagyom, hogy ez a kis homokos a közelembe jöjjön! Tudnod kellene, hogy még egy beöntéstől is egy hétig reszketek!

Yasmin ettől nevetőgörcsöt kapott. – Gondolom, legközelebb azt fogod mondani, hogy szűk a végbeled záróizma.

– Igen, és nem hagyom, hogy Mr. Proust kitágítsa! Köszönöm szépen.

– Gyáva vagy, Oswald – mondta.

Zsákutcába kerültünk. Én morcosan duzzogtam. Yasmin pedig fölállt, és töltött magának egy pohárral. Én is. Némán ültünk és ittunk. Kora este volt.

– Hová menjünk ma este vacsorázni? – kérdeztem.

– Nekem mindegy – felelte. – De azt hiszem, előbb meg kell próbálnunk megoldani ezt a Proust-ügyet. Nagyon dühítene, ha ez a kis farfúró megúszná.

– Van valami ötleted?

– Gondolkodom – mondta.

Kiittam a poharam, és töltöttem magamnak még egyet. – Kérsz te is? – kérdeztem.

– Nem – mondta. Hagytam, hadd gondolkodjon. Egy idő múlva aztán azt mondta: – No, kíváncsi vagyok, ez be fog-e ütni.

– Micsoda?

– Támadt egy kis ötletem.

– Hadd halljam.

Yasmin nem válaszolt. Felállt, az ablakhoz ment és kihajolt rajta. Teljes öt percig mozdulatlanul bámult ki az ablakon, gondolataiba mélyedve. Figyeltem, de tartottam számat. Aztán hirtelen láttam, hogy a jobb kezével hátranyúl, és elkezd vele kapkodni a levegőbe, mintha legyet fogna. Közben nem nézett hátra, csak könyökölt, előredőlve az ablakpárkányon, és kapkodta azokat a láthatatlan, nem-létező legyeket a feneke mögött.

– Hát te mi a fenét csinálsz? – kérdeztem végül.

Megfordult, szembenézett velem, és széles mosoly ült ki az arcára. – Óriási! – kiáltott. – Nagyon tetszik! Mégis csak okos kislány vagyok!

– Hát akkor ki vele!

– Cseles dolog lesz – mondta –, és nagyon gyorsnak kell lennem, de én nagyon jó kapó vagyok. Most, hogy eszembe jut, mindig jobban el tudtam kapni a krikettlabdákat, mint a bátyám.

– Mi a fenéről beszélsz?

– Arról van szó, hogy férfinak kell álcáznom magam.

– Az könnyű – mondtam. – Nem probléma.

– Gyönyörű fiatal férfinak.

– És beadod nekik a bogarat?

– Dupla adagot – mondta.

– Nem kockázatos ez egy kicsit? Ne felejtsd el, mit művelt a jó öreg Woresleyvel.

– Pontosan ezt akarom. Azt akarom, hogy teljesen menjen el az esze.

– Lennél szíves pontosan elmondani, hogy mit akarsz csinálni? –kérdeztem.

– Ne kérdezősködj már annyit, Oswald. Ezt a részét bízd csak rám. Én becserkészhető vadnak tekintem Monsieur Proustot. A bohócok közé tartozik, és bohócként fogok bánni vele.

– Tulajdonképpen pedig nem az. Ő is zseni. De azért mindenesetre vidd magaddal a kalaptűt. A királyi kalaptűt. Azt, amelyiket kéthüvelyknyire beledöftél a spanyol király fenekébe.

– Jobban érzeném magam egy konyhakéssel – mondta.

A következő néhány napot azzal töltöttük, hogy felöltöztettük Yasmint fiúnak. A divatszalonban, a parókakészítőnél, a cipésznél, mindenütt azt mondtuk, hogy egy fényes jelmezbálra akarjuk kiöltöztetni, és mindenki kitette a lelkét, hogy segítsen. Elképesztő, hogy egy jó paróka mit művel egy arccal. Attól a pillanatból fogva, hogy föltette a parókát és lemosta az arcfestéket, Yasmin átalakult férfivá. Kissé nőies galambszürke nadrágot, kék inget, selyem csokornyakkendőt, virágos selyemmellényt és őzbarna kabátot választottunk ki neki, hozzá fehér betétes, lapos sarkú barna cipőt, és bumótszínű, széles karimájú, puha filckalapot. Nemesen ívelt kebleinek gömbölyűségét azzal tüntettük el, hogy leszorítottuk egy széles kreppszalaggal. Kitanítottam, hogyan álcázhatja magas hangját halk, suttogó beszéddel, és szorgosan elpróbáltuk mindazt, amit majd mondani fog, először Céleste-nek, amikor ajtót nyit, aztán Monsieur Proustnak, amikor majd bevezetik hozzá.

Egy héten belül készen álltunk, kezdhettük. Yasmin még mindig nem árulta el nekem, hogyan szándékozik megóvni magát attól, hogy igazi prousti módra invertálják, de erről nem is faggattam tovább. Annak is igazán örültem, hogy egyáltalán beleegyezett, hogy elkapja ezt a fickót.

Úgy döntöttünk, hogy este hétre kell megérkeznie Prousthoz. Addigra áldozatunk már jó három órája fönn lesz. A Ritzben segítettem Yasminnak a hálószobájában beöltözni. A parókája csodaszép volt. Aranyos bronzszínű, enyhén göndör, kissé hosszú hajat varázsolt a fejére. A szürke pantalló, a virágos mellény és a bumótszínű kabát férfiatlan, de szemkáprázatatóan szép fiatalemberré varázsolták.

– Nincs az a farfúró, aki ellen tudna állni neked – mondtam.

Mosolygott, de erre sem tett semmi megjegyzést.

– Várj csak még egy kicsit – mondtam. – Még mindig hiányzik valami. A nadrágod határozottan üresnek látszik. Mindent elárul. – A pohárszéken ott állt egy tál gyümölcs, a szálloda igazgatóságának ajándéka. Kiválasztottam belőle egy kisebb banánt, Yasmin letolta a nadrágját, és leukoplaszttal odaerősítettük a combja belső oldalára. Mikor újra felhúzta a nadrágot, felvillanyozó volt a hatása – sokatmondóan és csalogatóan, pontosan a megfelelő helyen domborodott.

– Ha meglátja – mondtam –, teljesen be fog gőzölni tőle.

18.fejezet

Lementünk és beszálltunk az automobilba. A Rue Laurent-Pichet-re hajtottam, és vagy húsz méterre a 8. számtól, az utca túlsó oldalán leállítottam a kocsit. Megszemléltük a házat. Nagy kőépület volt, fekete fakapuval. – No eriggy – mondtam –, és sok szerencsét.

Yasmin kiszállt az autóból. – Ez a banán kényelmetlen egy kicsit – mondta.

– Most legalább megtudod, milyen férfinak lenni.

Sarkon fordult, zsebre vágta a kezét, és a ház felé ballagott. Láttam, amint kipróbálja a kaput. Nem volt bezárva, valószínűleg azért, mert a házat különálló lakásokra osztották fel. Bement.

Beültem a gépkocsimba, és vártam a csata kimenetelét. Én, a tábornok, mindent megtettem, hogy felkészítsem az ütközetre. A többi már Yasminon múlott, a közkatonán. Jól fel volt fegyverkezve: dupla dózis kőrisbogárport vitt magával (végül amellett döntöttünk), meg a hosszú kalaptűt, amelynek hegyes végén még ott vöröslött a ráalvadt spanyol királyi vér, mert Yasmin nem volt hajlandó letörölni.

Meleg, felhős, augusztusi párizsi este volt, ezért visszahajtottam kék Citroen Torpedómon a vászontetőt. Az ülés ugyan kényelmes volt, de túlságosan ideges voltam, fészkelődtem, nem tudtam olvasni. Jó kilátásom nyílt a házra, és kissé lenyűgözve meregettem rá a szememet. Láttam a nagy, második emeleti ablakokat, amelyek mögött Monsieur Proust él, a zöld bársonyfüggönyök is szét voltak húzva, de belátni nem lehetett. Yasmin már odafönn volt, valószínűleg éppen abban a szobában, és most kezdi előadni a szöveget, amelyre oly nagy gonddal betanítottam: „Kérem, bocsásson meg nekem monsieur, de egyszerűen beleszerettem a műveibe. Egyenesen Angliából jövök, csak azért, hogy tisztelegjek az ön nagysága előtt. Kérem fogadja el tőlem ezt a kis doboz csokoládét… nem haragszik, ha kiveszek belőle egyet?… és itt van önnek is egy…”

Húsz percig vártam. Harminc percig vártam. Lestem az órát. Annak alapján, amit Yasmin ez iránt a „kis farfúró” iránt érzett, ahogy elkeresztelte, úgy véltem, utána semmiféle téte á téte-rt és kellemes csevelyre nem fog sor kerülni, mint Renoirral és Monet-val. Úgy sejtettem, ez röpke és heves, a nagy író számára pedig feltehetőleg meglehetősen fájdalmas vizit lesz.

Abban nem tévedtem, hogy rövid lett. Miután Yasmin bement, harminchárom perc múlva kinyílt a nagy, fekete kapu, és kilépett rajta.

Miközben jött felém, a ziláltság jeleit keresgéltem a ruháján. Nem láttam rajta semmi ilyesmit. A bumótszínű puhakalap ugyanolyan hetykén félrecsapva állt a fején, mint előzőleg, és mindenestül ugyanolyan frissen és üdén jött ki, mint ahogy bement.

Csakugyan így volna? Nem hiányzik kissé a járásából a ruganyosság? De bizony. És nem hajlamos-e meglehetősen óvatosan rakni azokat a pompás hosszú lábait? Kétségkívül igen. Bizony úgy járt, mint aki éppen most szállt le a biciklirő egy kényelmetlen nyeregben tett hosszú utazás után.

Ezek a kis megfigyelések megnyugtattak. Minden kétséget kizáróan bizonyították azt, hogy vitéz kis katonám heves csatába bocsátkozott.

– Jó munka volt – mondtam, mikor beszállt a kocsiba.

– Miből gondolod, hogy sikerült?

A mi kis Yasminunkban volt ám hidegvér!

– Ne mondd nekem, hogy balul ütött ki.

Nem válaszolt, csak letelepedett az ülésre, és becsukta az ajtót.

– Tudnom kell, Yasmin, mert ha megvan a zsákmány, akkor gyorsan vissza kell rohannom lefagyasztani.

Megvolt. Természetesen. Nála volt. Visszarobogtam a szállóba, és ötven egészen kivételes szalmaszálat készítettem. Mikroszkópos számlálásom szerint minden egyes szalmaszál nem kevesebb, mint hetvenöt millió spermiumot tartalmazott. Onnan tudom, hogy igen potens szalmaszálak voltak, mert e pillanatban, amikor ezt írom, tizenkilenc évvel az események után, határozottan leszögezhetem, hogy nem kevesebb mint tizennégy olyan gyerek szaladgál szerte Franciaországban, akiknek Marcel Proust az apja. Csak én tudom, hogy kik azok. Az ilyesmi szigorú titok, titok, amely köztem és az anyukák között marad. A férjek nem tudnak róla, ez az anyák titka. De édes jó Istenkém, ha látnák azt a tizennégy dúsgazdag, buta, irodalomrajongó anyát! Mindegyik azt mondogatja magában, valahányszor büszkén legelteti a szemét kis prousti ivadékán, hogy minden bizonnyal egy nagy írót hozott a világra. Nos, tévedésben vannak. Mindnyájan tévednek. Semmiféle bizonyíték nincsen arra, hogy nagy írók nagy írókat nemzenek. Kisebb írókat nagy ritkán igen, de ez minden.

Amellett valamicskét több bizonyíték szól szerintem amellett, hogy nagy festők időnként nagy festőket nemzenek. Gondoljunk csak Teniers-re, Brueghelre, Tiepolóra, sőt Pissarróra. A zenében pedig a nagy Johann Sebastian Bach olyan túláradó géniusz volt, hogy egyszerűen lehetetlen lett volna, hogy át ne adjon belőle valamennyit a gyerekeinek is. De az írók, azok nem. A nagy írók a jelek szerint legtöbbször köves talajból szökkennek szárba – a szénbányászok, hentesek és elszegényedett tanítók fiai közül. Ám ez az egyszerű igazság soha nem tartotta vissza a gazdag, sznob nők kis csoportját attól, hogy gyereket óhajtsanak maguknak a briliáns Monsieur Prousttól vagy a rendkívüli Mr. James Joyce-tói. Nekem különben sem az volt a dolgom, hogy zseniket tenyésztsek, hanem hogy pénzt csináljak.

Mire betöltöttem azt az ötven Proust-szalmaszálat, és biztonságosan belemerítettem őket a folyékony nitrogénbe, majdnem kilenc óra lett. Yasmin addigra már megfürdött, és szépséges női ruhákba öltözött, el is vittem hát a Maximba vacsorázni, hogy megünnepeljük a sikerünket. Még semmit nem mesélt el nekem mindabból, ami történt.

Aznapi naplójegyzésemből kiderül, hogy mind a ketten egy tucat es-cargot-tal kezdtük a vacsoránkat. Augusztus közepe volt, éppen kezdtek megérkezni a fajdok Yorkshire-ből és Skóciából, így mind a ketten rendeltünk egyet, és közöltem a főpincérrel, hogy angolosan, véresen kérjük. Egyik kedvenc burgundimat, egy palack Volnay-t rendeltem hozzá.

– No – mondtam, miután megrendeltük a vacsoránkat –, most mesélj el nekem mindent.

– Részletes riportot akarsz, mint egy bokszmeccsről? Ütésről ütésre?

– Mondj el minden kis részletet.

Az asztalon egy tányér retek állt, Yasmin bekapott egyet, és elropogtatta! – Csengő volt az ajtaján – kezdte –, így hát becsöngettem. Céleste nyitott ajtót, és dühödten meredt rám. Látnod kellene ezt a Céleste-et, Oswald. Csont-bőr, sovány, hegyes az orra, a szája olyan, mint a kés. Mérhetetlen undorral tetőtől talpig végigmért azzal a két apró, barna szemével. „Mit óhajt?”, kérdezte metsző hangon, én meg előadtam neki a szöveget, hogy Angliából jöttem, és egy kis ajándékot akarok átadni a híres írónak, akit bálványozok. „Monsieur Proust dolgozik”, mondta Céleste, és megpróbálta becsukni az ajtót, de én a küszöb mögé tettem a lábamat, belöktem és bemasíroztam. „Nem azért utaztam ide ilyen messziről, hogy a pofámba vágják az ajtót”, mondtam. „Kérem, szíveskedjék tudatni a gazdájával, hogy itt vagyok, eljöttem meglátogatni”.

– Nagyon jól csináltad – mondtam.

– Blöffel kellett kivágnom magam – mondta. – Céleste dühösen meregette rám a szemét. „Mi a neve?”, reccsentett rám. „Mister Phenecky, Londonból”, mondtam. Megtetszett nekem ez a név, meg voltam elégedve vele.

– Találó – mondtam. – És bejelentett?

– Ó, igen. És ez a muris kis dülledt szemű buzi meg kijött a hallba. Le se tette a kezéből a tollat.

– És aztán? Mi történt?

– Tüstént belevágtam abba a hosszú szónoklatba, amire betanítottál, azzal kezdve, hogy „Kérem, bocsásson meg nekem monsieur…”, de még alig böktem ki fél tucat szót, amikor máris fölemelte a kezét és felkiáltott. „Álljon meg! Én már megbocsátottam magának!” Úgy falt a szemével, mintha én lennék a legszebb, legkívánatosabb és legpikánsabb kis legény, akit csak életében valaha látott. Mint ahogy lefogadom, az is voltam.

– Angolul beszélt vagy franciául?

– Egy kicsit így is, úgy is. Elég jól beszél angolul, körülbelül úgy, ahogy én franciául, így ez nem számított.

– És tüstént beléd esett?

– Nem tudta levenni rólam a szemét. „Ez minden, köszönöm, Céleste”, mondta, a száját nyalogatva. De Céleste-nek nem tetszett a dolog, és ott maradt. Bajt szimatolt.

– Elmehet, Céleste – emelte fel a hangját Monsieur Proust.

– De Céleste még mindig nem volt hajlandó kimenni. „Nem óhajt semmi mást, Monsieur Proust?”

– Azt óhajtom, hogy hagyjon magunkra – reccsentett rá, mire a nő füstölögve kisomfordált a szobából.

– „Kérem, foglaljon helyet, Monsieur Phenecky”, mondta. „Elvehetem a kalapját? Bocsánatot kérek a szolgálóm miatt. Kissé túlságosan félt engem”.

– „Mitől félti önt, monsieur?” – kérdeztem.

– Rám mosolygott, kivillantak azok a rémes fogai. Nagy lyukak tátongtak köztük. „Magától”, mondta lágyan.

– Azt a kutyafáját, gondoltam, most minden pillanatban invertálhatnak. Oswald, ezen a ponton komolyan fontolóra vettem, hogy teljesen kihagyom a kőrisbogárport. Ennek az embernek lógott a nyelve a kéjvágytól. Ha lehajolok, hogy megigazítsam a cipőfűzőmet, máris rajtam ütött volna.

– De nem hagytad ki?

– Nem. – mondta Yasmin. – Odaadtam neki a csokoládét.

– Miért?

– Mert bizonyos tekintetben könnyebb velük bánni, mikor a hatása alá kerülnek. Nem tudják teljesen, mit is csinálnak.

– És jól működött csokoládé?

– Mindig jól működik – mondta hűvösen. – De ez dupla adag volt, ezért még jobban működött.

– Hogyhogy még jobban?

– A buzik mások – mondta.

– Ezt elhiszem neked.

– Tudod – folytatta –, mikor egy normális férfit az őrületbe hajszol a bogár, semmi mást nem akar, mint tüstént megerőszakolni a nőt. De amikor egy buzit őrjít meg a por, nem az jut először eszébe, hogy tüstént nekiálljon a farfúrásnak, hanem azzal kezdi, hogy hevesen kapkodni kezd a másik fütyije után.

– Ez fura egy kicsit, nem?

– Nagyon – mondta Yasmin. – Tudtam, ha elég közel eresztem magamhoz, hogy elkapjon, nem lesz más a kezében, csak egy szétnyomott banán.

– Akkor meg mit tudtál csinálni?

– Folyton félreugrottam előle. Ebből a végén persze hajtóvadászat lett. Hajszolt körbe-körbe a szobában, közben jobbra-balra mindent felborogatott.

– Ez meglehetősen fárasztónak hangzik.

– Igen, és a kellős közepén kinyílt az ajtó, és megint ott állt az a rémes kis cseléd. „Monsieur Proust”, mondta, „ez a sok testmozgás nem tesz jót az asztmájának!”

– „Mars ki!”, üvöltött rá. „Ki innen, maga boszorkány!”

– Azt hinném pedig, hogy a nő már jócskán hozzászokott az ilyesmihez.

– Biztos vagyok benne – mondta Yasmin. – No, elég az hozzá, hogy a szoba közepén egy nagy, kerek asztal állt, így tudtam, hogy amíg a közelében maradok, addig nem tud elkapni. Sok lányt megmentett már egy kerek asztal a mocskos vénemberektől. Csak az volt a baj, hogy mintha kifejezetten élvezte volna ezt a részét a dolognak. Hamarosan kezdtem arra gondolni, hogy ezeknek a fickóknak a jó öreg fogócska, körbe a szobában, lényeges bevezető mozzanat.

– Egyfajta bemelegítés – mondtam.

– Aha. És aztán egyre csak mondott nekem mindenfélét, miközben körben futkostunk az asztal körül.

– Miket?

– Trágárságokat – felelte. – Nem érdemes megismételni. Mellesleg hiba volt felkötni azt a banánt.

– Miért?

– Túl nagy a dudor. Tüstént észrevette. És amíg az asztal körül kergetett, egész idő alatt arra mutogatott, és dicshimnuszokat zengett róla. Égtem a vágytól, hogy megmondjam neki, az csak egy buta kis banán, a Ritz Hotelből, de erről szó se lehetett. Ez a falra mászott attól a banántól, és a kőrisbogárpor pillanatról pillanatra jobban hatott rá. Hirtelen rájöttem, hogy egy új problémával is meg kell birkóznom. Hogy az isten csudájába fogom ráhúzni azt a gumit, gondoltam, mielőtt rám ugrik? Nemigen mondhattam neki, hogy ez a szükséges elővigyázatossági intézkedés, igaz?

– Hát, nem igazán.

– Úgy értem, mi okom lett volna rá egyáltalán, hogy magammal hordjam azt a vacakot?

– Rázós – mondtam. – Nagyon rázós. Hogy másztál ki a csávából?

– A végén megkérdeztem tőle: „Kíván engem, Monsieur Proust?”

– „Igen!”, süvöltötte. .Jobban kívánom, mint életemben bárkit! Ne szaladjon el!”

– „Még ne”, mondtam. „Előbb föl kell tennie ezt a fura kis micsodát, ami melegen tartja”. Elővettem a zsebemből, és az asztalon keresztül odadobtam neki. Abbahagyta a kergetőzést, és megállt, de csak bámulta. Szerintem még soha az életében nem látott ilyet. „Mi ez?”, kérdezte.

– „Úgy hívják, hogy csikiző”, mondtam. „Ez a mi híres angol csikizőnk. Oscar Wilde találta fel.”

– „Oscar Wilde”„, kiáltotta. „Hahaha! Az nagy ember volt!”

– „Ő találta fel a csikizőt”, mondtam. ‚És Lord Alfred Douglas segített neki.”

– „Lord Alfred is remek fickó volt!”, kiáltotta.

– „Hetedik Edward király”, tódítottam tovább a dolgot, „akárhová ment, mindig magával vitte a csikizőjét”.

– „Hetedik Edward király”, kiáltotta. „Atyaisten!” Fölvette a kis jószágot az asztalról. „És ez jó?”

– „Megkétszerezi az elragadtatást”, mondtam. „Tegye föl gyorsan, legyen jó fiú. Kezdek türelmetlen lenni”.

– „Segítsen nekem”, kérte.

– „Nem”, mondtam. „Csinálja csak maga”. És miközben elkezdett ott vacakolni vele, én… szóval… hát abszolút biztosnak kellett lennem benne, hogy meg ne lássa a banánt meg a többit, igaz?… Márpedig tudtam, hogy eljött a rettegett pillanat, amikor le kell vetnem a nadrágomat…

– Ez kissé kockázatos lehetett.

– Nem lehetett kibújni alóla, Oswald. Így, amíg ő Oscar Wilde nagyszerű találmányával vacakolt, én hátat fordítottam neki, és fölvettem azt a pózt, amit megfelelőnek képzeltem. Lehajoltam a kanapé támlájára.

– Atyaisten, Yasmin, csak nem akarod azt mondani, hogy engedni akartad neki…

– Persze hogy nem – felelte –, de el kellett rejtenem a banánomat, hogy ne legyen a keze ügyében.

– Igen, de hát nem ugrott neked?

– Úgy jött nekem, mint egy faltörő kos.

– Hogy tértél ki előle?

– Nem tértem ki – mosolygott. – Az egészben ez a lényeg.

– Nem értelek – mondtam. – Ha neked esett, mint egy faltörő kos, és te nem tértél ki előle, akkor óhatatlanul fel kellett öklelnie.

– Nem úgy öklelt föl, ahogy te gondolod. Tudod, Oswald, eszembe jutott valami. Fölmerült az emlékezetemben a történeted, A. R. Woresleyről meg az öccse bikájáról, meg hogy hogyan tették bolonddá a bikát, amely azt hitte, hogy egy bizonyos helyen van a fütyülője, holott ténylegesen egész másutt volt. A. R. Woresley megmarkolta, és valahová máshová irányította.

– Ezt csináltad te is?

– Igen.

– De hát biztosan nem egy zacskóba, ahogy Woresley csinálta?

– Ne legyél már ilyen szamár, Oswald. Nekem nincs szükségem zacskóra.

– Hát persze hogy nincs… nem… most már értem, mire gondolsz, de nem volt ez egy kicsit… rázós?… Arra gondolok, hogy… te háttal álltál neki, meg minden… ő meg úgy jött neked, mint egy faltörő kos… nagyon gyorsnak kellett lenned, nem?

– Gyors voltam. Elkaptam a levegőben.

– És nem is kapiskálta?

– Nem jobban, mint a bika. Sőt, még kevésbé, és azt is megmondom, hogy miért.

– Miért?

– Először is mert majd meg volt őrülve a kőrisbogárportól, igaz?

– Igaz.

– A feje meg a levegőben volt, úgy mint a bikáé, igaz?

– Valószínűleg. Igen.

– De ami a legfontosabb: azt feltételezte, hogy férfi vagyok. Azt hitte, egy férfival csinálja, igaz?

– Hát persze.

– A fütyülője meg jó helyen volt. Jól érezte magát ott, igaz?

– Igaz.

– Ezért aztán úgy gondolta, az egyetlen helyen van, ahol lehet. Egy férfinak nincs más helye.

Csak ámultam és bámultam. Őszintén csodáltam.

– Bolonddá kellett tennem – mondta. Kikotort egy csigát a héjából és a szájába dugta.

– Ez briliáns volt – mondtam. – Abszolúte briliáns.

– Én is meglehetősen meg voltam magammal elégedve.

– Ez volt az átejtések csúcsa.

– Köszönöm, Oswald.

– Csak egyet nem tudok felfogni – mondtam.

– Mit?

– Hogy mikor neked esett, mint egy faltörő kos, nem célzott.

– Csak úgy nagyjából.

– De hát ő igen tapasztalt céllövő.

– Kedves öreg hárpiám – mondta –, te a jelek szerint el sem tudod képzelni, milyen egy férfi, mikor dupla dózist kap.

De még mennyire el tudtam, mondtam magamban. Az iratszekrények mögül leselkedtem, amikor A. R. Woresley bekapta a magáét.

– Nem – mondtam –, tényleg nem tudom. Milyen egy férfi, mikor dupla dózist kap?

– Mint az ámokfutó – mondta. – A szó szoros értelmében azt se tudja, hogy a másik vége mit csinál. Egy üveg ecetes uborkába is beledughattam volna, észre se vette volna a különbséget.

Az évek során fölfedeztem egy meglepő, de egyszerű igazságot a fiatal hölgyekkel kapcsolatban, mégpedig a következőt: minél szebb az arcuk, annál kevésbé finomak a gondolataik. Ez alól Yasmin se volt kivétel. Ott ült a Maxim asztalánál velem szemben, egy pompás Fortuny toalettben, és az egész

világ olyan volt számára, mintha maga volna Szemirámisz királynő Egyiptom trónján, de útszélien beszélt. –Útszélien beszélsz – szóltam rá.

– Én egy útszéli virágszál vagyok – vigyorgott.

Meghozták a Volnay-t, meg is kóstoltam. Csodálatos bor. Boldogult atyám azt szokta mondani, hogy sose szalassz el egy jó hajó miatt egy Volnay-t, ha meglátod a borlapon. – Hogy tudtál ilyen hamar meglépni? – kérdeztem.

– Nagyon durva volt – mondta. – Durva, és valahogy tüskés. Úgy éreztem, mintha egy óriás homár csimpaszkodna a hátamra.

– Állati.

– Iszonyatos volt. Vastag arany óralánc lógott a mellényén, folyton reszelte a gerincemet. A mellényzsebében meg egy nagy óra.

– Nem tesz jót az órának.

– Nem – mondta. – Rapityára tört. Hallottam.

– Igen, nos…

– Fantasztikus ez a bor, Oswald.

– Tudom. De hogy tudtál ilyen gyorsan elszabadulni?

– Ez a fiatalabbakkal óhatatlanul problémát fog majd jelenteni, miután megkapták a kőrisbogárport – mondta. – Hány éves is ez a fickó?

– Negyvennyolc.

– Szóval az élete virágjában van – mondta. – Más a helyzet, mikor már hetvenhat évesek. Ebben a korban már még a porral is hamarosan csikorogni kezdnek, és leállnak.

– De ez a pasas nem?

– De nem ám – mondta. – Olyan volt, mint az örökmozgó. Mint egy homárgép.

– No és mit csináltál?

– Mit csinálhattam volna? Azt mondtam magamban, vagy ő, vagy én. Így aztán mihelyt robbant, és leszállította az árut, benyúltam a kabátom zsebébe, és előhúztam hű kalaptűmet.

– És megkóstoltattad vele?

– Igen, de ne felejtsd el, hogy ezúttal bekkhenddel kellett csinálnom, ami nem olyan könnyű. Nehéz jó lendületet venni hozzá.

– Ezt el tudom képzelni.

– Szerencsére mindig erősségem volt a fonák.

– Úgy érted, a teniszben?

– Igen – felelte.

– És elsőre bevitted neki?

– Mélyen, egészen az alapvonalig – mondta. – Mélyebbre, mint a spanyol királynak. Meccslabda volt.

– Nem méltatlankodott?

– Ó, Istenem, sivított, mint egy disznó. Körbetáncolta a szobát, markolászta a fenekét, és üvöltözött: „Céleste! Céleste! Hívjon orvost! Megszúrtak!” Az a nőszemély nyilván a kulcslyuknál leselkedett, mert tüstént berobbant, és odaszaladt hozzá. „Hol? Hol? Hadd lássam!”, kiabálta, de miközben ő a hátulját vizsgálgatta, én lekaptam róla a létfontosságú gumijószágot, és kirohantam a szobából. A nadrágomat már menet közben húztam fel.

– Brávó – mondtam. Micsoda diadal!

– Inkább csak egy jó hecc – mondta. – Élveztem.

– Te mindig élvezed.

– Finomak ezek a csigák – mondta. – Nagyok és szaftosak.

– A csigatenyészetekben két napra fűrészporba teszik őket, mielőtt étkezési célra eladják a piacon – mondtam.

– Miért?

– Hogy a csigák kipurgálják magukat. Mikor szerezted meg az aláírt levélpapírt? Mindjárt az elején?

– Az elején, persze. Mindig így csinálom.

– De miért áll rajta az, hogy Boulevard Hausmann, a Rue Laurent-Pichet helyett?

– Én is megkérdeztem tőle. Azt mondta, azelőtt ott lakott. Csak nemrégiben költözött át.

– Akkor ez teljesen rendben van – mondtam.

Elvitték a tányérokat az üres csigahéjakkal, és hamarosan kihozták a fajdot. Fajdon én a vörös nyírfajdot értem, nem szeretem igazán se a feketét (amelyiknek fekete a kakasa, és szürke a tyúkja), se az erdeit (a süketfajdot), se a fehéret (a hófajdot). A többiek is jók, különösen a hófajd, de a vörös nyírfajd köztük a király. És, feltéve persze, ha ideiek, nincs az övékénél gyöngébb és ízletesebb hús a világon. Augusztus tizenkettedikén kezdődik meg a vadászatuk, és minden évben már jó előre és egyre türelmetlenebbül várom ezt a napot, akárcsak a szeptember elejét, amikor Colchesterből és Whitstable-ből megérkeznek az osztrigák. A vörös nyírfajdot úgy kell enni, mint a legfinomabb vesepecsenyét: angolosan sütve, hogy a vér csak egy lehelettel legyen sötétebb a skarlátvörösnél. A Maximban nem is szeretik, ha másként rendeli az ember.

Lassan eszegettük a fajdunkat, egyszerre mindig csak egy vékony szeletkét szeltünk le a melle húsából, hagytuk, hadd olvadjon el a szánkban, és minden falatra ittunk egy korty illatos Volnay-t.

– Ki a következő a listán? – kérdezte Yasmin.

Ezen már magam is gondolkoztam egy sort. – Úgy volt, hogy Mr. James Joyce lesz, de talán kellemesebb lenne, ha helyszínt váltanánk, és egy rövidke utazást tennénk Svájcba – mondtam neki.

– Én örülnék neki – közölte Yasmin. – Ki van Svácjban?

– Nizsinszkij.

– Azt hittem, itt van azzal a Gyagilev nevű fickóval.

– Bár itt lenne – mondtam –, de úgy néz ki, hogy egy kicsit begolyózott. Azt hiszi, hogy házasságot kötött Istennel, és most egy nyakába akasztott nagy aranykereszttel járkál mindenhova.

– Micsoda pech – mondta Yasmin. – Ez azt jelenti, hogy vége a táncospályájának?

– Ezt senki nem tudja. Azt mesélik, hogy alig néhány hete St. Moritzban táncolt egy szállodában. De csak mulatságból csinálta, hogy szórakoztassa a vendégeket.

– Szállodában lakik?

– Nem, egy villája van St. Moritz fölött.

– Egyedül él?

– Sajnos nem. Felesége van meg gyereke, meg egy csomó személyzet. Dúsgazdag ember. Régebben mesés összegeket keresett. Tudom, hogy Gyagilev előadásonként huszonötezer frankot fizetett neki.

– Atyaisten! Láttad valaha táncolni?

– Csak egyszer. Abban az évben, amikor kitört a háború, ezerkilencszáztizennégyben, a londoni régi Palace Theaterben. A Chopiniádában lépett fel. Lenyűgöző volt. Úgy táncolt, mint egy isten.

– Megőrülök, hogy megismerkedhessem vele – mondta Yasmin. –Mikor indulunk?

– Holnap – mondtam. – Nem szabad sokáig egy helyben maradnunk. Folyon úton kell lennünk.

19.fejezet

Elbeszélésemnek ezen a pontján, amikor éppen le akartam írni svájci utazásunkat, melynek során meg akartuk keresni Nizsinszkijt, tollam hirtelen fölemelkedett a papírról, és azon kaptam maga, hogy habozok. Nem ragadtam-e bele valamiféle kerékvágásba? Nem kezdem ismételgetni magam? Yasminnak a következő tizenkét hónap során iszonyú sok lenyűgöző emberrel kellett megismerkednie, ez nem kétséges. De a cselekmény (persze egy-két kivétellel) majd minden esetben jószerivel ugyanúgy zajlott. Sor került a kőrisbogárpor beadására, ezt követte a kataklizma, aztán jött a menekülés a zsákmánnyal és a többi, és ez, bármilyen érdekesek legyenek is netán maguknak az érdekelt férfiaknak,

óhatatlanul meglehetősen unalmassá válik az olvasó számára. Mi sem lenne könnyebb, mint ha a részletekbe elmerülve elmesélném, hogyan is találkoztunk mi ketten Nizsinszkijjel, a villája alatti lejtőn, a fenyves-erdő egyik ösvényén, ahogy tényleg találkoztunk. Hogyan adtuk be neki a csokoládét, aztán hogy tartóztattuk fel a csevegésünkkel kilenc percig, amíg a por hatni kezdett rá, és hogyan hajszolta be Yasmint a sötét erdőbe, szikláról sziklára szökkenve, minden ugrással olyan magasra emelkedve a levegőben, mintha repülne. Ám ha mindezt megtenném, akkor az is helyénvaló lenne, hogy leírjam a James Joyce-vállalkozást is, Joyce-ot Párizsban, Joyjce-ot a kék szerzs-öltényében, a fekete filckalapjával, lábán az ócska teniszcipőjével, amint a turistabotját pörgeti, és trágárságokat beszél. Joyce után pedig Mr. Bonnard és Mr. Braque következnének, aztán pedig egy gyors hazaruccanás, vissza Cambridge-be, hogy átrakjuk becses zsákmányunkat a Spermabankba. Ez nagyon kurta út volt, mert Yasmin meg én ekkor már nagyon fölvettük a ritmust, és folytatni akartuk, míg csak nem végzünk.

A. R. Woresley őrült izgalomba jött, amikor megmutattam neki szállítmányunkat. Mostanára már megvolt Alfonz király, Renoir, Monet, Matisse, Proust, Sztravinszkij, Nizsinszkij, Joyce, Bonnard és Braque.

– És jó munkát végeztél a fagyasztással is – mondta nekem, amikor óvatosan átrakta a megcímkézett, szalmaszálakkal teli állványokat a hordozható mélyhűtő bőröndből főhadiszállásunk, a „Dunroamin” hatalmas mélyhűtőjébe. – Nyomás, gyerekek, csak így tovább – dörzsölgette a kezét, mint valami fűszeres. – Csak így tovább.

Mentünk tovább. Addigra már október eleje lett, és délnek indultunk, Itáliába, hogy megkeressük D. H. Lawrence-t. Meg is találtuk. Capri szigetén lakott a Palazzo Ferraróban Friedával, és ebből az alkalomból nekem kellett a hájas Friedát két óra hosszat szórakoztatnom a sziklákon, mialatt Yasmin munkába vette Lawrence-t. Lawrence-szel kapcsolatban azonban enyhe megdöbbenés ért bennünket. Mikor visszarobogtam Capri-i szállodánkba az ondóval, és megvizsgáltam a mikroszkóp alatt, kiderült, hogy hímivarsejtjei mind halottak. Semmiféle mozgást nem tudtam észlelni köztük.

– Jesszusom – mondtam Yasminnak –, ez az ember meddő.

– Nem úgy viselkedett – felelte. – Olyan volt, mint egy bakkecske. Egy kanos bakkecske.

– Ki kell húznunk a listánkról.

– Ki a következő? – kérdezte.

– Giacomo Puccini.

20.fejezet

– Puccini nagy ember – mondtam. – Óriás. Nem szabad kudarcot vallanunk vele.

– Hol lakik? – kérdezte Yasmin.

– Lucca mellett, Firenzétől körülbelül negyven mérföldnyire.

– Mesélj nekem róla.

– Puccini mesésen gazdag és híres ember. Hatalmas házat építtetett fel magának, a Villa Puccinit, egy tó partján, amellett a kis falu mellett, ahol született, és amelyet Torre del Lagónak hívnak. Mármost, Yasmin, ez az az ember, aki a Manón Lescaut-t, a Bohéméletet, a Toscát, a Pillangókisasszonyt és A nyugat lányát írta. Mindegyik klasszikus lett. Valószínűleg nem egy Mozart vagy egy Wagner, még csak nem is egy Verdi, de azért még mindig zseni és óriás. Amellett remek fickó.

– Miben?

– Nagy szoknyavadász.

– Pompás.

– Most hatvanegy éves, de oda se neki – mondtam. – Sokoldalú ember: nagy ivó, bolondul az autóvezetésért, szenvedélyes horgász és még szenvedélyesebb vadkacsavadász. De mindenekfelett kéjenc. Valaki azt mondta róla egyszer, hogy vadászik a nőkre, a vízi szárnyasokra és a librettókra – ebben a sorrendben.

– Klassz pasasnak hangzik.

– Pompás fickó. Van egy felesége, egy Elvira nevű vén csoroszlya, és ha hiszed, ha nem, ezt az Elvirát egyszer öt havi börtönre ítélték, mint aki a halálát okozta Puccini egyik barátnőjének. Cselédlány volt a házuknál, és az a vadállat Elvira egyszer késő éjjel rajtakapta vele Puccinit a kertben. Iszonyatos jelentet rendezett, és a lányt kirúgták, de Elvira utána is addig-addig üldözte, hogy szegényke mérget vett be, és megölte magát. A családja a bírósághoz fordult, és Elvira öt havi sitkót kapott.

– Le is ülte?

– Nem. Puccini kimentette, tizenkétezer lírát fizetett a lány családjának.

– Akkor mi legyen a tervünk? – kérdezte Yasmin. – Egyszerűen kopogtassak az ajtón, és menjek be?

– Az nem fog menni – mondtam. – Hűséges házőrző kutyákként veszik körül a cselédek, és ott van az az átkozott felesége is. Soha a közelébe se jutnál.

– Akkor mit javasolsz.

– Tudsz énekelni? – kérdeztem.

– Nem vagyok egy Melba – felelte Yasmin –, de egész jó kis hangom van.

– Remek – mondtam. – akkor ez az. Ezt fogjuk csinálni.

– Mit?

– Majd elmondom útközben.

Éppen visszatértünk Capriból a félszigetre, és Sorrentóban kötöttünk ki. Olaszországnak ezen a részén meleg, októberi idő volt, ragyogott a kék ég, bepakoltunk hát derék Citroen Torpedómba, és elindultunk északnak, Lucca felé. Leeresztettük a tetejét, igazi gyönyörűség volt végighajtani a Sorrentóból Nápolyba vezető csodálatos, part menti úton.

– Először is hadd meséljem el neked, hogyan ismerkedett meg Puccini Carusóval – kezdtem –, mert nem érdektelen annak szempontjából, amit csinálni fogsz. Puccini akkor már világhírű volt, Caruso pedig gyakorlatilag teljesen ismeretlen, de rettenetesen szerette volna megkapni Rodolpho szerepét a Bohémélet Livornóban tervezett bemutatójára, így aztán egy szép napon beállított a Villa Pucciniba, és azt kérte, hogy vezessék be a nagy emberhez. Puccinihoz szinte minden nap megpróbáltak bejutni mindenféle másodrendű énekesek, meg kellett hát oltalmaznia magát ezektől az emberektől, különben sose lett volna nyugta. „Mondjátok meg neki, hogy el vagyok foglalva”, mondta. A cselédlány azzal jött vissza Puccinihoz, hogy ez a fickó abszolúte nem hajlandó elkotródni. „Azt mondja, ha kell, egy évig ott fog táborozni a kertjében”. „Hogy néz ki?”, kérdezte Puccini. „Alacsony, köpcös, bajszos kis emberke, és keménykalap van a fején. Azt mondja, nápolyi”. „És mi a hangfaja?”, kérdezte Puccini. „Azt mondja, ő a világ legjobb tenoristája”, jelentette a cselédlány. „Mind ezt mondják”, mondta Puccini, de valami, mind a mai napig nem tudta megmondani, hogy mi, arra ösztökélte, hogy tegye le a könyvet, amelyet olvasott, és menjen ki az előszobába. A bejárati ajtó nyitva volt, és a kis Caruso ott ácsorgott előtte a kertben. „Ki a fene maga?”, ordított rá Puccini. Caruso teli torokból kieresztette azt a káprázatos hangját, és Rodolpho szavaival válaszolt a Bohéméletből: „Chi son? Sono un poete…” Ki vagyok? Költő vagyok. Puccini majd hanyatt esett hangjának szépségétől, soha életében nem hallott még ilyen tenort. Odarohant Carusóhoz, megölelte, és felkiáltott: ..Rodolpho a tied!” Ez igaz történet, Yasmin, maga Puccini is nagyon szereti elmesélni. És ma már persze Caruso a világ legnagyobb tenoristája, és ő meg Puccini a legjobb barátok. Csodálatos történet, nem gondolod?

– Mi köze ennek az én éneklésemhez? – kérdezte Yasmin. – Az én hangomtól Puccini aligha fog hanyatt esni.

– Persze hogy nem. De az általános elképzelés ugyanez. Caruso egy szerepet akart. Te három köbcenti ondót akarsz. Az utóbbit Puccini sokkal könnyebben odaadhatja, különösen egy olyan káprázatos nőnek, mint te. Az éneklés egyszerűen csak arra jó, hogy felhívd magadra a figyelmét.

– Akkor folytasd.

– Puccini kizárólag éjszaka dolgozik, körülbelül este fél tizenegytől úgy hajnali háromig-négyig. Olyankor a házban már mindenki alszik. Éjfélkor bemászunk a Villa Puccini kertjébe, és megkeressük a zenetermet. Azt hiszem, a földszinten van, és biztos nyitva lesz az ablaka, hiszen még melegek az éjszakák. Én elbújok a bokrok közt, te meg megállsz a nyitott ablak előtt, és halkan elénekeled a Pillangó kisasszony gyöngéd kis áriáját, az Un bel vedremó-t. Ha minden jól megy, Puccini oda fog szaladni az ablakhoz, és látni fogja, hogy egy lenyűgöző szépségű lány áll alatta – te. A többi már könnyen fog menni.

– Tetszik nekem a dolog – mondta Yasmin. – Az olaszok folyton énekelnek egymás ablaka alatt.

Mikor Luccába értünk, szerény kis szállodában ütöttük fel a táborunkat. A szálloda nappalijának ócska zongorája mellett betanítottam Yasminnak ezt az áriát. Szinte semmit nem tudott olaszul, de hamarosan kívülről megtanulta a szövegét, és a végén már tényleg egész kedvesen el tudta énekelni az egészet. A hangja kicsi volt, de tökéletesen tiszta. Utána azt is megtanítottam neki, hogyan mondják olaszul, hogy „Maestro, imádom a műveit. Csak azért tettem meg ezt a hosszú utat egyenesen Angliából…”, satöbbi, satöbbi, továbbá betanítottam neki még néhány hasznos frázist, köztük természetesen azt, hogy „Semmi mást nem kérek, csak egy autogrammot, a saját levélpapírjára”.

– Azt hiszem, ennél a fickónál nem lesz szükséged a bogárra – mondtam.

– Én se hiszem – mondta Yasmin. – Most az egyszer hagyjuk el.

– És kalaptűre se – mondtam neki. – Ez az ember az én szememben egy hős. Nem akarom, hogy megszúrják.

– Ha nem használjuk a bogarat, nem lesz szükségem a kalaptűre se. Ezt az egyet csakugyan alig várom, Oswald.

– Holtbiztos jó mulatság lesz – feleltem.

Mikor már mindenben felkészültünk, egyik délután kihajtottunk a Villa Puccinihoz, felderíteni a terepet. Hatalmas kúria volt, egy nagy tó partján, de mindenütt nyolc láb magas, tüskés vaskerítés vette körül. Ez nem volt túlságosan jó. – Szükségünk lesz egy kis létrára – mondtam. Visszahajtottunk hát Luccába, és vettem egy kis falétrát, amelyet beraktunk a nyitott kocsiba.

Közvetlenül éjfél előtt aztán megint ott álltunk a Villa Puccini mellett, készen az akcióra. Néma csend volt, sötét és meleg volt az éjszaka. Nekitámasztottam a létrát a kerítésnek, fölmásztam rajta, és leugrottam a kertbe. Yasmin követett. Átemeltem a létrát a mi oldalunkra, és otthagytam, menekülésre készen.

Tüstént megláttuk az egész házban az egyetlen szobát, ahol még égett a lámpa. A tóra nézett. Kézen fogtam Yasmint, és közelebb óvakodtunk hozzá. Bár holdtalan éjszaka volt, a két nagy földszinti ablaknak a tavon visszatükröződő fénye halványan mégis megvilágította a házat és a kertet. A kert teli volt fákkal, bokrokkal/cserjékkel és virágágyásokkal. Nagyon élveztem a dolgot, az ilyesmit szokta Yasmin „jó kis heccnek” nevezni. Mihelyt közelebb értünk az ablakhoz, meghallottuk a zongoraszót. Az egyik ablak nyitva állt. Lábujjhegyen odalopakodtunk, és bekukucskáltunk rajta. És íme, ott ült maga a nagy férfiú, ingujjban, egy pianínó mellett, szivarral a szájában, klimpírozott. Időnként abbahagyta, hogy lefirkantson valamit, aztán tovább kalimpált. Zömök, vállas, kissé pocakos, fekete bajszos férfi volt. A pianínóra kétoldalt cifra réz gyertyatartók voltak felszerelve, de gyertyák nem égtek bennük. A pianínó melletti polcon nagy fehér, kitömött madár állt, valami daruféle. A szoba falait körös-körül Puccini híres-nevezetes őseit ábrázoló olajfestmények borították – az ükapja, a dédapja, a nagyapja meg az apja, akik mind híres muzsikusok voltak. A Puccini család férfitagjai több mint kétszáz éven keresztül továbbadták magasrendű zenei képességeiket a gyermekeiknek. A Puccini-szalmaszálak, ha meg tudom őket szerezni, felbecsülhetetlen értéket fognak jelenteni. El is határoztam, hogy a szokásos ötven helyett százat fogok belőlük készíteni.

És most ott álltunk, Yasmin meg én, és lestük a nagy embert a nyitott ablakon át. Észrevettem, milyen pompás a sűrű, fekete sörénye, amelyet egyenesen hátrafésült a homlokából.

– Én most eltűnök a szem elől – suttogtam Yasminnak. – Várd ki, amíg egy kicsit abbahagyja, aztán kezdj el énekelni.

Rábólintott.

– A létránál várlak.

Megint csak bólintott.

– Sok szerencsét – súgtam, aztán lábujjhegyen elosontam, majd megálltam egy bokor mögött, alig ötyardnyira az ablaktól. A bokor levelein keresztül már nemcsak Yasmint láttam, hanem be tudtam nézni a szobába is, ahol a zeneszerző ült, mivel a hatalmas ablak majdnem a földig ért.

A zongorán a pötyögtetés hol elhallgatott, hol megint csilingelni kezdett. A koma egy ujjal pötyögtette ki a dallamot. Csodálatos dolog volt: ott álltam valahol Olaszországban, éjfélkor egy tó partján, és hallgattam, amint Giacomo Puccini komponál valamit, ami szinte bizonyosan egy új opera egyik elbűvölő áriája lesz. Aztán a zongora megint elhallgatott. Amikor jónak találta a frázist, lejegyezte, tollal a kezében előrehajolt, és elkezdte leírni a kottatartón álló kéziratpapírra: rótta a kottafejeket a librettista szöveg fölé.

Aztán a néma csöndben hirtelen felcsendült Yasmin bájos kis hangján az Un bel di vedremo. Lenyűgöző hatása volt: ezen a helyen, ebben az atmoszférában, ezen a sötét éjszakán a tóparton, Puccini

ablaka alatt kimondhatatlanul megindított. Láttam, hogy a zeneszerző megdermed. Megállt a kezében a toll a papíron, a keze is megdermedt, egész teste mozdulatlanná vált, ahogy az ablaka előtt megszólaló hangot hallgatta. Nem nézett ki. Azt hiszem, nem mert kinézni, nehogy megtörje a varázst. Az ablaka alatt egy fiatal lány énekelte egyik kedvenc áriáját, kicsi, de kellemes hangon, és abszolút kristálytisztán. Semmit nem változott az arckifejezése. A szája se rebbent meg. Meg se moccant, amíg az ária be nem fejeződött. Varázslatos pillanat volt. Aztán, amikor Yasmin befejezte, Puccini néhány másodpercig még ülve maradt a zongoránál. Mintha azt várta volna, hogy még valami következik, vagy valamiféle jelt kap odakintről. De Yasmin nem mozdult, és nem szólalt meg, csak állt, arcát az ablakra emelve várta, hogy a férfi menjen oda hozzá.

És oda is ment. Láttam, ahogy letette a tollát, lassan fölállt a zongoraszékről, és odament az ablakhoz, ahonnan meglátta Yasmint. Sokszor beszéltem már Yasmin sugárzó szépségéről, annak a látványnak, ahogy ott állt, mozdulatlanul és derűsen, csodálatos meglepetést kellett hát szereznie Puccininak. Csak ámult-bámult, és tátotta a száját. Álom ez? Aztán Yasmin rámosolygott, és ez megtörte a varázst. Láttam, ahogy a zeneszerző hirtelen fölébredt a transzból, és hallottam, amint azt mondja: „Dio mio come bello!” Aztán egyszerűen kiugrott az ablakon, és teljes erejéből magához ölelte Yasmint.

Ez már jobban hasonlít rá, gondoltam. Ez az igazi Puccini. Yasmin se késlekedett viszonozni a közeledését. Aztán hallottam, amint Puccini halkan azt mondja neki olaszul, amit ugyan Yasmin holtbiztos nem értett: – Be kell mennünk. Ha túl sokáig hallgat a zongora, a feleségem fölébred, és gyanút fog. – Láttam, ahogy közben elmosolyodott ezen, kivillantva hófehér fogait, aztán fölkapta Yasmint, beemelte az ablakon, és maga is utána mászott.

Én nem vagyok voyeur. A. R. Woresley Yasminnal való bohóckodását tisztán szakmai okokból néztem végig, de az eszem ágában sem volt, hogy bekukucskáljak az ablakon Yasminra és Puccinira. A közösülés aktusa olyan, mint az orrpiszkálás. Semmi baj nincs vele, ha az ember maga csinálja, de egyedülállóan visszataszító látvány a szemlélő számára. Elballagtam. Fölkaptattam a létrán, átmásztam a kerítésen, és elmentem a tópartra sétálni. Körülbelül egy óra hosszat voltam távol. Mikor visszamentem a létrához, Yasminnak még nem volt se híre, se hamva. Mikor már három óra is eltelt, visszamásztam a kertbe, hogy megnézzem, mi van.

Óvatosan settenkedtem a bokrok közt, amikor hirtelen lépteket hallottam a kavicsos ösvényen, és alig tízlábnyira tőlem maga Puccini ment el mellettem, Yasminnal a karján. Hallottam, amint azt mondja olaszul: – Nincs úriember, aki engedné, hogy egy hölgy éjnek idején egyedül gyalogoljon vissza Luccába.

Haza akarta kísérni a szállodába, gyalog? Követtem őket, hogy lássam, hová mennek. Puccini gépkocsija a ház előtt állt, a kocsifeljárón. Láttam, amint besegíti Yasmint a vezető melletti ülésre, aztán nagy hűhóval, sorra gyújtogatja a gyufákat, és felgyújtja az acetilénlámpás reflektorokat. Végül megtekerte a kurblit, aztán, mikor a motor beugrott és dorombolni kezdett, kinyitotta a kaput, beugrott a vezetőülésbe, és bőgve felpörgette a motort. Elrobogtak.

Kirohantam a saját kocsimhoz, nagy keservesen felkurbliztam,.és sebesen elhajtottam Lucca felé, de Puccinit nem értem utol. Sőt, még csak félúton jártam, amikor szembejött velem hazafelé, ezúttal már egyedül.

Yasmin réges-rég a szállodában volt. – Megszerezted az anyagot?

– Természetesen – felelte.

– Add ide gyorsan.

A kezembe nyomta, és hajnalra már száz kitűnő minőségű Puccini-szalmaszálat készítettem. Miközben ezen dolgoztam, Yasmin a szobámban üldögélt, vörös Chiantit ivott, és mesélt.

– Remek volt – mondta. – Igazán csodálatos. Bárcsak mind olyanok lennének, mint ő.

– Pompás.

– Olyan vidám volt. Rengeteget nevettünk. És énekelt nekem valamit az új operájából.

Mit mondott, mi lesz a címe?

– Turio? – mondta – Turidot? Valami ilyesmi.

– A feleséggel nem volt semmi zűr?

– Szikrányit se. De rém muris volt, mert még amikor teljesen elfogott minket a díványon a szenvedély, időnként akkor is kinyújtotta a kezét, és püfölni kezdte a zongorát. Csak hogy az asszony tudja, hogy keményen dolgozik, nem pedig valami nővel hetyeg.

– Úgy gondolod, nagy ember?

– Fantasztikus – mondta Yasmin. – Keress nekem még egy ilyet.

Luccából északra indultunk Bécsbe, de útközben azért meglátogattuk a luzerni tó melletti kedves házban Szergej Rahmanyinovot.

– Muris dolog – mondta Yasmin, amikor a nyilvánvalóan meglehetősen viharos együttlét után visszajött a kocsiba a nagy zeneszerzőtől –, muris dolog, de valami elképesztő hasonlóság van Mr. Rahmanyiriov és Mr. Sztravinszkij között.

– Az arcukra érted?

– Mindenben – mondta. – Mind a kettőnek kicsi a teste, és nagy, formátlan az arca. Óriási és vörös az orruk. Gyönyörű a kezük. Pici a lábuk. Vékony a lábszáruk. És gigágszi fütyijük van.

– Azt a tapasztalatot szűrted le eddig, hogy a zseniknek nagyobb a fütyijük, mint a közönséges férfiaknak?

– Határozottan – mondta. – Sokkal nagyobb.

– Féltem, hogy ezt fogod mondani.

– És jobban is használják – dörgölte az orrom alá. – Nagyszerű kardforgatók.

– Marhaság.

– Ez nem marhaság. Oswald. Nekem csak tudnom kell.

– Ne felejtsd el, hogy mind bevették a bogarat.

– A bogár segít – mondta. – Persze hogy segít. De azt össze se lehet hasonlítani, ahogy egy nagy alkotó géniusz forgatja a kardját, meg ahogy egy mindennapi férfi. Ezért érzem magam olyan pompásan velük.

– Én egy mindennapi fickó vagyok?

– Ne húzd fel az orrodat – mondta. – Nem lehet mindenki Rahmanyinov vagy Puccini.

Mélységesen meg voltam bántva. Yasmin a legérzékenyebb pontomon döfött belém. Egész úton duzzogtam Bécsig, de aztán ennek a nemes városnak a látványa visszaadta a jókedvemet.

Bécsben Yasminnak rendkívül mulatságos találkozása esett Dr. Sigmund Freuddal a rendelőjében, a Berggasse 19. alatt, azt hiszem, ez a látogatás is megérdemel egy rövid beszámolót.

Mindenekelőtt annak rendje s módja szerint bejelentkezett a híres professzornál, közelve, hogy sürgős pszichiátriai kezelésre van szüksége. Mikor közölték vele, hogy négy napig várnia kell, az időt kitöltendő megszerveztem, hogy közben meglátogathassa a magasztos Mr. Richard Strausst. Mr. Strausst éppen akkor nevezték ki a bécsi Staatsoper társigazgatójának, és Yasmin szerint meglehetősen nagyképű ember volt. Ám könnyű zsákmánynak bizonyult, és ötven kitűnő szalmaszálat rakhattam a fagyasztóba tőle.

Utána Dr. Freud került sorra. Jómagam a félig bohócok osztályába soroltam az ünnepelt pszichiátert, és semmi okot nem láttam rá, miért ne tréfálhatnánk meg egy kicsit, amiben Yasmin is egyetértett velem, így aztán kettesben kisütöttünk egy érdekes pszichés betegséget, amelyben állításunk szerint Yasmin

szenvedett volna, aztán egy hűvös októberi délutánon, pontosan fél háromkor, bement a berggassei nagy, szürke kőházba. Íme beszámolója a találkozásukról, ahogy még aznap elmesélte nekem, miután lefagyasztottam a szalmaszálakat.

– Fura egy vén madár – mondta. – Nagyon szigorú a tekintete, és olyan korrektül öltözködik, mint egy bankár vagy ilyesmi.

– Beszél angolul?

– Egész jól, de azzal a rémes, németes akcentussal. Leültetett az íróasztala elé, mire tüstént megkínáltam a csokoládéval. Úgy elfogadta, mint a kezesbárány. Nem fura, Oswald, hogy mindegyik vita nélkül bekapja a csokoládét?

– Szerintem csöppet se fura – mondtam. – Ez a természetes. Ha engem kínálna csokoládéval egy csinos lány, én is elfogadnám.

– Az a szőrmók fajta – folytatta Yasmin. – Bajuszt visel, és sűrű, hegyes szakálla van, amely úgy néz ki, mintha nagy gonddal naponta igazgatná ollóval a tükör előtt. Őszül már, majdnem fehér. De alul-fölül jól vissza van nyírva, így a szőr mintha keretbe foglalná a száját. És ami mindenekfölött feltűnt nekem rajta, az a szája. Mintha gumiból lenne, hamis száj volna, amit csak ráragasztottak a valódira.

– „Nohát akkor, fráulein” – majszolgatta a csokoládéját –, „beszéljen nekem arról a sürgős problémájáról”.

– Ó, Dr. Freud, remélem, fog tudni segíteni rajtam! – mondtam, és mindjárt jól fel is pörgettem magam. – Beszélhetek őszintén önnel?

– „Ezért fan itt” – mondta. – „Feküdjön le, kérem, arra a difányra ott, és engedje el magát”.

– Na, lefeküdtem arra az istenverte díványra, Oswald, és közben arra gondoltam, hogy ez legalább tűrhetően kényelmes lesz, ha megkezdődik a tűzijáték.

– Értem a szempontodat.

– No, azt mondtam neki: „Valami iszonyú baj van velem, Dr. Freud! Valami iszonyatos és megbotránkoztató!”

– „És mi folna az?”, kapta föl a fejét. Nyilvánvalóan élvezte, ha iszonyatos és megbotránkoztató dolgokról hallhat.

– „Nem fogja elhinni”, mondtam, „de egyszerűen nem tudok néhány percnél tovább úgy meglenni egy férfi jelenlétében, hogy ne próbáljon megerőszakolni! Olyan lesz, mint egy vadállat! Letépi rólam a ruhát! Előveszi a nemi szervét… ez a helyes kifejezés?”

– „Éppúgy megteszi, mint bármi más. Folytassa, fráulein.”

– „Aztán meg rám veti magát!, kiáltottam. „Leteper! Kedvét tölti rajtam! Minden férfi, akivel csak találkozom, ezt csinálja velem. Dr. Freud! Segíteni kell rajtam! Halálra fognak erőszakolni!”

– „Kedfes hölgyem”, mondta, „ez egy nagyon általános fantáziakép bizonyos hisztérikus nők körében. Ezek a nők mind félnek a férfiakkal faló fizikai kapcsolattól. Foltaképpen pedig másra se fagynak, csak hogy részt fehessenek a paráználkodásban, a közösülésben és mindenféle más szexuális kilengésekben, de meg fannak rémülfe a köfetkezményektől. Így aztán fantáziálnak. Azt képzelik, hogy megerőszakolják őket. De ez soha nem történik meg. Mind szüzek.”

– „Nem! Nem!”, kiáltottam. „Ön téved, Freud doktor! Én nem vagyok szűz! Én a legtöbbször megerőszakolt lány vagyok a világon!”

– „Maga csak hallucinál”, mondta. „Magát soha senki nem erőszakolta meg. Miért nem ismeri be? Mindjárt jobban érezné magát.”

– „Hogy ismerjem be, mikor nem igaz?”, kiáltottam. „Minden férfi így bánik velem, akivel csak megismerkedtem! Önnel is pont így fogok járni, ha még sokáig itt maradok, majd meglátja!”

– „Ne legyen már nefetséges, fráulein”, reccsentett rám.

– „Így lesz! Így lesz!”, kiáltottam. „Ön is pont olyan rémes lesz, mint a többi, mielőtt a végére érünk!”

– Mikor ezt mondta, Oswald, a vén keselyű az égre forgatta a szemét, és önhitten elmosolyodott. – „Fantáziál, kedfesem, ez mind, mind csak fantázia.”

– „Miből gondolja, hogy önnek teljesen igaza van, én meg tévedek?”, kérdeztem.

– „Hadd magyarázzam meg egy kicsit alaposabban”, mondta. Hátradőlt a székén, és összekulcsolta a kezét a pocakján. „Maga, kedves fráulein, tudat alatt azt hiszi, hogy a férfi nemi szerf egy géppuska…”

– „Pontosan ezért aggódom annyira!”, kiáltottam. „Halálos fegyver!”

– „Pontosan”, mondta. „No, most már kezdünk jutni falamire. És maga azt hiszi, hogy minden férfi, aki magára irányozza, meg fogja húzni a rafaszt, és a golyóifal szitáfá lövi”..

– „Nem a golyóival”, mondtam. „Valami mással”.

– „Így aztán megfutamodik”, folytatta. „Maga minden férfit fisszautasít. Elbújik előlük. Egész éjszaka egyedül üldögél…”

– „Nem üldögélek egyedül. A drága öreg dobermannommal üldögélek, Fritzyvel”.

– „Hím fagy nőstény”, vágott közbe.

– „Fritzy hím.”

– „Így még rosszabb a dolog. Mondja, nem szokott ezzel a dobermannal szexuális kapcsolatot folytami?”

– „Ne bolondozzon már, Dr. Freud. Mit képel rólam?”

– „Maga fut a férfiak elől”, mondta. „Maga fut a férfiak elől”, mondta. „Maga fut a kutyák elől. Maga minden elől elfut, aminek nemi szerfe fan…”

– „Soha életemben nem hallottam még ekkora baromságot!”, robbantam ki. „Nem félek én senkinek a nemi szervétől! Csak átkozottul kellemetlennek tartom, ennyi az egész! Torkig vagyok vele! Elegem volt!”

– „Szereti a répát, fráulein?”, kérdezte hirtelen.

– „A répát? Atyaisten, nem különösebben, nem. Ha eszem, rendszerint felaprítom. Kockára vágom.”

– „És mi fan az uborkáfal, fráulein?”

– „Ízetlen jószág”, mondtam. „Ecetesen szeretem”.

– „Ja, ja”, – mondta, miközben az egészet leírta a törzslapomra. „Talán érdekelni fogja, fráulein, hogy mind a répa, mind az uborka igen erős szexuális szimbólumok. A hím falloszt szimbolizálják. Maga meg fagy föl akarja aprítani, fagy be akarja savanyítani!”

– Én mondom neked, Oswald – folytatta Yasmin –, alig bírtam megállni, hogy ne visítozzak és ne kezdjek röhögni. És gondold csak el, az emberek tényleg elhiszik ezt a lószart!

– Ő maga is elhiszi – feleltem.

– Tudom, hogy elhiszi. Ott ült, és leírta az egészet egy hosszú kartotékra. Aztán azt mondta: „És mit tudna még elmondani nekem, fráulein?”

– „El tudnám mondani, hogy szerintem mi bajom van”, feleltem.

– „Folytassa, kérem.”

– „Azt hiszem, van bennem egy kis dinamó”, mondtam, „és ez a dinamó egyre forog és pörög, körbe-körbe, és egy iszonyatos szexualitású elektromos töltést ad le magából”.

– „Nagyon érdekes”, firkált tovább, „folytassa, kérem”.

– „Ez a szexuális villamosság olyan nagy feszültségű”, mondtam, „hogy mihelyt egy férfi a közelembe jön, átüt belőlem hozzá a szikrája, és felcukkolja”.

– „Mit jelent az, kérném, hogy felcukkolja?”

– „Azt jelenti, hogy felizgatja”, mondtam, felvillanyozza a szeméremtestét. Vörös izzásra hevíti. És akkor őrjöngeni kezd, és nekem esik. Elhiszi ezt nekem, Dr. Freud?”

– „Ez igen súlyos eset”, mondta a vén szivar. „Számos pszichoanalitikai ülésre lesz szüksége itt a díványon, hogy normálissá fáihasson”.

– Én persze egész idő alatt az órámon tartottam a szemem, Oswald. Aztán, amikor nyolc perc már eltelt, azt mondtam neki: „Kérem, ne erőszakoljon meg, Dr. Freud. Önnek fölötte kellene állnia az ilyesminek”.

– „Ne legyen már nefetséges, fráulein”, mondta. „Maga már megint hallucinál!”

– „De az elektromosságom!”, kiáltottam. „Fel fogja cukkolni önt! Tudom! Át fog ugrani rólam önre, és fel fogja villanyozni a szeméremtestét! Vörösen fog izzani a fütyije! Le fogja tépni rólam a ruhát! Magáévá fog tenni!”

– „Azonnal hagyja abba ezt a hisztérikus ordítozást!”, förmedt rám. Fölállt az íróasztala mellől, és odajött mellém a díványhoz. „Itt fagyok”, mondta, és kitárta a karját. „Nem bántom magát, igaz? Nem próbálok magának ugrani, igaz?”

– És ez volt az a pillanat, Oswald – mesélte Yasmin –, mikor a bogár hirtelen kupán vágta. Megelevenedett a nudlija, és úgy meredt fölfelé, mintha egy sétapálca volna a nadrágjában.

– Pompásan időzítetted – mondtam.

– Nem volt rossz, mi? Kinyújtottam a karomat, vádlóan rámutattam az ujjammal, és kiabálni kezdtem: „Ott van! Magával is ez történik, vén bakkecske! Megütötte a villamosságom! Most már hisz nekem, Dr. Freud? Hajlandó elhinni, amit mondok?”

– Csak láttad volna az arcát, Oswald. Tényleg látnod kellett volna bennünket. A bogár hatni kezdett, kiült a szemébe a szex őrült csillogása, és elkezdett csapkodni a karjával, mint valami vén varjú. De azt az egyet meg kell adnom neki, hogy nem vetette magát tüstént rám. Legalább egy percig türtőztette magát, közben próbálta kianalizálni, hogy mi a fene történik. Lenézett a nadrágjára. Aztán rám nézett. Aztán motyogni kezdett. „Ez hihetetlen!… Elképesztő!… Hihetetlen!… Jegyzeteket kell készítenem!… Minden pillanatot fel kell jegyeznem. Hol a tollam, az Isten szerelmére? Hol fan a tinta? Hol fan egy kis papír? Ó, nem, a fenébe a papírral! Kérem, fesse le a ruháit, fráulein! Nem bírok tofább fárni!”

– Ez biztosan nagyon megrázta – mondtam.

– Hogy megrázta? Mint a falevelet! – Mondta Yasmin. – Teljesen aláaknázta az egyik leghíresebb elméletét.

– De a kalaptűt nem szúrtad belé, ugye?

– Hát persze hogy nem. Igazán nagyon rendes volt. Mihelyt túl volt az első robbanáson, felugrott és anyaszült pucéron visszaszaladt az íróasztalához, jegyzetelni, pedig a bogár még mindig keményen dolgozott benne. Iszonyatosan erős akaratereje lehet. És nagy benne az intellektuális kíváncsiság. De teljesen kiborult és megzavarodott attól, ami történt vele.

– „Most már hisz nekem, Dr. Freud?”, kérdeztem.

– „Hiszek magának!”, kiáltotta. „Teljesen új tereket nyitott meg ezzel a maga szexuális fillamosságával! Ez az eset történelmet fog csinálni! Újra látnom kell majd magát, fráulein!”

– „Nekem fog ugrani”, mondtam. „Nem lesz képes fékezni magát”.

– „Tudom”, mondta, és most először el is mosolyodott. „Tudom, fráulein, tudom”.

Ötven elsőrendű szalmaszálam lett Dr. Freudtól.

21.fejezet

Sápadt őszi napsütésben indultunk Bécsből északnak, Berlin felé. Alig tizenegy hónapja ért véget a háború, a város komor volt és sivár, de két fontos személyiséget kellett ott meglátogatnunk, és el voltam rá szánva, hogy galléron ragadjuk őket. Az első Mr. Albert Einstein volt, akivel Haberlandstrasse 9. sz. alatti házában Yasmin kellemes és sikeres találkozót bonyolított le.

– Milyen volt? – tettem fel neki a kocsiban a szokásos kérdést.

– Ő nagyszerűen érezte magát – felelte.

– És te?

– Nem igazán. Csupa agy, semmi test. Inkább mindennap egy Puccini.

– Lennél szíves megpróbálni elfelejteni azt az olasz Rómeót?

– Igen, Oswald, én próbálom. De mondok neked valami furcsát. Ezek a tudományos lángeszek, ezek a nagy intellektusok egészen másképp viselkednek, mint a művészek, amikor kupán vágja őket a bogár.

– Hogyan?

– Az észlények megállnak, és elkezdenek gondolkodni. Megpróbálják kiókumlálni, hogy mi a csuda történt velük, és miért. A művészek meg egyszerűen magától értetődőnek veszik, és fejest ugranak bele.

– Einstein hogy reagált?

– Nem tudta elhinni. Sőt, megszimatolta a turpisságot. Ő volt a legelső, aki valaha is gyanút fogott, hogy itt valami nem stimmel. Ebből is látszik, mennyire okos.

– Mit mondott?

– Csak állt, nézett rám a bozontos szemöldöke alól, és azt mondta: „Itt valami az égre bűzlik, fráulein. Ez nem az én normális reakcióm egy csinos látogatóra”.

– „Nem függ ez attól, hogy mennyire csinos az illető?”, kérdeztem.

– „Nem, fráuelien, nem függ”, mondta. „Mondja, közönséges csokoládé volt az, amit adott nekem?”

– „Teljesen közönséges”, feleltem, de remegtem egy kicsit. – „Én is ettem belőle egyet”.

– A kis mókust ugyancsak feltüzelte a bogár, Oswald, de eleinte neki is sikerült visszafognia magát, akárcsak az öreg Freudnak. Le-föl járkált a szobában, és motyogott. „Mi történik velem? Ez nem természetes… Itt valami nem stimmel… Én soha nem engedtem volna ezt…”

– Csábító pózban elnyúltam a pamlagon, és vártam, hogy fogjon már hozzá, Oswald, de nem, ő aztán abszolúte nem. A gondolkodás folyamata körülbelül öt percig teljes gátat emelt a testi vágyai elé, vagy nevezd, aminek akarod. Szinte hallottam, ahogy pörgött az a pompás öreg agya, és próbálta megfejteni a dolgot.

– „Mr. Einstein”, mondtam, „engedje el magát”.

– A világ legnagyobb intellektusával volt dolgod – mondtam. – ennek az embernek természetfölötti képességei vannak az oksági gondolkodásra. Próbáld meg megérteni, amit a relativitásról mond, mindjárt látni fogod, mire gondolok.

– Végünk lesz, ha valaki kisüti, mit csinálunk.

– Senki nem fogja – mondtam. – Einstein csak egy van.

Második fontos berlini donorunk Mr. Thomas Mann volt. Yasmin beszámolója szerint kellemes volt, de csöppet sem ihletett.

– Akárcsak a könyvei – mondtam.

– Akkor meg miért választottad ki?

– Csinált néhány kitűnő dolgot. Azt hiszem, élni fog a neve. Folyékony nitrogénes utazókofferemben most már megvolt Puccini, Rahmanyinov, Strauss, Freud, Einstein és Mann. Így aztán becses szállítmányunkkal megint visszatértünk Cambridge-be.

A. R. Woresley teljesen eksztázisba esett. Átkozottul jól tudta, hogy most már valami nagyon nagy dolog áll előttünk. Mind a hárman ujjongtunk, de én egyelőre nem voltam abban a hangulatban, hogy

ünneplésre pocsékoljam az időt. – Amíg itt vagyunk – mondtam –, tudjunk le néhányat az angol fiúk közül. Már holnap elkezdhetjük.

Alighanem Joseph Conrad volt köztük a legfontosabb, ezért őt vettük előre. Kentben lakott, Orlestone-ban, a Capel House-ban, és november közepe lett, mire a kocsin lementünk hozzá. Hogy egészen pontos legyek, 1919. november 16-a volt. Mint már mondtam, nem kívánom túl sok látogatásunkat részletesen leírni, mert félek, hogy csak ismételgetem magam. Ezt a szabályt többé nem fogom megszegni, csak ha valami szaftos vagy mulatságos epizódról kell megemlékeznem. Mr. Conradnál tett látogatásunk se szaftos nem volt, se szórakoztató. Rutinmunka volt, bár Yasmin utána megjegyezte, hogy egyike a legkedvesebb férfiaknak, akikkel addig dolgozott.

Kentből a sussexi Crowborugh-ba hajtottunk, ahol Mr. H. G. Wellst csíptük fülön.

– Nem rossz fej – mondta Yasmin, amikor kijött tőle. – Meglehetősen méltóságteljes és papos, de egész kellemes. Fura dolog ezekkel a nagy írókkal – tette hozzá. – Olyan hétköznapinak látszanak. Nincs bennük semmi, amivel az embernek a legcsekélyebb kulcsot is adnának a nagyságukhoz. Épp ellentétben a festőkkel. Egy nagy festőn valahogy meglátszik, hogy nagy festő. De a nagy író rendszerint úgy néz ki, mintha bérelszámoló lenne egy sajtgyárban.

Crowborough-ból tovább hajtottunk. Rittingdeanbe, amely szintén Sussexben van, hogy meglátogassuk Mr. Rudyard Kiplinget. Róla Yasmin csak egyetlen megjegyzést ejtett. – Tüskés kis strici – mondta. Kiplingtől ötven szalmaszál telt ki.

Most már igencsak benne voltunk a ritmusban, így másnap, ugyancsak Sussex megyében, elcsíptük Sir Arthur Conan Doyle-t, méghozzá olyan könnyen, mintha csak egy szem cseresznyét kellett volna letépnünk. Yasmin egyszerűen becsöngetett hozzá, és közölte az ajtót nyitó szobalánnyal, hogy a kiadótól jött, és fontos iratokat kell átadnia neki. Tüstént be is vezették a dolgozószobájába.

– Mi a véleményed Mr. Sherlock Holmes-ról? – kérdeztem.

– Semmi különös – felelte. – Megint egy író, akinek vékony a ceruzája.

– Csak várjál – mondtam neki. – A listán megint író következik, de kétlem, hogy őt is unalmasnak fogod találni.

– Ki az? – kérdezte.

– Mr. Bemard Shaw.

Keresztül kellett vágnunk Londonban, hogy eljussunk a hertfordshire-i Ayot St. Lawrence-be, ahol Shaw lakott. Útközben meséltem Yasminnak egyet-mást erről a beképzelt irodalmi bohócról. – Mindenekelőtt – mondtam – vad vegetáriánus. Csak nyers zöldségféléket eszik, meg gyümölcsöt és gabonaneműeket. Így hát kétlem, hogy el fogja fogadni a csokoládét.

– Akkor mit csináljunk? Adjuk be neki egy répában?

– Mit szólnál egy retekhez? – vetettem fel.

– Megenné?

– Valószínűleg nem – mondtam. – Legjobb lesz a szőlő. Veszünk Londonban egy szép fürt szőlőt, és az egyik szembe belecsempésszük a port.

– Ez be fog válni? – kérdezte Yasmin.

– Muszáj neki – feleltem. – Ez a fickó bogár nélkül ugyan meg nem csinálja.

– Mi a baj vele?

– Senki nem tudja pontosan.

– Nem gyakorolja ezt a nemes művészetet?

– Nem – feleltem. – Nem érdekli a szex. Valahogy kappannak látszik.

– A fene bele.

– Hórihorgas, szószátyár, vén kappan, és mérhetetlenül beképzelt.

– Arra célzol, hogy nincs rendben a szerkentyűje? – kérdezte Yasmin.

– Nem vagyok biztos benne. Hatvanhárom éves. Negyvenkét éves korában megnősült, de ez csak amolyan baráti és kényelmi házasság. Szexről szó sincs.

– Ezt honnan tudod?

– Nem tudom, de ez az általános vélemény. Ő maga jelentette ki, hogy „Huszonkilenc éves koromig nem volt semmiféle szexuális kalandom…”

– Kissé retardált a pasas.

– A magam részéről kétlem, hogy egyáltalán volt neki – mondtam. – Sok híres nő vette üldözőbe, de mindig sikertelenül. Mrs. Pat Campbell, az a gyönyörű színésznő azt mondta róla: „Ez tyúk, nem kakas”.

– Ez jó, tetszik nekem.

– Az étrendjét szántszándékkal a szellemi hatékonysága érdekében állította össze. Egyszer azt írta: „Kerek perec kimondom, hogy aki whiskyvel él, és döglött állatokkal táplálkozik, az aligha végezhet jó munkát”. Szemben azokkal, akik whiskyn és élő testeken élnek, mi?

Vágott az esze a mi derék Yasminunknak.

– Amellett még marxista meg szocialista is – mondtam. – Azt hiszi, mindent az államnak kellene irányítania.

– Akkor még nagyobb szamár, mint gondoltam – mondta Yasmin. – Alig várom, hogy láthassam, amikor a jó öreg bogár majd kupán csapja.

Útközben vettünk Londonban néhány fürt pompás üvegházi muskotályszőlőt Jacksonnál, a Piccadillyn. Méregdrága volt. Ez a sápadt, sárgászöld szőlő nagyon nagy szemű. Londontól északra megálltunk az út szélén, és előszedtük a kőrisbogárporos bádogdobozt.

– Adjunk neki egy duplát? – kérdeztem.

– Triplát – mondta Yasmin.

– Gondolod, hogy az még biztonságos?

– Ha mindaz igaz, amit meséltél róla, akkor a fél dobozra szüksége lesz.

– Jól van, akkor triplát kap.

Kiválasztottuk a fürtön a legalul csüngő szőlőszemet, és késsel óvatosan egy pici nyílást vágtunk rajta. Kikapartam a belsejéből egy csöppet, aztán beletettem a porból a háromszoros dózist, a tűvel jól beletömködtem a szőlő húsába, majd folytattuk utunkat Ayot St. Lawrence felé.

– Tudatában vagy annak – kérdeztem –, hogy ez az első alkalom, amikor valaki tripla adagot kap?

– Én nem aggódom – mondta Yasmin. – Ez az ember nyilvánvalóan súlyos szexhiányban szenved. Kiváncsi lennék, nem eunuch-e. Nem magas a hangja?

– Nem tudom.

– Nyavalyás írók – mondta Yasmin, aztán mélyebbre fészkelte magát az ülésen, és az út hátralevő részére zsörtös hallgatásba burkolózott.

Shaw háza, az úgynevezett Shaw's Corner nagy és érdektelen téglarakás egy csinos kert közepén. Délután négy óra húsz perckor álltam be a kerítés mellé.

– Mit csináljak? – kérdezte Yasmin.

– Kerüld meg a házat, és menj le egészen a kert végébe – mondtam. – Egy ferde tetejű kis fakunyhót fogsz találni, ott szokott dolgozni. Biztosan most is ott lesz. Csak törj rá, és lökd neki a szokásos sódert.

– Mi van, ha meglát a felesége?

– Ezt a kockázatot vállalnod kell. Valószínűleg sikerülni fog. És mondd azt, hogy vegetáriánus vagy. Tetszeni fog neki.

– Mi a címe a darabjainak?

– Ember és emberfeletti ember – mondtam. – Az orvos dilemmája, Barbara őrnagy, Caesar és Kleopátra, Androklész és az oroszlán meg a Pygmalion.

– Jó, azt fogom mondani, a Pygmaliont.

– Hízelegj neki. Mondd azt, hogy nemcsak ő a legnagyobb drámaíró, de a legnagyobb zenekritikus is, aki valaha csak élt. Nem kell aggódnod. Beszél ő majd helyetted is.

Yasmin kiszállt a kocsiból, és határozott léptekkel bement a kapun Shaw kertjébe. Figyeltem, míg csak el nem tűnt a ház háta mögött, aztán továbbhajtottam az úton, és kivettem egy szobát a A kocsi meg a ló nevezetű fogadóban. Fönn a szobában kiraktam a felszereléseimet, és mindent előkészítettem Shaw ondójának mélyhűtött szalmaszálakba való betárolására. Egy óra múlva aztán visszamentem a Shaw's Cornerhez, hogy megvárjam Yasmint. Nem kellett sokáig vámom, de addig nem mesélem el, hogy mi történt aztán, amíg nem hallották, mi történt addig. Az ilyesmit jobb sorra-rendre előadni.

– Lementem a kertbe – mesélte Yasmin utána a fogadóban, a pompás vesepudinggal körített bifsztek meg egy üveg tűrhető Beaune mellett –, és megláttam a kunyhót. Gyorsan elindultam feléje. Minden pillanatban vártam, mikor kiált fel a hátam mögül Mr. Shaw hangja, hogy „Halt!” De nem látott meg senki. Kinyitottam a kunyhó ajtaját és benéztem. Üres volt. Csak egy nádfonatú karosszék volt benne, egy papírlapokkal teliszórt egyszerű asztal, meg a spártai atmoszféra. Shaw sehol. Hát, ez van,

gondoltam. Jobb lesz, ha eltűnök. Vissza Oswald-hoz, a teljes kudarccal. Bevágtam magam mögött az ajtót.

– „Ki van itt?”, kiáltotta a kunyhó mögül egy hang. Férfihang volt, de magas, majdnem visongó. Atyaisten, gondoltam, ez a pasas mégiscsak eunuch.

– „Te vagy az, Charlotte?”, nyafogott tovább a visongó hang.

– Ugyan milyen hatása lenne a bogárnak, tűnődtem, egy százszázalékos eunuchra.

– „Charlotte!”, kiabálta. „Mit csinálsz”?

– Aztán a kunyhó sarka mögül előbukkant egy hórihorgas, csontos madárijesztő, hatalmas szakállal. A kezében egy kerti ollót tartott. –”Hát maga meg kicsoda, ha szabad érdeklődnöm”, méltatlankodott. „Ez itt magántulajdon”.

– „A vécét keresem”, mondtam.

– „Mi dolga van itt magának, ifjú hölgyem?”, szegezte rám az ollóját, mint valami pisztolyt. „Maga bement a kunyhómba. Mit lopott el?”

– „Nem loptam én el a világon semmit”, mondtam. „Ha tudni akarja, azért jöttem, hogy ajándékot hozzak magának.”

– „Ajándékot, he?” - enyhült meg egy kicsit.

– Kivettem a zacskóból azt a pompás szőlőfürtöt, megfogtam a száránál, és megmutattam neki.

– „És mivel érdemeltem ki ezt a bőkezűséget?”, kérdezte.

– „Hallatlan gyönyörűségeket szerzett nekem a színházban”, mondtam. „Gondoltam, rendes dolog lenne, ha viszonzásul én is adnék magának valamit. Ez minden, semmi más. No, kóstolja meg”. Letéptem a legalsó szemet, és odakínáltam neki. „Igazán borzasztóan finom”.

– Közelebb jött, elvette a szőlőszemet, és a bozontos szakállán keresztül a szájába dugta.

– „Kitűnő”, mondta, miközben elmajszolta. „Muskotály.” Meresztgette rám a szemét az alól a vastag szemöldöke alól. „Szerencséje van, ifjú hölgyem, hogy nem dolgoztam, különben szőlő ide, szőlő oda, kirúgtam volna. De most történetesen éppen a rózsáimat metszem”.

– „Bocsánatot kérek, amiért így betörtem”, mondtam. „Meg tud nekem bocsátani?”

– „Megbocsátok, ha meggyőződöm róla, hogy tiszták a szándékai”.

– „Olyan tiszták, mint a Boldogságos Szűz Mária”.

– „Kétlem”, mondta. „Egy nő soha nem látogat meg egy férfit, csak ha valami hasznot remél belőle. Ezt a tézist számos alkalommal kifejtettem a darabjaimban. A nőstény asszonyom, ragadozó állat. Férfiak a zsákmányai”.

– „Hogy lehet ilyen ostobaságot mondani”, szálltam szembe vele. „A férfi a vadász”.

– „Én soha életemben nem vadásztam nőre”, mondta. „A nők vadásznak rám. Én meg menekülök, mint a róka, amikor a kopófalka üldözi. Mohó lények”, tette hozzá, és kiköpte a szőlő magját. „Mohó, ragadozó, mindenevő állatok”.

– „Ó, menjen már!”, mondtam. „Időnként mindenki vadászik egy kicsit. A nők csak azért vadásznak a férfiakra, hogy vegyék őket feleségül, és mi rossz van abban? De a férfiak azért vadásznak a nőkre, mert le akarnak feküdni velük. Hova tegyem ezt a szőlőt?”

– „Bevisszük a kunyhóba”, mondta, és kivette a kezemből. Bement a kunyhóba, én meg utána. Imádkoztam, hogy gyorsan teljen el az a kilenc perc. Leült a karosszékbe, aztán csak bámult rám a vastag, bozontos szemöldöke alól. Gyorsan leültem én is az egyetlen székre.

– „Maga egy szellemes ifjú hölgy”, mondta. „Én csodálom a szellemet.”

– „Maga meg egy csomó szamárságot beszél össze a nőkről. Nem hiszem, hogy egyáltalán elemi szinten is ismerné őket. Volt maga valaha szenvedélyesen szerelmes?”

– „Tipikus női kérdés”, felelte. „Számomra egyetlen szenvendély létezik: az intellektuális szenvedély. Az intellektus működése a leghevesebb szenvedély, amit csak átélhetünk”.

– „És a testi szenvedély?”, kérdeztem. „Annak kilátása sincs?”

– „Nem, madame, egyáltalán nincs. Descartes-nak sokkal több szenvedélyben és gyönyörűségben volt része az életben, mint Casanovának”.

– „És mi van Rómeóval és Júliával?”

– „Kölyökszerelem”, mondta. „Felületes szamárság”.

– „Azt akarja ezzel mondani, hogy a maga Caesar és Kleopátrája jobb színház, mint Rómeó és Júlia?”

– „Kétségkívül”, mondta.

– „A mindenit, magának aztán van önbizalma, Mr. Shaw.”

– „Magának is, ifjú hölgyem”. Fölemelt az asztalról egy papírlapot. – „Hallgassa meg ezt”, mondta, és elkezdte hangosan fölolvasni azon a csikorgó hangján…… A test végül mindig unalmassá válik. Semmi más nem marad gyönyörű és érdekes, csak a gondolat, mert a gondolat maga az élet…”

– „Hát persze, hogy végül unalmassá válik”, feleltem. „Ez meglehetősen nyilvánvaló. De az én koromban nem unalmas. Az én koromban még szaftos gyümölcs. Mi ez a darabja?”

– „Matuzsálemről szól”, mondta. „És most meg kell kémem rá, hogy hagyjon engem békében. Maga hetyke és csinos, de ez még nem jogosítja fel arra, hogy elrabolja az időmet. Köszönöm a szőlőt”.

– Az órámra pillantottam. Már csak egy perc kellett még. Tovább kellett beszélnem. – „Hát akkor megyek is”, mondtam, „de cserébe a szőlőért, nagyon szeretném, ha adna nekem egy autogramot, valamelyik híres levelezőlapjára.”

– Keresett egy levelezőlapot, és aláírta. „No most már tűnjön el”, mondta. „Épp eleget pocsékolt el az időmből”.

– „Megyek”, mondtam. Szerencsétlenkedtem, megpróbáltam legalább még néhány másodpercet nyerni. A kilenc perc éppen letelt. Ó, bogár, kedves bogár, drága kőrisbogár, hol vagy? Miért hagytál el engem?

– Ez egy kicsit rázós lehetett – mondtam.

– Kétségbe voltam esve, Oswald. Ilyesmi még soha nem történt. „Mr. Shaw”, mondtam, és megálltam az ajtóban. Muszáj volt valamivel agyonütnöm azt a kis időt. „Mr. Shaw, megígértem drága, öreg édesanyámnak, akinek a szemében maga személyesen az Atyaúristen, hogy feltétlenül megkérdezek magától valamit…”

– „Maga egy istenátka, asszonyom!” Szinte ugatott.

– „Tudom, hogy az vagyok, tudom, tudom, de kérem, nagyon kérem, válaszoljon rá neki. A kérdése: csakugyan igaz-e az, hogy maga minden művészt elítél, aki tisztán esztétikai okokból alkot műalkotásokat?'

– „Igen, asszonyom”.

– „Úgy érti, hogy a tiszta szépség nem elég?”

– „Nem”, mondta. „A művészetnek mindig didaktikusnak kell lennie, társadalmi célt kell szolgálnia”.

– „Szolgált Beethoven valami társadalmi célt? Vagy Van Gogh?”

– „Mars ki innen!”, üvöltötte. „Nem kívánok szócsatába bo…” Elhallgatott, a mondat kellős közepén. Mert, dicsőítsük az eget, Oswald, abban a pillanatban kupán csapta a bogár.

– Hurrá! Keményen telibe találta?

– Tripla dózist kapott, ne felejtsd el.

– Tudom. Szóval mi történt?

– Szerintem nem biztonságos triplát adni, Oswald. Soha többé nem teszem.

– Megrendítette egy kicsit, mi?

– Az első fázis gyilkos volt – mondta Yasmin. – Olyan volt, mintha villamosszékbe ültették volna, mintha alaki meghúzta volna a kapcsolót, és egymillió voltos áramütés érte volna.

– Ennyire rémes volt?

– Ide figyelj, az egész teste fölemelkedett a székről, mintha csak lógott volna a levegőben, mereven és reszketve. A szeme kidülledt, az arca rángatózott.

– Te jó ég.

– Teljesen kiborultam.

– Azt elhiszem.

– „Most mit csináljak?”, gondoltam. „Mesterséges légzés, oxigén, mi a csuda kellene?”

– Nem túlzol te egy kicsit, Yasmin?

– Atyaisten, dehogy. Az az ember görcsbe rándult. Megbénult. Fulladozott. Nem tudott beszélni.

– Magánál volt?

– Ki tudja?

– Azt hitted, föl fogja dobni a talpát?

– Úgy számoltam, hogy körülbelül fifty-fifty az esélye.

– Komolyan úgy gondoltad?

– Csak rá kellett nézni.

– Jeszusom, Yasmin.

– Csak álltam ott az ajtóban, és pontosan emlékszem, az járt az eszemben, hogy akármi történik, ez az öreg keselyű megírta az utolsó darabját. „Hello, Mr. Shaw”, szóltam rá. „Ébresztő, ébresztő!”

– Hallotta, amit mondtál?

– Kétlem. És a pofaszakállán keresztül is láttam, hogy valami olyan fehérség üt ki az ajkán, mint a só.

– Meddig tartott ez az egész?

– Pár percig. És mindennek tetejébe még a szíve miatt is aggódni kezdtem.

– A szíve miatt miért, az Isten szerelmére?

– Lila lett az arca. Láttam, ahogy ellilul a bőre.

– Légzési elégtelenség?

– Valami olyasmi – mondta Yasmin. – Finom ez a bifsztek vesével, mi?

– Nagyon jó.

– Aztán egyszer csak visszatért a földre. Pislogott egyet, rám nézett, valami indián csatakiáltás tört ki belőle, fölpattant a székéről, és elkezdte letépni magáról a ruháit. .Jönnek az írek!”, üvöltötte. „Szedelőzködjék, asszonyom! Készítse a kardhüvelyt! Övezze fel az ágyékát, aztán fel, fel a csatára!”

– Hát akkor mégsem egészen eunuch!

– Nem úgy nézett ki.

– Hogy sikerült ráhúznod azt a jó öreg gumit?

– Mikor dühöngeni kezdenek, akkor csak egyetlen módszer van – mondta Yasmin. – Elkaptam a varázsvessszőjét, belekapaszkodtam, mint a buldog, és egyszer-kétszer megcsavartam, hogy nyugton maradjon.

– Uuu!

– Nagyon hatásos.

– Azt lefogadom.

– Így oda vezetheted őket, ahova csak akarod.

– Biztos vagyok benne.

– Olyan ez, mint mikor pipát tesznek a lóra.

Számba vettem egy korty Beaune-t, és nagy műgonddal megkóstoltam, Lous Latour palackozta, igazán nagyon tisztességes bor volt. Szerencséje van az embernek, ha ilyesmit talál egy vidéki fogadóban. – No és aztán? – kérdeztem.

– Káosz. Deszkapadló. Iszonyú horzsolások, kék-zöld foltok. És a többi. De mondok neked valami érdekeset, Oswald. Nem egészen tudta, hogy mit csináljon. Nekem kellett megmutatnom neki.

– Szóval tényleg szűz volt?

– Annak kellett lennie. De fene gyorsan tanult. Soha nem láttam még hatvanhárom éves férfiban ennyi energiát.

– Ezt teszi a vegetáriánus étrend.

– Lehet – szúrt fel Yasmin a villájára egy darabka vesét, hogy a szájába dugja. – De ne felejtsd el, hogy vadonatúj a motorja.

– A micsodája?

– Új a motorja. A legtöbb férfié ennyi idős korára már többé-kevésbé megkopik. Úgy értem, a berendezése. Annyi sok mérföld megtétele után már zörögni kezd egy kicsit.

– Úgy érted, az a tény, hogy szűz volt…

– Pontosan, Oswald. Az a motor vadonatúj, nulla mérföldes. Ezért aztán nem volt se kopott, se elhasznált.

– De azért egy kicsit be kellett járatnia, nem?

– Nem. Egyszerűen csak nekieresztette. Csúcssebességgel járatta egész idő alatt. Teljes gázzal. És amikor kezdett belejönni, és rájött az ízére, felkiáltott: ‚Most már látom, miben mesterkedett Mrs. Campbell!”

– Gondolom, a végén elő kellett szednek a jó öreg kalaptűt?

– Hát persze. De tudnod kell valamit, Oswald. A tripla dózis annyira magával ragadja őket, hogy nem éreznek a világon semmit. Annyit ért, mintha egy pihével csiklandoztam volna a seggét.

– Hányszor bökted meg?

– Amíg bele nem fáradt a karom.

– No és akkor mi lett?

– Vannak más módszerek is – mondta Yasmin sötéten.

– Uuu – mondtam megint. Jól emlékszem rá, mit művelt Yasmin annak idején a laborban A. R. Woresleyvel, hogy megszabaduljon tőle. – Attól aztán ugrott?

– Föl, egyenest, vagy egy yardnyit – mondta. – Ezzel pont időt hagyott nekem, hogy elmarjam a zsákmányt, aztán usgyi az ajtónak.

– Szerencse, hogy magadon tartottad a ruhádat.

– Muszáj volt – mondta. – Valahányszor pótadagot adunk, mindig vágtáznom kell, hogy el tudjak szabadulni.

Ez volt hát Yasmin története. De most innen fogva hadd vegyem át magam a fonalat, és hadd menjek vissza addig, amikor csöndesen üldögéltem a Shaw's Corner mellett a gépkocsimban, miközben mindez zajlott. Yasmin hirtelen kijött, vágtában, szinte végigrepült a kerti ösvényen, úszott utána a levegőben a haja, én meg kinyitottam neki az utas ajtót, hogy beszállhasson. Csakhogy nem szállt be, hanem a kocsi

orrához rohant, és megmarkolta a kurblit. Ne felejtsék el, abban az időben még nem létezett önindító. – Kapcsolj, Oswald! – kiáltotta. –Kapcsolj! Jön utánam! Bekapcsoltam a gyújtást, Yasmin megtekerte a kurblit. A motor beindult, Yasmin az első rúgására visszarohant, mint a villám, és beugrott mellém az ülésre. – Gyerünk, ember, nyomás! Teljes gázzal előre! – De mielőtt még rendesen sebességbe tudtam volna állítani a kart, üvöltést hallottam a kertből, és megpillantottam a hórihorgas, kísérteties, fehér szakállú alakot a sűrű félhomályban, amint anyaszült meztelenül felénk ront, és azt ordítja: – Gyere vissza, te lotyó! Még nem végeztem veled!

– Indíts! – kiáltotta Yasmin. Sebességbe tettem a kocsit, kiengedtem a kuplungot, és elrobogtunk.

Shaw háza előtt egy utcai lámpa állt, és a visszapillantó tükörből láttam, hogy Mr. Shaw a járdán ugrabugrál a gázlámpa fényében, villog a hófehér bőre, csak a lábán van zokni, alul-felül szakálla van, és hatalmas rózsaszín micsodája úgy mered ki az alsó szakállából, mint egy lefűrészelt csövű vadászpuska. Ezt a látványt nem egyhamar fogom elfelejteni. A világhírű, önhitt drámaírót, aki mindig csúfot űzött a testi szenvedélyekből, kardjának hegyére tűzte a vágy, és üvöltözött Yasmin után, hogy jöjjön vissza. A Cantharis vesicatoria sudanii, tűnődtem, a szentekből is majmot csinálna.

22.fejezet

Addigra már majdnem nyakunkon volt a karácsony, és Yasmin azt mondta, vakációra akar menni. Én azt akartam, hogy folytassuk. – Ugyan már – mondtam neki –, csináljunk előbb egy királyi turnét, csupa királlyal. Behúzzuk a csőbe Európa hátralevő kilenc uralkodóját, aztán mind a ketten rendesen kipihenjük magunkat.

Királyokkal hancúrozni, ahogy Yasmin nevezte a dolgot, ellenállhatatlan kísértést jelentett számára, beleegyezett hát, hogy elhalasztja a vakációját, és a télies Európában tölti a karácsonyt. Kettesben kidolgoztunk egy praktikus útitervet, amely rendre végigvezetett minket Belgiumon, Olaszországon, Jugoszlávián, Görögországon, Bulgárián, Románián, Dánián, Svédországon és Norvégián, ebben a sorrendben. Ellenőriztem mind a kilenc „V. Györgytől" való, gondosan előkészített levelemet, A. R. Woresley pedig feltöltötte utazó tartályomat folyékony nitrogénnel, és ellátott friss szalmaszálkészlettel, útra keltünk hát hűséges Citroenemen Dover felé. Átkeltünk a gőzössel a Csatornán, és a brüsszeli királyi palota lett az első megállónk.

Az angol király levele gyakorlatilag teljesen azonos hatást gyakorolt a listánkon szereplő első nyolc uralkodóra. Pattantak, mint a bolha. Alig várták, hogy szívességet tehessenek György királynak, és alig várták, hogy egy pillantást vethessenek a titkos szeretőjére. Számukra ez gyümölcsöző üzlet volt. Minden egyes alkalommal alig néhány órával azután, hogy kikézbesítettem a levelet, tüstént meghívták Yasmint a palotába. Egyik sikert a másik után arattuk. Néha be kellett vetni a kalaptűt, néha nem. Sor került egy-két mulatságos jelentre, meg egy-két rázós pillanatra is, de Yasmin végül mindig elkapta az emberét. Még a hetvenhat éves jugoszláv királyt, Pétert is elkapta, bár ő a végén elájult, és a lánynak az arcába kellett öntenie egy bili hideg vizet, hogy magához térítse. Mire április elején Christianiába (a mai Oslóba) értünk, nyolc királlyal a tarsolyunkban, már csak a norvég Haakon maradt hátra, aki akkor negyvennyolc éves volt.

Christianiában a Grand Hotelben szálltunk meg, a Carl Johan kapunál, szobám erkélyéről végigláttam a dombon álló királyi palotához vezető pompás úton. Kedd reggel tíz órakor kézbesítettem a levelemet, és ebédidőre Yasmin kezében volt a király saját kezűleg írott válasza, amelyben meghívta, hogy aznap délután fél háromkor jelenjen meg a palotában.

– Ez lesz a legutolsó királyom – mondta. – Hiányozni fognak nekem. Jó hecc volt palotákba járni és királyokkal birkózni.

– Mi az általános véleményed róluk? – kérdeztem –, most, hogy már majdnem túl vagyunk rajtuk? Mennyire állnak feladatuk magaslatán?

– Az változó – felelte. – Az a fickó, az a bolgár, Borisz, az félelmetes volt. Beletekert egy dróthálóba.

– Hát, a bulgárokkal nem könnyű.

– A román Ferdinánd is elég őrült volt.

– Az, akinek mindenütt torzító tükrök vannak a szobájában?

– Az. No lássuk csak. Ennek a norvég pasasnak miféle undorító szokásai vannak?

– Úgy hallottam, nagyon rendes fickó.

– Senki nem rendes, mikor bekapta a bogarat, Oswald.

– Fogadok, hogy ideges lesz – mondtam.

– Miért?

– Megmondtam neked, hogy miért. A felesége, Maud királyné, a mi V. Györgyünk húga. Így a mi hamisított levelünket a látszat szerint a sógora írta Haakonnak.

– Pikáns – mondta Yasmin. – Tetszik nekem. – Aztán fürgén elindult a kis csokoládés dobozával, a kalaptűjével és a többi szükséges felszereléssel a palotába. Én otthon maradtam, és kiraktam a berendezéseimet, készültem a visszatérésére.

Egy óra se telt bele, máris visszajött. Úgy robbant be a szobámba, mint a hurrikán.

– Elszúrtam! – kiáltotta. – Ó, Oswald, valami iszonyatos szörnyűséget csináltam! Elszúrtam az egészet!

– Mi történt? – kérdeztem, de már remegtem.

– Adjál valamit inni – mondta. – konyakot.

Töltöttem neki egy jó pohárral, tisztán. – Na, akkor gyerünk – mondtam. – Halljuk. Mondd el a legrosszabbat.

Yasmin nagyot kortyolt a konyakból, aztán hátradőlt és lehunyta a szemét. – Ó, most már jobb.

– Az Isten szerelmére! – kiáltottam. – Mondd már el, mi történt! Kiitta a konyakot, és kért még egyet Gyorsan odaadtam neki.

– Kedves, nagy terem – mondta. – Kedves, magas király. Fekete bajuszú, nagyvilági modor, szívélyes és jóképű. Bekapja a csokit, mint a kezes bárány, elkezdem számolni a perceket. Majdnem tökéletesen beszél angolul. „Nem vagyok túlságosan elragadtatva ettől az ügytől, Lady Victoria”, mondja, és megpöcögteti az ujjával György király levelét. „Ez egyáltalán nem vall a sógoromra. György király a legegyenesebb és legbecsületesebb ember, akivel életemben csak találkoztam”.

– „Ő is csak ember, Feleség”.

– „És tökéletes férj”.

– „Az a baj, hogy nős”.

– „Hát persze, hogy nős. Mire akar ezzel célozni?”

– „A nős férfiak gyatra férjek, Felség”.

– „Maga szamárságokat beszél, asszonyom!” – rivallt rám.

– Miért nem fogtad be tüstént a szádat, Yasmin? – kiáltottam fel.

– Ó, képtelen voltam rá, Oswald. Ha egyszer ilyen leszek, akkor mintha képtelen volnék abbahagyni. Tudod, mit mondtam erre?

– Mondjad, alig várom – kezdett kiverni a veríték.

– Azt mondtam: „Nézze, Felség, én csak azt akartam mondani, hogy utóvégre mikor egy olyan erős és jóképű fickó, mint György, éveken és éveken keresztül minden éjjel rizspudingot kap, csak természetes, hogy ráéhezik egy kis kaviárra”.

– Atyaúristen!

– Ostobaságot mondtam, tudom.

– Mit válaszolt?

– Elzöldült az arca. Azt hittem, tüstént megüti a guta, de csak állt ott, sistergett és pattogott. Olyan volt, mint egy tűzijáték-rakéta, tudod, az a puffogós, amelyik sokáig sistereg, mielőtt jön a nagy bumm.

– És jött?

– Akkor még nem. Nagyon méltóságteljes volt. Azt mondta: .Megköszönném magának asszonyom, ha nem emlegetné rizspudingnak Anglia királynéját”.

– „Nagyon sajnálom, Felség”, mondtam. „Nem gondoltam komolyan”. Még mindig a terem közepén álltam, mert nem kért fel rá, hogy üljek le. Ott egyen meg a fene, gondoltam, kiválasztottam egy nagy, zöld pamlagot, és elterültem rajta, hogy készen legyek, ha a bogár hatni kezd.

– „Egyszerűen nem tudom George-ot megérteni, hogy miként volt képes ilyen kisiklásra”, mondta.

– „Ugyan már, Felség”, mondtam. „Hiszen csak az apja nyomdokaiba lép”.

– „Könyörgöm, mire gondol, asszonyom?”

– „Az öreg VII. Edwardra”, feleltem. „A fenébe is, hiszen az egész országban megmártogatta a királyi kanócot”.

– „Hogy merészeli!”, kiáltott fel, és most már robbant. „Ez aljas hazugság!”

– „No és Lily Langry?”

– „Edward király a feleségem édesapja volt”, mondta jeges hangon. „Nem tűröm, hogy sértegessék a házamban!”

– Az Isten szerelmére, mi ütött beléd, Yasmin? Hogy mondhattál folyton ilyeneket? – kiáltottam. – Egyszer az életben kapsz egy kedves királyt, és akkor egyebet se csinálsz, csak halálra sértegeted?

– Bájos férfi.

– Akkor meg miért csináltad?

– Belém bújt az ördög, Oswald. És azt hiszem, még élveztem is.

– Egyszerűen nem beszélhetsz így királyokkal!

– Dehogynem, de még mennyire – mondta Yasmin. – Tudod, Oswald, rájöttem arra, hogy igazából nem számít, mit mondasz nekik az elején, vagy mennyire dühíted fel őket, mert a jó öreg bogár a végén úgyis mindig megment. Mindig ők azok, akik hülyének látszanak a végén.

– De nem azt mondtad, hogy elszúrtad?

– Hadd folytassam, majd meglátod, mi történt. Az a hosszú király csak járkált le-föl a teremben, és motyogott magában, én meg persze folyton az órát néztem. Valamiféle okból a kilenc perc mintha nagyon lassan telt volna le. Aztán a király azt mondta: „Hogy tehetett ilyet a saját királynéjával? Hogyan alacsonyíthatta le magát annyira, hogy elcsábítsa azt a derék férjét? Mary királyné a legtisztább asszony az egész országban”.

– „Tényleg így gondolja, Felség?”, kérdeztem.

– „Nem gondolom, hanem tudom”, felelte. „Olyan tiszta, mint a frissen hullott hó”.

– „No most várjunk csak egy pillanatig, Felség”, mondtam. „Hát Feleséged nem hallotta róla azt a sok csúnya pletykát?”

– Amikor ezt kimondtam, Oswald, úgy megpördült, mint akit skorpió mart meg.

– Jesszusom, Yasmin, te aztán átkozottul pofátlan tudsz lenni!

– Olyan jó hecc volt – felelte. – Én csak tréfának szántam.

– Szép kis tréfa!

– „Pletykát!”, ordította. ‚Miféle pletykát?”

– „Nagyon csúnya pletykákat”, mondtam.

– „Hogy merészeli!”, mennydörögte. „Hogy merészel idejönni és így beszélni Anglia királynéjáról. Maga egy lotyó, asszonyom!”

– „Az lehet, hogy lotyó vagyok”, feleltem, „de nem vagyok hazug! Tudja, Felség, van a Buckingham Palace-ban egy bizonyos lovászmester, gránátos ezredes, amellett igen jóképű fickó, és nagy, tüskés, fekete bajusza van. Minden reggel találkozik a királynéval a tornateremben, és tornaleckéket ad neki”.

– „És miért ne adna?”, reccsentett rám a király. „Mi a baj a tornagyakorlatokkal? Én magam is tornászom.”

– Megnéztem az órámat. Pici híján elérkezett a kilenc perc. Ez a magas, nyúlánk, büszke király már minden pillanatban kanos vén kéjenccé alakulhatott át. „Felség”, mondtam neki, „György meg én sokszor bekukucskáltunk a tornaterem végéből a kisablakon, és láttuk…” Elállt a szavam. Elveszítettem a hangomat, Oswald. Egyszerűen nem tudtam folytatni.

– Mi történt, az Isten szerelmére?

– Azt hittem, szívrohamot kapok. Kapkodni kezdtem a levegőt, nem tudtam rendesen lélegezni, és valami olyan libabőrös érzés fogta el az egész testemet. Becsszóra, őszintén azt hittem, hogy mindjárt feldobom a talpamat.

– De hát mi volt az, az Isten szerelmére?

– Ezt kérdezte tőlem a király is. Tényleg rendes ember, Oswald. Fél perccel ezelőtt még rondán sértegettem az angliai sógorait, és most egyszerre csak mélységesen aggódni kezdett miattam. „Óhajtja, hogy orvost hívjak?”, kérdezte. Még válaszolni se tudtam neki, csak fulladoztam és hörögtem. Aztán egyszerre elindult a talpamból egy iszonyú, csiklandós érzés, és gyorsan terjedt fölfelé a lábamon. Azt hittem, kezdek megbénulni. Nem tudtam beszélni. Aztán zumm! Kupán csapott.

– Micsoda?

– Hát természetesen a bogár.

– No várj egy kicsit…

– Tévedésből a rossz bonbont vettem be, az Isten verje meg! Összecseréltem őket. Neki adtam a rendeset, és én kaptam be a bogarat!

– Jesszus Mária, Yasmin!

– Tudom. De addigra már kezdtem sejteni, mi történt, és az volt az első gondolatom, hogy jobb lesz, ha eltűnök a palotából a fenébe, mielőtt még nagyobb hülyét csinálok magamból, mint addig.

– És leléptél?

– Hát… azt könnyebb mondani, mint megtenni. Életemben először tapasztaltam meg, milyen érzés bevenni a bogarat.

– Erős szer.

– Félelmetes. Befagy tőle az agyad. Nem tudsz világosan gondolkodni. Semmi más nincs benned, csak az az égető, szexi érzés, ami teljesen elborít. Az egyetlen dolog, amire gondolni tudsz, a szex. Én legalábbis semmi másra nem tudtam gondolni, Oswald, és nagyon félek, hogy… szóval nem tudtam fékezni magam, érted… egyszerűen nem tudtam elállítani magam… és… szóval… hát felugrottam a pamlagról, és nekiestem a király nadrágjának…

– Te jó Isten!

– Ez még nem minden – mondta Yasmin, és megint belekortyolt a konyakjába.

– Ne mondd el. Nem bírom elviselni.

– Jól van, akkor nem mondom.

– De mondd csak. Folytasd.

– Olyan voltam, mint egy dühöngő őrült. Teljesen letámadtam. Kibillentettem az egyensúlyából, és ledöntöttem a pamlagra. De ez az öreg király egy atléta. Nagyon gyors. Egy szempillantás alatt talpra ugrott, és az íróasztala mögé menekült. Én átmásztam az íróasztalon, ő meg egyfolytában azt kiabálta: „Álljon meg, asszonyom! Mi ütött magába! Hagyjon nekem békét!” Aztán tényleg ordítani kezdett, úgy értem, hangosan ordítani. „Segítség!”, üvöltötte. „Dobja ki innen valaki ezt a nőt!” És erre, kedves Oswaldom, nyílt az ajtó, és bevitorlázott rajta maga a királyné, a kis Maud királyné, teljes dicsfényében, a kötésével a kezében.

– Ennek be kellett következnie.

– Tudom.

– Hol voltál, amikor bejött?

– Éppen átugrottam a hatalmas Chippendale asztalon, hogy elkapjam. Repültek a székek szanaszét, és akkor bejött, ez a pöttöm, egész csinos asszonyka…

– És mit mondott?

– Azt mondta: „Hát te mit csinálsz, Haakon?”

– „Rúgd ki innen!”, süvöltötte a király.

– „Meg akarom kapni!”, kiáltottam. „És meg is fogom kapni!”

– „Haakon!”, mondta a királyné. „Tüstént hagyd ezt abba!”

– „Nem én csinálom, hanem ő!”, kiáltotta, és úgy futkosott körbe a teremben, mint aki az életéért fut. Csakhogy most már sarokba szorítottam, és éppen rendesen rávetettem volna magam, amikor hátulról megragadott két palotaőr. Katonák voltak, jóképű norvég fiúk.

– „Vigyék innen!”, lihegte a király.

– „Hová, Felség?”

– „Csak vigyétek ki innen, de gyorsan! Dobjátok ki az utcára!”

– Így aztán közrefogtak és kivezettek a palotából. Semmi másra nem emlékszem, csak arra, hogy szörnyű” trágárságokat kiabáltam a fiatal katonáknak, és mindenféle szexi ajánlatokat tettem nekik, azok meg dőltek a röhögéstől.

– Szóval kidobtak?

– Az utcára – mondta Yasmin. – Kitettek a palota kapuján.

– Átkozottal szerencsés vagy, hogy nem a bolgár királlyal volt dolgod, vagy valami más ilyen helyen esett meg a dolog – mondtam. –Akkor a pincebörtönbe dobtak volna.

– Tudom.

– Szóval kidobtak az utcára, a palota elé?

– Igen. Teljesen kábult voltam. Leültem a fák alá egy padra, és megpróbáltam egy kicsit összeszedni magam. Tudod, Oswald, azért volt egy nagy előnyöm, az összes áldozataimmal szemben. Én tudtam, hogy mi a bajom. Tudtam, hogy ezt a bogár csinálta velem. Egyszerűen iszonyú lehetett, mikor valaki azt érezte, amit én, és nem tudta, miért. Azt hiszem attól halálra rémültem volna, de így küzdeni tudtam ellene. Emlékszem, ültem ott a padon, és egyre azt mondogattam magamnak, hogy tudod, mire van neked szükséged, Yasmin, öreglány? Ahhoz, hogy rendbe jöjjél, arra van szükséged, hogy párszor jól a fenekedbe szúrjanak egy kalaptűt. Ettől vihognom kellett. Utána aztán lassan, nagyon lassan kezdett elmúlni az az iszonyatos szexi érzés, összeszedtem magam, felálltam, végigjöttem az utcán, be, ide a szállóba, és most itt vagyok. Sajnálom, hogy elbaltáztam, Oswald, tényleg sajnálom. Most történt legelőször.

– Jobb lesz, ha eltűnünk innen – mondtam. – Nem hiszem, hogy ezek az emberek valaha is csúnyán elbánnának velünk, de a király óhatatlanul elkezd majd néhány kérdést föltenni.

– Biztos vagyok benne.

– Azt hiszem, sejteni fogja, hogy a levelem hamisítvány volt. Akármibe lefogadom, amibe csak akarod, hogy máris, már ebben a percben tisztázni próbálja V. Györggyel a dolgot.

– Én is lefogadom.

– Akkor usgyi, csomagolj – mondtam. – Tüstént elillanunk innen, és áthajtunk a határon Svédországba. Eltűnünk, mint a kámfor.

23.fejezet

Április derekára jutottunk haza, Svédországon és Dánián át, és nyolc király ondóját vittük magunkkal – héttől fejenként ötven szalmaszálat, Pétertől, az öreg jugoszláv királytól pedig húszat. Nagy kár, hogy Norvégiában így esett. Elrontotta a statisztikánkat, bár úgy éreztem, hosszú távon ez nem sokat fog számítani.

– De most aztán szabadságra megyek – mondta Yasmin. – Jóra és hosszúra. Nem vagyunk már különben is készen?

– Most Amerika jön – mondtam.

– Ott nem sokan vannak.

– Nem, de muszáj elmennünk értük. Nagystílűén fogunk menni: a Mauretanián.

– Előbb vakációzni akarok – mondta Yasmin. – Megígérted. Nem megyek sehova, amíg rendesen ki nem pihenem magam.

– Mennyi időre?

– Egy hónapra.

Miután Harwichban kiszálltunk a dán hajóból, egyenesen Cambridge-be hajtottunk, és egy kis whiskyt iszogattunk a „Dunroamin” nappalijában. A. R. Woresley a kezét dörzsölgette, amikor bejött.

– Gratulálok – mondta. – Pompás munkát végeztetek a királyokkal.

– Yasmin egy hónapra szabadságra akar menni – mondtam. – Én azonban személy szerint azt hiszem, neki kéne ugranunk, és előbb el kellene intéznünk Amerikát.

A. R. Woresley csak pöfékelt azzal az undorító pipájával, majd a füstfellegből Yasminra nézett. – Én is egyetértek Corneliusszal. Előbb fejezzük be a munkát, csak aztán menjünk szabadságra.

– Nem – vágta rá Yasmin.

– Miért nem? – kérdezte Woresley.

– Mert nem akarom, azért.

– Nem élvezed a dolgot? – kérdeztem.

– Már nem annyira, kezd megkopni – felelte Yasmin. – Az elején jó hecc volt. Óriási tréfa. De most hirtelen mintha kezdene elegem lenni belőle.

– Ne mondd már ezt.

– Kimondtam.

– A fenébe!

– Amiről úgy látszik, mind a ketten megfeledkeztek – folytatta –, az az, hogy valahányszor meg akarjuk szerezni valami rohadt zseninek az ondóját, vagyok az, akinek ki kell állnia, és meg kell harcolnia érte. Én vagyok az, akinek a nyakába szakad a dolog.

– Nem a nyakába – mondtam.

– Hagyd már abba ezt az örökös viccelődést, Oswald. – Komor pofával ült. A. R. Woresley nem szólt semmit.

– Ha most kapsz egy hónap szabadságot, hajlandó leszel utána rögtön átjönni velem Amerikába? – kérdeztem.

– Igen, akkor már igen.

– Élvezni fogod Rulph Valentinót.

– Kétlem – felelte. – Azt hiszem, a hancúrozás napjai elmúltak.

– Soha! – kiáltottam. – Akkor mintha örök nyugovóra térnél!

– A hancúr nem minden.

– Jesszusom, Yasmin! Úgy beszélsz, mint Bemard Shaw!

– Lehet, hogy beállok apácának.

– De előbb eljössz velem Amerikába?

– Már megmondtam, hogy elmegyek.

A. R. Woresley kivette a szájából a pipáját. – Figyelemre méltó gyűjteményt szedtünk össze, Cornelius, valóban figyelemre méltót. Mikor fogunk hozzá az értékesítéshez.

– Nem szabad elsietnünk – mondtam. – Az az érzésem, hogy senkinek nem szabad addig piacra dobnunk a spermáját, amíg meg nem halt.

– Miért mondod ezt?

– A nagy emberek holtan érdekesebbek, mint élve. Mikor meghalnak, legendává válnak.

– Lehet, hogy igazad van.

– Bőven vannak a listánkon ősöreg vénségek. A legtöbb közülük már nem fogja sokáig húzni. Fogadok veled, hogy öt-tíz éven belül az egész bandából már a fele se fog élni.

– És ki fogja intézni az értékesítést, amikor eljön az ideje? – kérdezte Woresley.

– Én – mondtam.

– Gondolod, hogy meg tudod oldani?

– Ide figyelj – mondtam neki. – Zsenge tizenhét éves koromban semmiféle problémát nem jelentett számomra, hogy piros tablettákat adjak el a francia külügyminiszternek, egy tucat nagykövetnek és nagyjából minden párizsi nagyfejűnek. Nemrégiben pedig sikeresen eladtam Lady Victoria Nottinghamet Európa minden koronás főjének, egy kivétellel.

– Azt én csináltam, nem te – vágta rá Yasmin.

– Ó, dehogyis te csináltad. A dolgot György király levele adta el, az pedig az én ötletem volt. Szóval csak nem gondoljátok komolyan, hogy bármiféle problémát jelentene számomra géniuszok magvait eladni egy csomó gazdag nőszemélynek, vagy igen?

– Talán nem – mondta Woresley.

– És mellesleg – tettem hozzá –, ha én intézem az értékesítést, azt hiszem, nagyobb részesedésre lenne jogom a profitból is.

– Hé! – kiáltott fel Yasmin. – Most aztán hagyd már abba, Oswald!

– A megjegyzés úgy szólt, hogy mindenki egyenlő arányban részesedik – mondta Woresley ellenségesen.

– Nyugi, nyugi – mondtam. – Csak tréfáltam.

– Nagyon remélem – zárta le a kérdést Yasmin.

– Ami azt illeti, szerintem Arthurnak kellene nagyobb részt kapnia, hiszen ő találta fel az egész eljárást – folytattam mégis.

– Hát, azt kell mondanom, hogy ez igazán nagylelkű dolog tőled, Cornelius – derült fel Woresley képe.

– Negyven százalék a feltalálónak, és harminc-harminc százalék Yasminnak meg nekem – mondtam. – Belemennél ebbe, Yasmin?

– Nem vagyok benne biztos – mondta Yasmin. – Én azért átkozottul keményen megdolgoztam. Ragaszkodom a magam egyharmados részesedéséhez.

Volt azonban valami, amit egyikük sem tudott. Én ugyanis már réges-rég elhatároztam, hogy én leszek az, aki a végén a pénz oroszlánrészét elviszi. Yasminnak utóvégre soha nem lesz sokra szüksége, ami meg az öreg Woresleyt illeti, erősen kételkedtem benne, hogy vajon tudna-e mit kezdeni ekkora nagy summa pénzzel, még ha meg is kapná. Az egyetlen fényűzés, amit megengedett magának, a pipadohány volt. Engem viszont más fából faragtak, s az az életstílus, amelyre törekedtem, abszolút szükségessé tette, hogy nagy vagyon legyen a kezemben. Képtelen vagyok ugyanis elviselni a középszerű pezsgőt, vagy bármiféle enyhe kényelmetlenséget. Én úgy néztem a dolgokat, hogy számomra a legjobb – és ezen a legeslegjobbat értem – sem elég jó.

Úgy okoskodtam, hogy boldognak kell lenniük, ha fejenként tíz százalékot kapnak, míg jómagam zsebre vágom a nyolcvanat. Először persze ordítani fognak és toporzékolni, de mikor rájönnek, hogy nem tehernek semmit, hamarosan beletörődnek majd, és hálásak lesznek az apró kegyekért is. Mármost persze hogy abba a helyzetbe kerüljek, hogy én diktálhassam a feltételeket, egyetlen módja volt: birtokba kellett vennem a Spermabankot, aztán titkos és biztonságos helyre szállítanom a tartalmát, ahol egyikük sem férhet hozzá. Ez nem okozhatott nehézséget. Mihelyt visszajövünk Yasminnal Amerikából,

kibérelek egy bútorszállító teherautót, odahajtok vele a „Dunroamin”-ba, amikor üres a fészek, és meglépek a becses kincsesládával. Nem probléma.

De azért mocskos trükk, gondolják talán egyesek? Ócska és aljas is egy kicsit?

Marhaság, mondom én. Az ember soha nem jut semmire ezen a világon, csak ha üstökön ragadja az alkalmat. A könyörületesség nem otthon kezdődik. Az én otthonomban biztos nem.

– Szóval akkor mikor mentek ti ketten Amerikába? – kérdezte A. R. Woresley.

Előszedtem a naptáramat. – Mához egy hónapra szombat lesz, május 15-e – mondtam. – Jó lesz az neked, Yasmin?

– Május tizenötödike? – kérdezte, és elővette a saját naptárát. – Jónak látszik. Tizenötödikén itt találkozunk. Négy hét múlva.

– Én meg kabinokat bérelek a Mauretaniára, amilyen koránra csak lehet.

– Remek – mondta, és felírta a dátumot a naptárába.

– Akkor galléron csípjük az öreg Henry Fordot, Mr. Marconit, Rudolp Valentinót és az összes többi jenkit.

– Ne feledkezz meg Alexander Graham Bellről – mondta Woresley.

– Elkapjuk az egész bandát – mondtam. – Egy hónapi pihenés után az öreglány üvöltve fogja követelni, hogy hadd mehessen már, majd meglátod.

– Remélem – mondta Yasmin. – De pihenésre van szükségem, Isten bizony, szükségem van rá.

– Hová fogsz menni?

– Föl Skóciába, egy nagybátyámhoz.

– Kedves bácsi?

– Nagyon. Apám bátyja. Pisztrángozik.

– Mikor indulsz?

– Tüstént – mondta. Egy óra múlva indul a vonatom. Kivinnél az állomásra?

– Hát persze – mondtam. – Én is indulok Londoba.

Kivittem Yasmint az állomásra, aztán segítettem neki a váróteremben elrendezni a poggyászát – Akkor pontosan egy hónap múlva találkozunk – mondtam. – A „Dunroamin”-ban.

– Ott leszek – mondta.

– Jó pihenést.

– Neked is, Oswald.

Búcsúzóul megpusziltam, aztán beültem a kocsimba, és Londonba hajtottam. Egyenesen a Kensington Square-en álló házamba mentem. Pompásan éreztem magam. A nagy terv kezdett ténylegesen megvalósulni. Láttam magam, amint úgy öt év múlva ott üldögélek majd holmi buta, dúsgazdag nőszemély mellett, aki azt mondja nekem: – Odavagyok Renoirért, Mr. Cornelius. Imádom a képeit. Mennyibe kerül?

– Renoir hetvenötezer, asszonyom.

– És mennyibe kerül egy király?

– Az attól függ, melyik.

– Ez itt. Ez a jóképű fekete… Alfonz, spanyol király.

– Alfonz király negyvenezer dollár, asszonyom.

– Azt akarja mondani, hogy kevesebbe kerül, mint Renoir?

– Renoir nagyobb ember volt, asszonyom. Rendkívül ritka az ondója.

– Mi történik, ha nem jön össze, Mr. Cornelius? Úgy értem, ha nem esek teherbe?

– Akkor egy fillérjébe sem kerül, asszonyom.

– És ki végzi el magát az inszeminációt?

– Egy neves szülészprofesszor, asszonyom. A dolog igen gondosan meg lesz tervezve.

– És a férjem soha nem fog rájönni?

– Hogy jöhetne rá? Azt fogja hinni, hogy az övé.

– Gondolom, igen. Hát nem? – kuncog majd.

– Óhatatlanul, asszonyom.

– Tényleg kellemes lenne, ha az embernek a spanyol királytól lenne gyereke, nem?

– Bulgáriára nem gondolt, asszonyom? Bulgária alkalmi áron kapható, húszezerért.

– Nem akarok bulgár kölyköt, Mr. Cornelius, még királyi vérből sem.

– Teljesen megértem önt, asszonyom.

– És aztán ott van persze Mr. Puccini. A Bohémélet a kedvenc operám. Mennyibe kerül Mr. Puccini?

– Giacomo Puccini ára hatvanhétezerötszáz, asszonyom. Melegen tudom ajánlani. A gyermek szinte biztosan zseniális muzsikus lesz.

– Egy kicsit magam is zongorázom.

– Ez hallatlan módon növelné a kisded esélyeit.

– Magam is azt hiszem, nincs igazam?

– Bizalmasan szólva, asszonyom, elmesélhetem kegyednek, hogy egy bizonyos hölgy, a texasi Dallasból, három évvel ezelőtt szült egy Puccini-fiút, és a gyerek máris megkomponálta az első operáját.

– Ne mondja!

– Izgalmas, nem?

Pompásan fogok szórakozni, mihelyt az értékesítés megindul. De egyelőre egy teljes hónap állt előttem, mialatt nem volt semmi más dolgom, csak hogy élvezzem az életet. Elhatároztam, hogy Londonban maradok, és amúgy istenigazából kimulatom magamat. Egész télen királyokat hajkurásztam Európa-szerte, eljött az ideje, hogy én is tisztességesen kikurválkodjam magam.

És micsoda kurválkodás volt az! Rendesen belevetettem magam a tivornyákba. A négyből három hétig remekül mulattam (1. III. köt.), ám aztán szabadságom negyedik és utolsó hetének elején, amikor igazán a legjobb formámban voltam, és úgy megdögönyöztem a londoni hölgyeket, hogy a Mayfairig hallatszott a csontjaik ropogása, hirtelen ördögi incidensre került sor, amely tüstént véget vetett összes hancúrozásaimnak. Iszonyatos volt. Ördögi. Még ekkora idő távolból is heves fizikai fájdalmat okoz, ha csak rá gondolok. No mindegy, úgy érzem, mégis csak le kell írnom ezt a mocskos epizódot, abban a reményben, hogy megmenthetek vele néhány más sportembert a hasonló katasztrófáktól.

Rendszerint nem ülök be fordítva a fürdőkádba, háttal a csapoknak. Kevés ember csinál ilyet. Ám ezen a délutánon a kád másik, kényelmes, lejtős végét egy aranyos kis manó foglalta el, aki hiperaktív szexuális hajlandósággal rendelkezett. Ezért került oda. Nem mellékes teljesen az a tény sem, hogy történetesen egy angol hercegnéről volt szó. Ha néhány évvel idősebb vagyok, már tudtam volna, mit várhatok egy efféle magas rangú nőszemélytől, és távolról sem lettem volna annyira óvatlan. Ezeknek a nőszemélyeknek a többsége úgy tesz szert a címére, hogy elcsábít holmi tapasztalatlan főnemest vagy herceget, márpedig ahhoz, hogy valaki ebben a játékban sikert arasson, ahhoz igen különleges ügyesség vagy ravaszság szükségeltetik. Ahhoz, hogy valaki hercegné lehessen, zseniálisan kell tudnia manipulálni a férfiakat. A magam idejében jó csomóval összeakadtam közülük, és mind egyformák. A márkinék és a grófnék nem egészen ennyire vámpírok, de azért szoros másodikként futnak a hercegnék mögött. Etyepetyéljünk csak velük, igazán pikáns élmény, de az isten szerelmére, maradjunk közben észnél. Soha nem tudhatjuk, a szó szoros értelmében soha nem tudhatjuk, mikor harapnak bele abba a kézbe, amely simogatja őket. Azt mondom, vigyázzatok, nagyon vigyázzatok a magas címeket viselő nőkkel.

No, elég az hozzá, hogy ez a hercegné meg én vagy egy órácskát hancúroztunk a fürdőkádban, aztán amikor elege lett belőle, az arcomba vágta a szappant, és kiszállt a kádból. A szappan mint valami nagy, ragacsos lövedék úgy vágott szájon, de mivel fogam nem tört, még ki se lazult, szó nélkül hagytam az incidenst. Ami azt illeti, egyszerűen azért csinálta, hogy egy kicsit lecsillapítson, és legyen esélye meglépni, mint ahogy meg is lépett!

– Gyere már vissza – mondtam, repetára vágyva.

– Mennem kell – felelte. Máris tartotta a három lépés távolságot, pedig még csak az izmos kis testét szárítgatta hatalmas törülközőim egyikével.

– Ez még csak a félidő – kérleltem.

– Az a baj veled, Oswald – mondta –, hogy nem tudod, mikor kell abbahagyni. Egy szép napon valaki majd elveszíti veled a türelmét.

– Frigid kurva vagy – mondtam. Ostobaság volt, és nem is volt igaz, de kimondtam.

Átment a szomszéd szobába, öltözködni. Én ott maradtam a kádban, üldögéltem, hallgattam, és frusztráltnak éreztem magam. Nem szeretem, mikor mások dirigálják a parádét.

– Isten veled, drágaságom – mondta, amikor visszajött a fürdőszobába. Rövid ujjú, sötétzöld selyemruhát viselt.

– Hát akkor csak menj – mondtam. – Menj haza a nevetséges hercegedhez.

– Ne legyél már ilyen morcos – mondta. Odalépett hozzám, és a víz alatt elkezdte masszírozni a hátamat. Aztán továbbsiklott a keze, más területekre, gyöngéden simogatott és cukkolgatott. Én meg csak ültem békésen, élveztem a dolgot, és azon tűnődtem, nem gondolja-e meg magát. Hátha megint elkezd majd lubickolni velem.

Mármost nem fogják elhinni, de az a kis boszorkány egész idő alatt csak úgy tett, mintha újra fel akarna cukkolni. Valójában lopva, rendkívüli ügyességgel másban sem mesterkedett, mint hogy kihúzza a dugót a fürdőkád lefolyójából. Mint tudjuk, mikor a vízzel színültig teli fürdőkádból kihúzzák a dugót, a lefolyónyílásnak iszonyúan erős szívóhatása van. És amikor egy férfi ül ezen a nyíláson, mint én ültem abban a pillanatban, akkor ez az iszonyatos nyílás óhatatlanul, egy szempillantás alatt beszívja két legkényesebb és legértékesebb ékkövét.

Amikor a herezacskómat teljes erejével elkapta a szívás, tompa csobbanás hallatszott, és máris benne volt a lyukban. Akkorát sikoltottam, hogy biztosan a Kensington Square-ig elhallatszott.

– No, istenhozzád, drágám – suhant ki a hercegné a fürdőszobából.

Az erre következő gyötrelmes pillanatokban pontosan megtudtam, milyen lehet azoknak a beduin asszonyoknak a karmai közé kerülni, akik abban lelik gyönyörűségüket, hogy tompa késeikkel fosztják meg a férfiasságától az utazót. – Segítség! – sikoltoztam. – Mentsenek meg! – Fel voltam nyársalva. Odatapadtam a kádhoz. Egy hatalmas rák ollói közé kerültem.

Óráknak tűnt, pedig azt hiszem, nem rekedtem ebben a helyzetben tíztizenöt percnél tovább. Azzal együtt éppen elég hosszú volt. Azt se tudom, hogy sikerült végül egy darabban kiszabadítanom magam. Ám a kár már megesett. Az erős szívóerő iszonyatos dolog, és az én két becses ékességem, melyek normális körülmények közt nem nagyobb, mint két ringló, hirtelen a kantalupdinnye méretét öltötte. Azt hiszem, a jó öreg Geoffrey Chaucer írta, még valamikor a tizennegyedik században:

A fényes úri hölgyek

A töködre törnek,….

és ezek a halhatatlan szavak, higgyék el nekem, a szívembe vésődtek. Három napig mankóra szorultam, és utána még a jó Isten tudja meddig úgy jártam, mint az az ember, aki sündisznót melenget a lába közt.

Ebben a megnyomorodott állapotban mentem le május 15-én Cambridge-be, a Yasminnal megbeszélt találkozóra a „Dunroamin”-ban. Amikor kiszálltam a kocsiból, és a bejárati ajtó felé sántikáltam, még mindig fájdalmasan égtek és lüktettek a golyóim. Yasmin persze tudni akarja majd, hogy mi történt velem, no meg az öreg Woresley is. Megmondjam nekik az igazat? Ha megmondanám, Yasmin gurulna a röhögéstől, és szinte már hallottam, amint Woresley azt mondja a maga ostoba, nagyképű módján: – Túlságosan buja vagy, kedves Corneliusom. Nincs az az ember, aki olyan kicsapongásokat engedhet meg magának, mint te, anélkül, hogy súlyos árat ne kelljen fizetnie érte.

Úgy gondoltam, ilyesmit akkor éppen nem tudnék elviselni, elhatároztam hát, hogy azt fogom nekik mondani, megrándítottam a combomban egy ízületet, mégpedig akkor, amikor fölsegítettem egy öreg hölgyet, aki megbotlott és csúnyán elesett a házam előtt a járdán. Bevittem a házba, és vigyáztam rá, amíg megjöttek a mentők, de egy kicsit megemeltem magam stb., stb. Ez a mese majd megteszi.

Megálltam a „Dunroamin” kapubejárója előtti kis tornácon, és megpróbáltam előhalászni a kulcsomat. Miközben ezzel foglalatoskodtam, észrevettem, hogy egy boríték van az ajtóra tűzve. Valaki jól odarajzszögezte. Átkozottul buta dolog, nem is tudom, hogy lehet ilyesmit csinálni. A rajzszöget persze nem tudtam kiszedni, így letéptem a borítékot. Nem volt rajta címzés, hát felnyitottam. Buta dolog nem megcímezni egy borítékot. Vajon nekem szól-e? igen, nekem szólt.

Kedves Oswald! Arthur meg én múlt héten összeházasodtunk…

Arthur? Ki a fene az az Arthur?

Elutaztunk messzire, és remélem, nem fogsz nagyon haragudni, de magunkkal vittük a Spermabankot. Proust kivételével az egészet…

Jézus Krisztus! Arthur biztos Woresley! Arthur Woresley!

Igen, Proustot otthagytuk neked. Különben se szerettem azt a kis farfúrót soha. Mind az ötven szalmaszála ott van az alagsorban, biztonságban, betárolva a hordozható fagyasztóba, a levele meg az íróasztal fiókjában. A többi levelet a biztonság kedvéért magunkhoz vettük…

Forgott velem a világ. Nem bírtam tovább olvasni. Kinyitottam az ajtót, betámolyogtam, és megkerestem a whiskyt. Belöttyintettem belőle valamennyit egy pohárba, és lehajtottam.

Ha rászánsz egy kis időt, és elgondolkodsz rajta, Oswald, biztos vagyok benne, te is el fogod ismerni, hogy nem babráltunk ki veled, azt is megmondom miért. Arthur azt mondja…

Fütyültem rá, mit mond Arthur. Ellopták a sok drága spermát. Milliókat ért. Hajlandó lettem volna lefogadni, hogy az a kis patkány Woresley vette rá Yasmint a dologra.

Arthur azt mondja, hogy utóvégre ő volt az, aki az eljárást föltalálta, nem igaz? És én voltam az, aki elvégeztem a begyűjtés egész nehéz munkáját. Arthur a legjobb kívánságait küldi.

Szióka-mióka Yasmin Woresley

Nohát, ez aztán igazi csapás volt. Egyenesen az övem alá. Elállt tőle a lélegzetem.

Vad dühvel rohangásztam körbe a házban, ordítva és tombolva. Fortyogott a gyomrom, biztos vagyok benne, hogy gőzölögtek az orrlyukaim. Ha kutya lett volna a házban, halálra rugdostam volna. Ehelyett a bútorokat kezdtem rugdalni. Rapityára törtem egy csomó szép, nagyobb bútordarabot, aztán nekiestem a kisebbeknek. Egy Baccarat papírnehezéket meg egy etruszk vázát kivágtam az ablakon, és teli torokból üvöltöttem gyilkos dühömben, miközben néztem, hogyan törnek szilánkokra az ablaktáblák.

De aztán, úgy egy óra múlva kezdtem lecsillapodni. A végén leroskadtam egy karosszékbe, a kezemben egy nagy pohár skót whiskyvel.

Mint már sejthetik, meglehetősen rugalmas fickó vagyok. Ha felbőszítenek, akkor robbanok, de utána már soha nem búsongok rajta. Spongyát rá: mindig eljön egy másik nap. Mi több, semmi nem sarkallja annyira működésre az agyamat, mint egy pusztító katasztrófa. Utólag, a vihart követő abszolút csend és halálos nyugalom állapotában, az agyam hallatlan aktivitásba kezd. Ahogy ott üldögéltem, és iszogattam, a whiskyt azon az iszonyatos estén a „Dunroamin" romjai között, máris újra nekiláttam fontolgatni és tervezgetni a jövőmet.

Szóval ezzel ennyi, mondtam magamban. Átvertek. Vége. Elölről kell kezdenem. Proust azért még megvan, és az elkövetkező években jól meg fogok élni abból az ötven szalmaszálból (és ne gondolják ám, hogy ez nem így lett), de nem leszek belőlük milliomos. Szóval akkor mi legyen a következő?

Ezen a ponton mocorogni kezdett a fejemben a nagy és csodálatos válasz: a megoldás. Csak ültem nyugodtan, hagytam, hadd verjen bennem gyökeret, aztán hadd szökkenjen szárba az elgondolás. Ihletett gondolat volt. Gyönyörű a maga egyszerűségében. Nem vallhatott kudarcot. Milliókat fog hozni nekem. Miért is nem jutott előbb eszembe?

Naplóm elején megígértem, hogy el fogom mondani, hogyan lettem gazdag ember. Eddig jócskán annak elmesélésére fecséreltem az időt, hogy ez hogyan nem sikerült. Hadd hozzam most be ezt a sok elvesztegetett időt, és mondjam el néhány bekezdésben, hogyan lettem a végén csakugyan multimilliomos. A nagy ötlet, amely a „Dunroamin"-ban olyan hirtelen eszembe jutott, a következő volt:

Tüstént vissza fogok menni Szudánba. Tárgyalni fogok egy korrupt kormányhivatalnokkal, és meg fogom szerezni annak a becses földdarabnak a bérletét, ahol a hashabfa nő, és a kőrisbogár él és virul. Meg fogom szerezni a kőrisbogár-vadászat kizárólagos jogát. Össze fogom gyűjteni a bennszülött kőrisbogárvadászokat, és szervezett egységet fogok alakítani belőlük. Bőkezűen meg fogom fizetni őket, sokkal többet fognak keresni, mint jelenleg, amikor a szabad piacon versengenek a bogaraikkal. Kizárólag nekem fognak dolgozni, a vadorzókat pedig könyörtelenül ki fogjuk irtani. Gyakorlatilag monopolhelyzetet teremtek magamnak a szudáni kőrisbogár piacán. Mikor mindezt nyélbe ütöttem, és megbízható, nagy és rendszeres utánpótlásom lesz a bogarakból, akkor felépítek Khartoumban egy kis gyárat, ahol feldolgozom a bogaraimat, és nagy mennyiségben állítom elő Youssoupoff professzor híres potencianövelő piruláit. A pirulákat a gyár fogja csomagolni. Utána pedig kiépítek egy kis, föld alatti értékesítő szervezetet, melynek irodái lesznek Párizsban, Londoban, New Yorkban, Amszterdamban és más nagyvárosokban világszerte. Azt mondtam magamban: ha egy tapasztalatlan, tizenhét éves ifjú képes volt egyetlen év leforgása alatt százezer fontot keresni Párizsban, teljesen egyedül, akkor képzeld csak el, mit leszel képes elérni világméretekben.

És kedves barátaim, pontosan ez történt. Visszamentem Szudánba. Valamivel több, mint két évig maradtam ott, és szívesen elmesélem, hogy bár nagyon sok mindent megtudtam a szudáni kőrisbogárról, egykét dolgot megtanultam azokról a hölgyekről is, akik azokon a vidékeken laknak. Az egyes törzsek nagyon megosztottak, és ritkán keverednek egymással, én viszont mindegyikükkel keveredtem, a núbiaiakkal, a hasszarokkal, a beggarákkal, a shillukokkal, a shukriákkal éppúgy, mint a furcsamód világos bőrszínű nyamnyamokkal, akik a Kék Nílustól nyugatra élnek. Különösen a núbiaiak voltak ízlésem szerint valók, nem is lennék meglepve, ha a latin nube szó róluk venné az eredetét.

1923 végére kis gyáram teljes gőzzel működött, és naponta ezer tablettát állított elő.

1925-re nyolc városban voltak megbízottaim. Nagyon gondosan megválogattam őket: kivétel nélkül mind nyugdíjas tábornokok voltak. Minden országban sok az állástalan tábornok, és mint rájöttem, ezek a férfiak egyedülállóan alkalmasak voltak erre a különleges munkára. Pompásan dolgoztak: gátlástalanok voltak és bátrak. Fütyültek az emberi életre. És nem voltak elég intelligensek ahhoz, hogy becsapjanak, anélkül, hogy rajtakapjam őket.

Mérhetetlenül jövedelmező vállalkozás volt. Csillagászati profitot zsebeltem be rajta. Igaz, néhány év múltán ráuntam egy ekkora vállalat ügyeinek intézésére, és a tiszta haszon feléért az egészet átadtam egy görög szindikátusnak. A görögök boldogok voltak, én is boldog voltam, és az ügyfelek százezrei azóta is boldogok.

Minden szégyenkezés nélkül büszke vagyok rá, hogy hozzájárulhattam az emberi nem boldogságához. Nem sok üzletember, és minden bizonnyal nem sok milliomos mondhatja el magáról tiszta lelkiismerettel, hogy vagyonának gyarapodása ilyen magas fokú eksztázist és örömöt szerzett az ügyfeleinek. Amellett rendkívüli mértékben örülök annak, hogy rájöttem: a Cantharis vesicatoria sudaniinak az emberi egészségre gyakorolt veszélyeit durván eltúlozzák. Nyilvántartásaim tanúsága szerint évente alig négy-öt ember szenvedte meg ennek a varázslatos anyagnak súlyosabb vagy bénító hatásait, és közülük is csak nagyon kevesen haltak bele.

Csak még egy dolog. 1935-ben, jó tizenöt évvel később, éppen párizsi házamban reggeliztem, amikor a reggeli lapokat átfutva az egyik újság pletykarovatában a következő hírre tévedt a szemem (lefordítom a francia eredetiből):

„Cap Ferrat-ban, az egész Cőte d Azúr legnagyobb és legfényesebb magántulajdonban lévő ingatlana, a La Maison d' Or nemrégiben új gazdát kapott. Egy angol házaspár vásárolta meg, Arthur Woresley professzor és gyönyörű felesége, Yasmin. Woresleyék sok-sok évig Buenos Airesben éltek, onnan jöttek Franciaországba, ahol melegen üdvözöljük őket. Hallatlan fénnyel fogják gyarapítani a Riviéra csillogását. A káprázatos Maison d Or megvásárlása mellett éppen most vették át pompás óceánjáró yachtjukat, amelyet a Földközi-tenger minden milliomosa irigyel. Legénysége tizennyolc főből áll, és kabinjaiban tíz vendéget tudnak elhelyezni. A Woresley házaspár az ÁMBRA nevet adta a yachtnak. Amikor megkérdeztem Mrs. Woresleyt, miért választotta ezt a meglehetősen furcsa nevet, csak nevetett, és azt mondta: – Ó, nem is tudom. Azt hiszem, mert ez a hajó annyira emlékeztet a sperm whale-re, az ámbrás cetre.”

Csuda egy csaj ez a Yasmin, azt meg kell hagyni. Bár hogy mit látott az öreg Woresleyben, a professzori allűrjeivel és a bagómocskos bajuszával, azt el sem tudom képzelni. Azt mondják, nehéz dolog rendes férfit találni. Lehet, hogy Woresley ezek közé tartozik. De ugyan ki a fenének kell egy rendes férfi? Vagy ami azt illeti, kinek kell egy rendes nő?

Nekem nem.

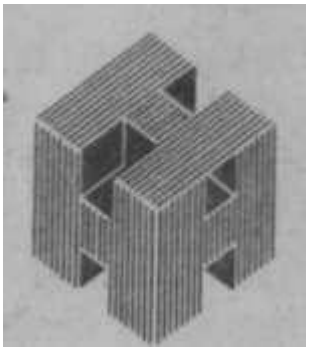

VÉGE

Tartalom

1.fejezet 2
2.fejezet 13
3.fejezet 24
4.fejezet 38
5.fejezet 59
6.fejezet 66
7.fejezet 75
8.fejezet 99
9.fejezet 109
10.fejezet 122
11.fejezet 131
12.fejezet 145
13.fejezet 155
14.fejezet 170
15.fejezet 186
16.fejezet 200
17.fejezet 209
18.fejezet 219
19.fejezet 241
20.fejezet 243
21.fejezet 263
22.fejezet 287
23.fejezet 302
Tartalom 324